

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА 1969

(Грани Агни Йоги 1969)
(Записи на Б.Н.Абрамов от 1969 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.» (Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал хората единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако

постъпваш обратно, навреждайки на другите ти копаяш гроба и на своята собствена религия.” Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните възжеления, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлаганата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромн труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоего Благовестие за благого на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ИЗДАТЕЛСТВОТО

(Към първото издание на Записите на Б.Н.Абрамов от 1951 г.)

Записите на Борис Николаевич Абрамов, приети по умозрителен път от Йерархията на Учителите или Всемирното Бяло Братство, са пряко продължение на известните като Агни Йога или Учение на Живата Етика записки на Елена Ивановна Ръорих, получени по същия начин и от същия Висок Източник през първата половина на 20 век.

Николай Константинович Ръорих със сина си Юрий пристига за участие в Манджурската експедиция през 1934 година в Харбин, където се организира група хора, стремящи се към духовно самоусъвършенстване и приели ръководството на Николай Константинович.

Един от най-устремените и духовно подготвени се оказва Б.Н.Абрамов, вече много години отдал на изучаването на философската и окултна литература с надежда да намери своя духовен път. Скоро Борис Николаевич получава пръстен на ученичеството от ръцете на своя Гуру. След отпътуването на Николай Константинович връзката продължава чраз преписка, в която се включва и Елена Ивановна Ръорих. През април 1936 г. в писмо до Абрамов тя препоръчва на Борис Николаевич: „Пишете за всички Ваши наблюдения и духовни преживявания и ги записвайте. Всичко това е извънредно важно и с годините ще се превърне в забележителна хроника. ... Разбира се, записвайте и Вашите сънища”. През януари 1937 г. още един път потвърждава: „Събирайте всички знаци и знамения - ще се получи забележителна Книга”.

До края на 1950 г. повече публикувани писма на Елена Ивановна до Абрамов няма. Обаче има нейно писмо от януари 1940 г. до Екатерина Петровна Инге, една от най-близките ученици на Ръорихови, живееща тогава в Харбин, с препоръки за Борис Николаевич. „Много Ви моля, скъпа Е.П., да предадете на Б.Н. да продължава да записва всички свои духовни преживявания и всички усещания във връзка със събитията. Също така, ако чутого от него с вътрешното или духовно ухо отговаря на доброто, нека да доверява, тъй като доброто е единната мярка във всичко. Много обичам неговите

писма...” Тук ние за първи път вече намираме споменаване за възприемането от Борис Николаевич на някакви послания.

За следващите 10 години публикувани писма на Ръорихови до Абрамов или със споменаването му нямаме. Но неговият верен ученик и първи издател на неговите Записки Б.А. Данилов в книгата си „Вестъ принесший” пише за този период: „Още в 40-те години Борис Николаевич започна да възприема мислено отначало отделни думи, а после и цели фрази, идващи при него от пространството”. И първите Записки от 1951 г. още представляват такива „отделни думи”. В изреченията понякога се срещат два варианта на думата или фрагмента от фразата, има празнини, отразяващи забравени или неразбрани думи. Информативни ли са тези Записки и струваше ли си да се публикуват? На първо място, те илюстрират процеса на сформирание и задълбочаване на Общуването с Учителя, което за много читатели може да бъде не само интересно, но и полезно, а на второ място, не носят ли и те значение, скрито за определено време? Тъй като Елена Ивановна пише на съпрузите Фосдик през 1950 г.: „За времето на своя опит и аз съм отхвърлила не малко неща като нещо погрешно или даже безсмислено, но дойде време и много стана ясно и пълно с дълбоко значение”.

И още една забележка, отнасяща се до названията на издадените книги със Записи на Борис Николаевич като „Грани Агни Йоги”, което у много читатели предизвиква недоумение и предложение за други названия.

„Моето Учение е Свято и няма граници за неговите прояви. Безкрайно, неограничено и очертано само от предела на постигащото го съзнание. То се излива от Безпределността във всички векове, блестяйки с безчислените страни на своите многообразни аспекти, безкрайни по своята разновидност. Страните са безчислени, безбройни по число, страни на единния Адамант, името на което е Истина за Битието. Те са безгранични и безпределни, и извън рамките на човешкото осъзнаване.” (ГАЙ 1952 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ Б.А.ДАНИЛОВ, УЧЕНИК НА Б.Н.АБРАМОВ

(Към първото издание на записите на Б.Н.Абрамов от 1954 г.)

Един ученик се обърнал към своя духовен Учител с думите: ”Искам да постигна Твоя Мир в дните на моя живот”. Последвал отговор: “Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай”. Така просто и кратко Учителят обозначил линията на живота, по която трябва да върви стремящият се към духовно усъвършенстване.

Пребиваването на човека на Земята е като пътешественик на междинна станция – временно, но съвършено необходимо. Тъй като именно тук той придобива скъпоценните бисери на опита, без който е невъзможно по-нататъшното придвижване по духовния път. Един от тези “бисери” е прокарването на канали в Тънкия Свет, по които духът ще се устреми след заминаването си от плътния земен свят. Важно е да се отбележи, че тази работа човек може да изпълни само тук, на Земята. След Прехода от пътника не се създават нови направления в дейността и в Тънкия Свет той може да твори и да се придвижва само по направления, заложили от него в плътния свят.

В Учението на Живата Етика и Записките на Борис Николаевич Абрамов за такава подготовка се препоръчва два пъти дневно да се мисли за Далечните Светове и за Бъдещето, установявайки още на Земята сътрудничество с човечествата на тези Светове и помагайки с това не само на своята еволюция, но и за придвижването на земното човечество, а и на самата планета Земя. А на дадения етап от пътя такъв процес способства също и за обостряне и усъвършенстване на мисленето и с помощта на ритъма дисциплинира волята на човека. Тъй като е известно, че самата материя е инертна, хаотична и само огнената воля е способна да ѝ придаде форма и да внесе порядък, тоест, да създаде космос.

Постоянно и последователно прилагайки в живота тези и други Съвети на Учителя, може съзнателно да се залагат плетениците на кармата на своите бъдещи възплъщания. Тъй като в този живот често се налага твърде болезнено да се изкупват предишни грешки и прегрешения - плодове на собственото несъвършенство. Разбирането, че всички усложнения и трудности са дадени не по нечий произвол, позволява да се пренесе полето на битката от обстоятелствата вън вътре в себе си, тоест, да се бориш и удържаш победа над себе си, над своите изживявани качества. Но такова изживяване не оставя след себе си пустота, а се запълва по закона на полярността с противоположни качества, необходими за приближаването до целта, макар и много далечна – да заприличаме на своя Небесен Отец.

По такъв начин важната и отговорна задача, стояща пред всеки пътник на духовния път, е да утвърждава Основите на Учението на живота. В това ще бъде създанието. А ако всички дела си оставят само на езика, то разбудените енергии известно време ще носят напред, а след това, незакрепени с опитно приложение, ще се върнат при своя породител, но вече не със създаваща сила, а с разрушаваща. “Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. Да се говори е много по-лесно, отколкото да се прилага. Думите, неутвърдени с действие са като сухи листа”. (Грани Агни Йоги.1956.42)

Земята и Космосът са единни по своя строеж и по своето предназначение. Космическите Закони регулират всички процеси, протичащи в Мирозданието. И ние, зеляните, не представляваме изключение. Времето, когато човек се е стремил да познае и разбере само грубо физическите закони, тоест, достъпните за наблюдение от съвременните органи на чувствата на хората от нашата планета, е минало. Животът на всичко съществуващо, от атома до звездните галактики, се подчинява на единните Космически Закони. И човекът, създаден по образ и подобие на Бога, носи пълна отговорност за всичко, произвеждано от неговия микрокосмос. Ежесекундно всеки от нас ражда мисли, чувства и емоции, носещи в зависимост от тяхното качество огън и светлина или зло, тъмнина и разруха. А да се излъчва светлина в пространството е възможно винаги, насън или при бодърстване, ако е запален светлия огън в сърцето на пътника. С това се оказва помощ в еволюционното развитие на всички и на всичко обкръжаващо, даже на далечното и невидимото. Да си спомним за картината на Николай Константинович Ръорих “Прокопий Праведник се моли за неизвестните плаващи” или за неговото платно “Агни Йога”...

Според Космическите Закони истинското Служене започва тогава, когато малкото “аз” израсне в колективно, а след това стане едно с голямото “Аз”, с Индивидуалността. Този процес е неразривно свързан с еволюцията на духа. И на нашия хоризонт вече блещука новата, по-висока духовна степен, която ще ознаменува завивката

на прехода към космическо съзнание. “Личното съзнание е расло и се е развивало по плана на еволюцията, и е било нужно като необходимо стъпало към следващата, по-висша форма на неговата проява. <...> Човечеството преминава на колективни релси, независимо от това дали иска това или не го иска. Колективът разширява съзнанието и го приобщава към по-широк кръг. Колективът расте, обхващайки в края на краищата цялото земно човечество, за да стане след това част от вселенското човечество”. (Грани Агни Йоги.1956.34)

Трябва да се помни, че най-важният ключ към успеха по пътя към това стъпало на духовното усъвършенстване се явява постоянното помнене на Учителя, на Йерархията на Светлината, постоянното представяне на Висшето. За овладяването на този ключ способства въвеждането на ритъм във всички благи дела и мисли, тъй като на ритъма, като на един от основните Космически Закони, се държи цялото Мироздание. И, разбира се, цялата дейност трябва да бъде при това съзнателна, с пълното разбиране на следствията от всяка постъпка, дума, чувство и мисъл. Само при тези условия е възможно ускорено следване на пътя на духовното усъвършенстване.

“Казах вече: допустимо е всичко, но с Мен, за да мога Аз да Вляза във всички ваши дела с утвърждение. А отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забравя на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа не трябва да се забравя Учителя. Затова се говори за постоянно представяне и неразделност на съзнанията. Не е голямо постижение да се помни Учителя в моментите на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня или нощта. Говоря за непрекъснато помнене. <...> А когато завърши земният живот, ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободно и радостно да заминете за Другия свят, в Света на Моите безпределни възможности, откриващи се пред тези, които са с Мен”. (Грани Агни Йоги.1955.283)

Б.А.Данилов

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

[Кратка биография на Борис Николаевич Абрамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята последното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите за хората от епохата на Водолея.]

Борис Николаевич Абрамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. “Зовът на Родината” е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите

земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н. К Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н. К Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б. Н. Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б.Н.Абрамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Абрамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н. К. Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е сформулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н. К. Ръорих, до голяма степен се предала на Б. Н Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно възплъщение, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямало гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обозрение не

виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: ”И това ще се преживее”. Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Ръорих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не пожънвал буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б. Н. Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1969 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като и всички те са дадени от Единния висок Източник. Б. Н.Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните записи с думите “Гуру” и “М.А.Й.”(Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

Б.А.Данилов

1969 г. 001. (1 януари). „Колкото повече са нападенията, толкова повече са възможностите за приближаване“. Това положение не е лесно за усвояване поради това, че тези нападения трудно се издържат без загуба на равновесие. Ако равновесието се загуби, ще бъде невъзможно да се защитавате. И нападащите се възползват от това. Вредителството пропълзва от Тънкия Свят и е невъзможно да се забележат всички негови хитрости. Изходът е един – да се въоръжите с мъжество, спокойствие и хладнокръвие. Тъй като ако в дадения момент не може да се помогне с нещо, значи трябва спокойно да се изчака. За утешение ще Кажа: рано или късно всичко ще свърши. Всички изпитания са временни, но духът е вечен.

1969 г. 002. (М. А. Й.). Погрешно мислят, че на нас ни е било по-леко. Но ако на мен е било нужно всекидневно да се утвърждавам в радостта и Светлината, значи нагнетяването и обременяването с обстоятелства са били огромни. Нито Близостта, нито изтънченото възприятие, нито даваните знаци - нищо не освобождаваше духа от обременяване с обстоятелства. И вървах на предела. Когато ви е тежко, помислете за това и помнете, че в лекотата, бездействието и безгрижното благополучие нищо ценно не се е зараждало.

1969 г. 003. (Гуру). Тече утвърждаване на Името и кръгът на приемащите Го съзнания постепенно се разширява. Това е нужно за бъдещето. Тези, на които То не звучи, ще противодействат. По противодействието определете и вървящите против. Старият свят има много явни и скрити привърженици. И не това как нарича себе си човек, а как той възприема бъдещето разкрива неговата същност. По този признак и съдете.

1969 г. 004. (М. А. Й.). Трябва да се разруши очарованието на астралния свят. Това не значи да се отрича неговата красота или привлекателност на прекрасните форми, цветя, реки, планини, гори. Но това означава, че е необходимо да се влезе в него отхвърляйки неговата тайнственост, загадъчност, страх пред вълшебството на неговите прояви и мисълта за това, че влезлите в него обикновени хора придобиват там някакви знания или могъщество. Каквито са влезли, такива си остават, освен че се усилват проявите на намиращите се вече в тях качества и свойства. Няма от какво да се очароваш, няма пред кого да трепериш, не трябва да се страхуваш, тъй като от страха се възползват, за да въздействат на боящите се и да прилагат върху тях някои фокуси. Там трябва да се влиза спокойно, без всякакъв страх, мъжествено запазвайки достойнството на духа. И няма пред кого да треперите, тъй като наоколо са същите хора, като на Земята: и добри, и вредотворни. Но разпределението по слоеве, съответстващо на природата на новодошлия, обикновено избавя от неочаквано и неприятно съседство. А връзката с Учителя и Йерархията ще постави в облекчаващи условия. Незнаещите нищо за Надземния Свят на Земята няма да знаят и там. Отрицателите няма да видят това, което са отричали или отричат. Злите ще видят зло попълно, отколкото на Земята, а добрите – Светлина.

1969 г. 005. (Гуру). Трезвият, съобразителен, практичен, способен ум бързо се ориентира в най-необичайните условия - такъв трябва да бъде умът на ученика и тогава неговото съзнание ще запази нужната степен на спокойствие. Мнозина оказали се в необичайни условия се объркват. Тази обърканост е много разрушителна и напълно безполезна. Именно трябва съзнанието да се закали срещу всякакви неочакваности и шока, които те могат да предизвикат. От неочакваностите не можете да се оградите, но можете да въоръжите съзнанието против шока и можете да му заповядате твърдо да реагира напълно спокойно на всичко, даже най-неочакваното и потресавашо. Това е лесно да се каже, но е толкова трудно да се изкове именно такава броня на духа срещу всички неочакваности във всички светове.

1969 г. 006. (3 януари). Силата на устрема предизвиква съответстваща сила на съпротивлението на обкръжаващата среда. Този закон на психотехниката се проявява постоянно. И затова всяко противодействие и всичко пречещо и пречатващо придвижването на духа може да се разглежда като свидетелство за силата и устрема и неизбежно следствие от огньовете на сърцето, разпалващо този устрем. Всесилните огнени духове имат трудна карма. Тъй като самите трудности служат като стъпала на подема. И когато духът намери в себе си сила да им противопостави мощта на равновесието, той става непобедим. Да се спре такова придвижване вече е невъзможно. Всички доближили се искат да се издигат и да имат достижения, но да изковат нужните качества на духа, да ги изковават съзнателно, упорито и постоянно са склонни само малцина. Но ако всеки удар на враговете се разглежда като приет в името на Светлината и укрепващ бронята на духа, то отношението към ударите на съдбата ще се измени коренно. Тогава и мъжеството, и спокойствието, и равновесието ще станат напълно достижими.

1969 г. 007. (М. А. Й.). Временната смъртна и преходна личност на човека е също така нужна и необходима, както и неговата Безсмъртна превъплъщаваща се Индивидуалност, тъй като именно временната личност събира за Индивидуалността елементите на безсмъртието и материала за съзнателната проява на Индивидуалността във Висшите Светове. Само трябва здраво да се усвои значението, смисълът и ролята на смъртната личност. Ако я считате за самоцел, нейното съществуване е безсмислено. Ако я считате единствено само за средство, оръдие за постигане на точни, определени цели на Индивидуалността, то смисълът на съществуване на личността придобива особено значение. Не много хора осъзнават това. Само осъзнаването на тази задача, която се възлага на личността, прави живота на човека целеустремен и пълен със значение.

1969 г. 008. (Гуру). Умението да се даде не забранена, но в същото време носеща много в себе си формула е изкуство и при това не лесно постижимо. Обърнали ли сте внимание на това, че Евангелските формули са дотолкова дълбоки по значение, че е невъзможно да се изчерпи цялата им дълбина - трябва да се дорасте до Съзнанието на Този, Който ги е Дал. Затова към изкуството да се дава в предели, съзвучни за момента, трябва да се добави и дълбочина на мислите, за да могат можещите да възприемат да черпят от тях толкова, колкото е способно да вмести тяхното съзнание. Произведенията на великите писатели и философи не умират във вековете, тъй като да се достигне до дъното на съдържащите се в тях мисли е по силите само на малцина.

1969 г. 009. (5 януари). „Във външната тъмнина има плач и скърцане със зъби“. И великите подвизи се извършват в нея. Тук също се осъществява разплащането по кармичната плътна задълженост. Казвам „плътна“, защото има още и надземна карма, определяща пътя на човека в онзи свят. Високите Духове обикновено Страдат повече в земния свят, отколкото обикновените хора. Апаратът на техния дух е изтънчен и възприятията им са обострени, и те Изпиват Чашата със земна отрова до дъно. Ако се проследи живота на изтъкнатите хора, без да става дума за великите, може да се отбележи колко силно ги е обременявал животът с обстоятелства. Хората правят голяма грешка смятайки, че страданията на другите не ги засягат. Но нали те дишат един и същи въздух и атмосферата на Земята, по-точно нейната аура, е наситена с човешките еманации, с техните мисли, с техните излъчвания и всеки земен жител, независимо дали го иска или не, не може да се отдели от тази среда, в която живее. Нито богатството, нито положението, нито слепотата, нито невежеството - нищо не може да ограда човека от зависимостта от света, от който той е част. Ето, някой оградил се със здрави стени от хората мисли, че е неуязвим и недостъпен за човешката мъка. Но нещо го подтиква, нещо го лишава от радост, нещо го

гнети и нещо го поразява понякога с тежка, неизлечима болест. От пространствените въздействия на човешкия океан не можете с нищо да се защитите. Мислите ще намерят вход в най-неочакваното място. А мислите могат да бъдат различни и много от тях поразяват смъртоносно. Би могло да се защитите с чисто и възвишено мислене, но такива хора не отделят себе си от другите и винаги са готови да окажат помощ без да щадят себе си. Отдалечават се егоистите и злите, привличайки към себе си със своята злоба съответстващите условия и възприятия. Каин погрешно смятал, че не е пазач на своя брат. Каиновата психология не е състоятелна дори само заради това, че човекът е част от света и е неотделим от него, затова и носи върху себе си отговорността за всичко, което се случва в него, носи в размера на своето съзнание. Великите Духове доброволно Приемат върху себе си тази отговорност.

1969 г. 010. (М. А. Й.). На хората е нужно знание. Ако знаят кой няма да се докосне до отровата или до заразената храна или дреха. Ако знаят, че злобата е още по-отровна, че с нея отравят преди всичко самите себе си, а също и близките, те ще се въздържат от съзнателно нанасяне на вреда на себе си. Но засега не знаят и затова не вярват, че злото, причинявано на другите, ще се стовари с пълна сила върху тях и че от последствията няма къде да се избяга. И ако злобата не поразява нейните носители незабавно, то това съвсем не означава, че нейната отрова вече не е навлязла дълбоко в система или организма на носещия отрова и че следствието на тази отрова никога и никъде няма да се избегне. Ако хората знаеха как се поразяват сами със своите деяния, биха се въздържали от много от тях заради самосъхранение. Но невежеството и отричането пречат. Скоро науката ще приповдигне завесата над много явления в живота. Тогава по-бързо ще разберат и разбрали ще се ужасят от това, което вършат.

1969 г. 011. (Гуру). Колко горчив е придобиваният опит, но колко ценни и сладки са неговите плодове. Затова от горчивината на процеса при придобиването на знание няма да се огорчаваме твърде. Горчивината ще отmine, но опитът ще остане. Ако за боравене с огъня детето се учи от първото опарване и първата болка, то възрастните се учат от същата тази болка, но в други вариации. Постъпвайте с хората така, както бихте искали те да постъпват с вас. Това е завет на мъдростта. От злите постъпки и поведение на хората можете да се научите на много.

1969 г. 012. (6 януари). От текущия живот се убеждавате че Светлината, която е във вас, дели хората на врагове и привърженици на Светлината. Враговете проявяват себе си във враждебното си отношение към вас, даже и тя да не ги засяга, а само попада в тяхното полезрение. Привържениците на Светлината, в по-голямата си част несъзнателни, са дружелюбно настроени към вас и проявяват това със своето отношение. Колкото повече е Светлината, която е във вас, толкова по-рязко се проявява това отношение от страна на едните и на другите. Когато Светлината е много силна, враждебното отношение преминава в преследване и гонение. Такъв беше, такъв е и такъв ще бъде жизненият път на светлоносците. Счита се, че ударите се приемат в името на Светлината. В крайна сметка те донасят благо, тъй като усилват вашата Светлина. Щитът на Светлината трябва да се държи със здрава ръка. Щитът защитава тогава, когато се държи здраво. Не трябва нито да го сваляте, нито да го оставяте, защото ще останете незащитени.

1969 г. 013. (М. А. Й.). Малко е да се приеме твърдението, че „израстването на духа се нуждае от обременени обстоятелства“, трябва още и да се научите да виждате как и в какво се изразява това израстване и каква именно полза донася поредното обременяване. Тогава ще можете и да се радвате на всеки получен удар и да започнете да разбирате думите „колкото по-зле, толкова по-добре“. Враговете, както и обстоятелствата могат да притискат,

но накъде? Ако е към вратите на Планинската Обител, то има и на какво да се порадвате. Значи грижата е за това само да не ви тласкат надолу. И тогава никакви нападки и никакви обременявания не са страшни.

1969 г. 014. (Гуру). И все пак ще кажа, че всичко трябва да се изтърпи до края и да се устои в Светлината. Тази формула е много древна. Тя показва, че както тогава, така и сега положението на вървящия по пътя на Светлината не се е изменило. Същите трудности, същите изпитания и същата тази борба и преодоляване, и същите тъмни злодеи, търсещи начин да погубят Светлината.

1969 г. 015. (7 януари). Придаваме голямо значение на желанието да се потрудите за Общото Благо. Когато желаещите бъдат достатъчно много, ще настъпи Сатия Юга. Готовността на съзнанията и астрологичните срокове се намират в пряка връзка едно с друго. Космическите Срокове винаги се съобразяват с човешките желания. Жертвите на последната война и концлагерите съвсем не са ги искали. Кармата не се е разплатила с десетките милиони пострадали хора. Затова и оставащите не много години могат да внесат стремително изменение в общопланетното положение. Космическият Магнит определя събитията и на хората не е по силите да се борят с огнената неизбежност. И по-рано центровете на световната култура нееднократно са се премествали. Възниквали са и са загивали цели държави. Нищо не е могло да предотврати разпадането на Римската Империя. Така също и настъпването на Века на Майтрейя няма да спрат нито дипломатите, нито отровните газове, нито водородните бомби. Той ще настъпи стремително и Нашата грижа е само за това „да не дадем на барса да скочи“. Когато сроковете настъпят, той вече няма да бъде опасен и неговите конвулсии няма да предизвикат световна катастрофа. Сроковете настъпват.

1969 г. 016. (М. А. Й.). С какъв труд се откъсва съзнанието от “кривите условия” на живота. Колко упоритост и настойчивост трябва да се прояви, за да не се потопите презглава в тях. Те поразяват със своята незначителност и все пак изискват внимание към себе си и отнемат време. Може да се намери изход в това, като, отдавайки им неизбежния дан, все пак да държите най-нужното на преден план в съзнанието. Например певецът на сцената пред огромната тълпа съсредоточава своите енергии не върху нея и не върху обкръжаващото, а върху това, което трябва да изпълни. Вътрешната съсредоточеност върху най-нужното е била отличителна особеност на Носителите на Светлина. И макар Тяхното царство да не е било от този свят, Те са проявявали своята активност в този свят, без да се откъсват от основата.

1969 г. 017. (Гуру). Правилно постъпвате, въздавайки дължимото на тези, които в тези трудни условия полагат усилия да утвърдят доколкото е възможно моето име. Разбира се, това е нужно за бъдещето. Животът на Великите Духове може винаги да се разглежда като стъпало към бъдещето. И всички служители на Светлината също са залагали стъпала към бъдещето според своята сила и съзнание. Затова разбирането на същността на заложените стъпала въвежда човешките съзнания в орбитата на бъдещето. В това е смисълът и значението на утвърждаването на имената на тези, които са прокарали за бъдещето широк път в разбиранията на човечеството.

1969 г. 018. (8 януари). Някога много отдавна хората са живели наполовина в Тънкия Свят и наполовина в плътния. Считали са природата за одухотворена и жива, тъй като са виждали множество тънки същества от различни еволюции. И са знаели, че има духове на огъня, на водата, на въздуха и на земята. После, потопили се във видимия, земен свят, са загубили тънкото зрение и завесата се е спуснала плътно над техните очи. Новата Епоха ще тръгне под знака на съединяване на световите и Тънкият Свят постепенно отново

ще влезе в полето на видимост на човека. После ще настъпи превес на Тънкия Свят над плътния и някога, в много отдалечено бъдеще, човек ще достигне до този момент, когато плътният свят също съответно ще се изтънчи и неговото плътно състояние ще се замени с тънко. Има видими и невидими планети и живот може да има и на едните, и на другите.

1969 г. 019. (9 януари). Мъжествено, с търпение и без да се ожесточава носи своята карма този, който разбира, че неин творец е самият той и никой друг, че Учителят се Стреми да я облекчи в пределите на законността и че най-добрият способ да я погаси възможно най-скоро е да се разплати със старите дългове. Кой знае какво е могло да бъде допуснато в миналото? Заплащането по кармичната задълженост е неизбежно и друг изход няма.

1969 г. 020. (М. А. Й.). Ще утвърждаваме на Земята привички, по-точно линия на поведение нужна за достойна проява на духа в Надземния Свят. Чрежоугодникът при вида на масата, пълна с ястия, ще се насочи автоматично към нея, за да насити въжделението за храна. Точно така е и във всичко останало. Ако волята не е наложила своето вето (забрана) върху едни или други желаниа на низшата природа на човека, то кой ще го наложи в Кама-Лока (област на астралния свят), където съблазните възникват картинно и ярко пред нейните обитатели? И постът, и молитвата, и въздържанието, и суровото изпитание, на които са се подлагали отшелниците, имат голямо значение за Тънкия Свят и именно за Кама Лока. Но никакви усилия няма да дадат желаните резултати, ако не е изживяна самата същност на желанието. Желанието, което е потиснато, но не е изживяно, непременно ще надигне глава и окончателната, смъртна схватка с него е неизбежна. Всичко това трябва да се знае и да се усвои твърдо, за да подготвите себе си за условията на следсмъртното съществуване.

1969 г. 021. (Гуру). Човекът, решил твърдо и окончателно да се откаже от пушенето, повече не се измъчва от желанието да запуши цигара, особено ако е минало достатъчно време. Това може да се приложи и към всички други човешки слабости. Той няма да бъде смущаван от призрачното пушене и в Тънкия Свят, на което са подложени обикновените пушачи. Колко време ще бъде нужно на последните да се освободят от такава, изглеждаща безобидна, привичка като пушенето в условията на Тънкия Свят? Но нали привичките и склонностите могат да бъдат твърде различни и понякога твърде много недобри. Особено вредни са привичките да се мисли нечисто или злобно. Много трудно е да се освободите от тях. Освобождаването започва на Земята, а там може да продължи, но не е лесно да се спре привичката, която на Земята през цялото време се е усилвала и не е била съдържана от нищо, че дори няма да имаш желание да се освободиш от нея, ако не го е имало на Земята. Нейната сила трябва да изчерпи цялата своя енергия върху породилото я съзнание. Светът на причините, тоест земния свят, създава Света на следствията, които човек изчерпва по време на своето пребиваване в Надземното. Древната формула си остава неизменна за всички времена: „Каквото посееш, това и ще пожънеш“. Сеяч и жътвар е самият човек и Космическите Закони се изпълняват докрай, независимо от това в какво вярва човек или какво признава, и какво отрича. Божеството все пак може да се умилистави, както мислят хората, но Космическият Закон е безличен.

1969 г. 022. (11 януари). Може да се обича и онзи свят, и този, и без да се стремите по-скоро да преминете в онзи просто да се стараете да обедините двата в съзнанието. Тъй като причините за много явления, случващи се в този свят, се крият в онзи и виждайки тези причини ние вече сближаваме световите. Говорейки по същество светът е един и разделението се предизвиква само от ограничеността на съзнанието и несъвършенството на обвивките. Трябва да се мисли за единството на битието. Тъй като дори делението на минало, настояще и бъдеще е условно. Относителността на времето е установена от науката.

Много относителни неща има в живота на човека. Ние Различаваме действителността от очевидността. Миражът на очевидността или Майя се създава от обвивките. Ние Утвърждаваме действителността.

1969 г. 023. (М. А. Й.). Недостойното поведение или мислене обикновено се предизвиква от неразбирането на значението на постъпките и мислите за бъдещето. И едните, и другите влияят на бъдещето на човека и го оформят. Всеки би искал да има светло бъдеще, но да го твори съзнателно не достигат нито силите, нито желанието. Сили трябва да се намерят, а желанието - да се утвърди. Първо трябва да се премахне боклукът, да се вземат под контрол всички постъпки и действия и преди всичко мисълта, не допускайки рефлексност нито в едните, нито в другите. Когато човек отначало реагира автоматично на нещо с мисли, чувства или постъпки, той проявява безконтролна лунна рефлексност, разрушителна за огненото съзнание. В името на бъдещето трябва да се намерят сили и да се вземе твърдо съдбата в свои ръце, установявайки суров контрол над мисълта, а после вече като следствие от това и над поведението и постъпките.

1969 г. 024. (Гуру). В процеса на преодоляване на вехтия човек в себе си се налага да се прилага особено упорито принципът на постоянство и неотстъпчивост. Само едното усилие няма да даде нищо. Нужен е цял ред постоянни повторни усилия, продължавани дотогава, докато нужното качество не се утвърди здраво в съзнанието. Твърде силно е планетното неблагополучие и от съвременния герой се изисква не само една героична постъпка, както това е било по-рано, а героичен живот за утвърждаване на Светлината на заболялата планета, обитателите на която са забравили за Светлината.

1969 г. 025. (12 януари). Висшите и низшите сфери са затворени в човешкото съзнание и живеят в тях човек по този начин вече се докосва до съответните сфери извън него. Призналият Красотата и утвърдилият я в своя живот в плътно тяло ще бъде заобиколен от нея и извън неговите предели, в другите светове. Светлината и Красотата се намират на един полюс на живота. Ако се научите да прилагате нейната мярка към мислите, чувствата и постъпките си, съществуването на човека би се преобrazilило. Там, където отсъства Красотата, нейното място заема безобразието и тъмнината, които са неотделими едно от друго. Красота означава хармония. Хармоничното състояние на духа прави аурата прекрасна. Равновесието изразява висша степен на хармония. Висшите Сфери поразяват със своята хармоничност. Духът, устремен към тях, установява магнитно притегляне към тях. Човекът е магнит. Той се привлича постоянно към съзвучни на неговата магнетичност сфери на пространството. Той сякаш им принадлежи, обусловен от свойствата, характера и природата на излъчванията на своя магнит на духа и неговата аура. Още на Земята човек определя своята принадлежност към едни или други сфери. В древността понякога са наричали тъмните “синове на погибелта”, тъй като са разбирали тяхната обреченост и принадлежност към полюса на тъмнината. Същността на явлението си остава все една и съща, независимо дали човек е облечен в тога, хитон или фрак. Светлината се привлича към Светлина и тъмнината - към тъмнина. Човек трябва да осъзнае своите магнитни притегляния, поддържани от съзнателните или несъзнателни стремежи и желания, ако иска да мисли за своето бъдеще и да определи неговото направление и характер. Волята на човека може да управлява магнитните енергии на човешкия микрокосмос. И техните притегляния могат да се контролират. Същността на стремежите е магнетична. Устремът се насочва от мисълта. Да мисли или да не мисли над нещо е във властта на човека, творец и породител на своите мисли.

1969 г. 026. (М. А. Й.). “Произнеслият “Красота” ще бъде спасен”. Може ли по-кратко да се каже за значението на Красотата? Висшите Светове на Надземното са наситени

с Красота. Красотата и Светлината са почти синоними. Ако човек би мислил винаги прекрасно, той би свалил Небето на Земята и би утвърдил царството на Светлината на Земята. От светлоносността на мисълта зависи толкова много! Но творецът на мисълта, човекът, не иска да признае мисълта като водещ принцип в живота. С всички мерки или средства той принизява нейната роля в построяването на обкръжаващите човека условия. Той отрича това, което привежда в движение даже мускулите на неговото тяло и кара мозъка му да функционира. Той отрича и психическата огнена енергия, лежаща в основата на цялата негова активност. Истината, Красотата и неотречимата огнена действителност живеят една до друга и не могат да бъдат отхвърлени от сметките на живота.

1969 г. 027. (13 януари). Има милиарди хора в този и в другия свят. Безкрайно разнообразие от съзнания и толкова малко близки сред тях. В Тънкия Свят те се разпределят по слоеве, в този – в съответствие с привличането към тях. Издигаме общото ниво с помощта на мисълта и насищане на пространството с идеи от определено естество. Задачата е с необичайна сложност. Кармата допуска близък подход само в изключителни случаи. Общото въздействие на мисълта е безлично. Възприема който може. Кармата е голяма Наша помощница в делото по събуждане на съзнанието. Ние се Съобразяваме с цикличните периоди на астрологичните влияния, от които се определя течението на еволюцията на земното човечество. И своевременно Насищаме пространството с нужните мисли. Ученията, давани от Нас на границите на Великите Епохи, винаги съответстват на изискванията на момента и общото състояние на съзнанията. Учението се дава в двата свята. Достъпът към него е отворен невидимо за всички, по-точно за всяко отворено за него съзнание, можещо да вмести неговите положения. Често едни и същи формули на Учението се произнасят в различни ъгълчета на земното кълбо от напълно различни хора - действа пространственото насищане. Близките съзнания представляват един вид конвейери, постоянно изпускащи в пространството и обкръжаващите го сфери поток от нужните на Нас идеи, невидимо оплодотворяващи съзнанията на множествата. В това се състои същността на пространствената Кооперация. Векът на Майтрейя ще усилви видимото и невидимо сътрудничество. Упорството на мрака ще отстъпи пред силата на лъчите на идващата Светлина.

1969 г. 028. (М. А. Й.). От това са и противодействията от страна на тъмнината, защото творите Волята на Изпратилия. Иначе не може да бъде. И не се налага да се учудвате и огорчавате, и да негодувате. Така е било винаги. Ако се удържа равновесието и не се нарушава ритъма на Общуването, считайте това за победа. Тя не е лесно достижима. Огънчето е слабо, ако няма свидетелство за противоборството на тъмните. Краят на Кали Юга в това отношение е особено забележителен. Ние, разбира се, охраняваме и предпазваме в пределите, позволени от кармата, но всеки воин на Светлината трябва да прояви Велик Дозор и да бъде постоянно на стража. Преди окончателната победа на Светлината тъмнината ще прояви напрегнато съпротивление. Трябва да бъдем готови да го посрещнем в пълно въоръжение.

1969 г. 029. (Гуру). Да се задържите в Светлината, когато наоколо отвсякъде ви обкръжава тъмната глутница, е много трудно. Но трябва да се държите здраво и неотделимо от Владиката и то “всяка минута и при всяка крачка”. Учителят, давайки Указа, е Предвиждал именно такива условия. Ще свърши трудното време и вие ще влезете в бъдещето като победители. Дръжте се здраво, воини на Владиката.

1969 г. 030. (14 януари). Възможно ли е да се учудвате, че обитателите на Тънкия Свят не желаят да гледат към Земята? Тъй като и в плътния свят, попадайки в едно или друго обкръжение, хората се затварят в него и вече не ги засяга това, което се случва през два

квартала, в непознатия дом или в другия град, или в съседната страна. Събитията от общ характер ги интересуват, но течението на обикновения живот - само дотолкова, доколкото засяга гледащия. Често даже не знаят какво се случва в същия този дом, ако живеещите не ги безпокоят. Условията на Тънкия Свят обхващат човека също така здраво, ако не и по-здро, отколкото земните, и вече няма желание нито да гледат, нито да се интересуват от земните дела. Това се отнася до обикновените хора, намиращи се в Кама-Лока. В Девачан всички са потопени в самите себе си и в своите преживявания, там на никого не е до Земята. Служителите на Светлината се Грижат и за Земята, и за Тънкия Свят и Изпълняват предначертанията на Йерархията, всеки имайки своя задача.

1969 г. 031. (М. А. Й.). Ползността на огорченията и неприятностите е несъмнена, но те трябва да се посрещат с умение и да се примирите с тяхната неизбежност, когато започват да обременяват съзнанието. Особено нужно е това, когато се налага кармично да се преминава през тях, вече независимо от усилията на волята да ги отстрани. Но и в този случай тяхната ползност е огромна. Високите Духове често Имат тежка карма. Осъзнаването на тази ползност ще помогне да се примирите с неизбежността на много преживявания.

1969 г. 032. (Гуру). Облекчението е в това, че състоянието на съзнанието и пространствените токове през цялото време се променят и колкото и да е било тежко в даден момент, той преминава достатъчно бързо и общото състояние на организма се променя. Особеността на астрала се състои в това, че повторността на въздействията или усещанията предизвиква монотонност и тяхната острота се притъпява. Мазолите или нечувствителността на кожата често представляват резултат от съпротивлението на организма на външните въздействия и загрубялата кожа служи вече като защита. Същата такава защитеност изработват и обвивките, ако получат твърде болезнени удари. Своего рода психическа закалка. Когато сте често тревожени, вече нищо не ви тревожи.

1969 г. 033. (15 януари). Личността на човека е временно явление, но духът е вечен и Индивидуалността е безсмъртна. Затова колкото и да упорства низшата четворка в своите недостатъци и свойства, подлежащи на изживяване, висшето "Аз" ще удържи победа над низшите обвивки при неотклонност и твърдост на устрема към Светлината, по-точно, при упорство на желанието да се следват импулсите, изхождащи от Безсмъртната Триада. Ако едни или други нежелани свойства са се утвърждавали и живели векове, то и изкореняването им също изисква време. Понякога в съзнанието ще нахлуват отзвучи от миналото. Не трябва да им се дава храна, а също и да се спира мисълта върху тях. Лишени от храна, те ще залинеят, ще повехнат и ще загубят своята власт над човека.

1969 г. 034. (Гуру). При успешния ученик висшето "Аз" става господар, а тялото и астралът, и низшето "аз" – негови роби. Това и ще бъде правилното решение на задачата. Това господство се проявява именно в самообладанието и самоконтрола. Желанията и мислите са под суровия контрол на волята. Своеволието на астрала и личността е обуздано. Това има решаващо значение за Надземното пребиваване и прави срещата със стражите на Прага победна.

1969 г. 035. (Гуру). Неопитният дух преустановява своето придвижване пред многото очаквани и неочаквани препятствия. Опитният няма да се спре даже пред планина. Тъмните често се възползват именно от неопитността на пътника, за да могат с едни или други хитрини да прекъснат, макар и за известно време, постоянството на напредъка на духа.

1969 г. 036. (17 януари). Когато замлъкне активността на себелюбието в обвивките, за съзнанието се отваря светът извън пределите на обичайните ограничения. Да се заглуши звученето на суетата и рутината е много по-трудно, отколкото изглежда.

Обострянето на възприемчивостта не облекчава, а усложнява процеса. И не трябва да се откъсвате от живота. За да не се случи това се дава обременяване с обстоятелства. Но под нагнетяване започва да работи даже парната машина. Доктрината на напрежението е огнена доктрина. Когато е избран пътят на Огнената Йога налягането и нагнетяването, както и напрежението са неизбежни. Избрали, не отстъпвайте! Няма път назад. И трябва се премине през всичко, и да се достигне победно. Нима може да бъдете задържани от нещо или някъде, когато пътят е неотложен? Всяка задържаща заплашва със загуба на възможностите. И какво ще ви задържи? С какво можете да замените сияещото със Светлина бъдеще?

1969 г. 037. (Гуру). Трябва да се утвърди в съзнанието мисълта за неизбежността на настъпването на Века на Майтрейя. Колкото и да се съпротивлява старият свят и последователите на заминаващата си раса, нищо няма да може да задържи настъпването на Новия Свят. Колелото на историята ще съкруши всички вървящи срещу нейните закони. В бъдещето трябва да се преминава със съзнанието за победа на новото и обречеността на старото. Всички противодействия са само временни. Самото беснее на злото и разгулът на тъмнината са показател за това, че тъмните усещат своята обреченост. И всички тези страшни отрови и оръдия на разрушението, които се подготвят от тях за света, показват само, че гибелта, подготвена за другите, те готвят за себе си. Ужасна е участта на тъмните човеконенавистници.

1969 г. 038. (М. А. Й.). Колкото по-близо приближават крайните срокове, толкова повече се нагнетяват събитията на планетата. В това усиление вече прозира преломният момент. Ритъмът на редуването на въздействията на заминаващата Кали Юга и настъпващата Сатия Юга ще продължи в кресчендо към страната на Сатия Юга. По това редуване може да се съди за това как се извършва тази замяна. Настъпването на Новия Век ще протече стремително.

1969 г. 039. (18 януари). Животът на вървящия Архат в Надземното се отличава от живота на обикновения човек. Обикновените хора, ако те не попадат в осмата сфера, което се случва само при изключително падение на духа, отиват в Девачан и се потапят в субективното състояние на достъпното им блаженство. Но Архатът, вървящият Архат, не Може да губи време за такова състояние на личните преживявания. Той Работи там съзнателно и без да отпуска ръце. Той Взема участие и в земните, и в надземните явления. Човечеството е под Негово попечителство. Незнаещите хора считат, че Великите Духове Оставят Земята и Пребивават в блаженство и покой. Но това не е вярно. Те Продължават работата, която са Вършили на Земята, за да изпълнят новата неотложна мисия.

1969 г. 040. (19 януари). Надземното може да се нарече страна за осъществяване на желанията, мечтите и дерзанията, изразени в стремежите на човека по време на неговия живот на Земята. Реализира се всичко – и доброто и лошото, но в съответстващите на устрема сфери. Законът за съзвучието управлява осъществяването. Пожънват се именно плодовете на стремежите. И от причините на заложените в съзнанието мисли, и от следствията на тези причини не може да се избяга. Човекът може да забрави за премисленото или прочувстваното, тоест някога прието и допуснато в съзнанието, но Законът не забравя, не забравя нищо и предявява своята сметка за реализация там, където всичко се твори и движи от мисълта. За всяка дума ще се наложи да се отчитате, тъй като зад думата стои мисълта. Затова земният живот, бидейки сфера на създаването от човека причини, донасящи своите следствия в Надземното, има за пребиваването в този последния решаващо значение. Свят на причините и Свят на следствията – така могат да се разделят земния и Надземния светове. Човекът не е властен над условията, в които е поставен от кармата, но е властен над своята мисъл. Даже най-тежките обстоятелства могат да способстват за създаването на

причини, донасящи добри следствия. В Надземното духът неизменно достига до това или към това, към което се е устремявал на Земята. Нужният устрем трябва да се укрепва с ритъм и да се върши това съзнателно. “Който дойде при Мен, той и ще пребъде с Мен”. Условието е изразено кратко и ясно. Но трябва да се пожелае и да се докаже това желание с действие. Тъй като само мисълта, приложена в действие поражда нужната енергия. Устремът към Висшия Облик прокарва в пространството път към Него.

1969 г. 041. (М. А. Й.). Обедняването на съзнанията предполага отказ от самоизпълване със своето и насищане с Нашето. Своят свят е пълен с грижите и подробностите на текущия ден, но Нашият свят е слят със Света на Владиката и Неговото съзнание. За да се приобщите към Него и да влезете в този Свят е необходимо да ограничите своето и да заглушите неговото силно звучене и тогава звученето на другия свят ще стане достъпно. Разбира се, всичко това е известно и е говорено не един път, но казаното още съвсем не означава прилагане в живота. И затова се налага да се повтаря. Повтарянето укрепва основата. Не се бойте от повторенията. Ще повтарям много неща, докато те не бъдат утвърдени с прилагане на практика.

1969 г. 042. (Гуру). “Дошлия при Мен няма да Изгоня въвн”. За какво е безпокойството, щом като даже разбойникът и блудницата са били приближени? И всеки може да се приближи, стига само да поиска силно, по-силно, отколкото иска вещи или земни условия. Именно духовното трябва по сила на влечението към него да преобладава над земното и земните вещи. Тяхната краткост, преходност и ограниченост на проява нека да служат като постоянно напомняне за непреходността на духовните явления. На тях, на явленията от живота на духа и трябва да се поставя ударението.

1969 г. 043. (Гуру). Да се мисли за прекрасното или да се мисли красиво не е лесно и не е просто. Мислите са привикнали да се търкалят по коловоза на рутинността, в която няма красота. Да внесе Красота в живота може само този, който разбира нейното значение. Да се украсят мислите с Красота значи да се отвори вратата към Висшия Свят и да се направи той достъпен. Красотата на мисълта я прави ясносияйна. Ако се проследи течението на обичайните за деня мисли, малко красота може да се открие в тях. А между другото Зовът на Красотата е бил произнесен с цел да се възвиши човешкото мислене и да се приближи то към Висшия Свят. Понятието „Красота“ е било произнесено за прилагане в живота. Докато все още има време тя да се приложи, възможността за прилагането ѝ в живота не трябва да се изпуска. Когато жизненият път на човека е застлан с Красота, всички богатства на Пространствената Съкровищница са отворени за него.

1969 г. 044. (М. А. Й.). Преуспяването на духа се заключава в успешната борба с всички препятствия както с вътрешен, така и с външен характер, които трябва да се преодоляват от всяко огнено устремено съзнание. Противодействията се пораждат от устрема и са право пропорционални на него. На пръв поглед при достатъчно силен устрем нищо не би трябвало да пречи. Но земните явления и духовните явления са подчинени на същите тези принципи. Така например съпротивлението на въздуха поддържа тялото на летящата птица. Самолетът със стара конструкция би се разпаднал на части от съпротивлението на атмосферата, предизвикано от скоростта на полета на съвременните реактивни апарати. Така и нарастващата скорост или сила на устременост на духа изисква съответстващо приспособяване на организма за преодоляване на нарастващото съпротивление на средата. Какви бури, противодействия и въставания на тъмнината са Предизвиквали срещу себе си Носителите на Светлина! Можете да си спомните как са беснеели хората в своята борба и противодействие на Светлината. Записите от миналото пазят много свидетелства за това.

1969 г. 045. (Гуру). Живеният опит, тежък и горчив, учи на това, че хората, докоснали се до Учението, не престават да бъдат хора, притежаващи своите вродени достойнства и недостатъци. И кой може да каже колко време ще е нужно на всекиго за преодоляването на последните (тоест на недостатъците) в себе си. Ще бъде грешка да се счита, че ако някой чете Учението той става идеал в своите взаимоотношения с приятелите. Много огорчения и неприятности са следствие от подобно неразбиране. Учителят Казва правилно, че човекът, заел се сериозно с Учението, става дори по-лош, тъй като от дъното се изправят и надигат глава неизживените и дремещи там свойства. Учителят Казва: “Не се умилявайте от маски”. Трябва сурово да се познават приятелите и, познавайки ги, да не се осъждат. Учителят не Осъжда учениците, макар и прекрасно да Познава всекиго от тях.

1969 г. 046. (22 януари). Само с отдаване на себе си изцяло - с целия устрем, с всички желания, с всички чувства, с всички мисли ще преуспеете. Съкровеното Знание предявява определени и много сурови изисквания към този, който иска да го овладее. Ако предпочитанието или преимуществото, или любовта се отдава на нещо друго, няма да влезете в неговата сфера. Ако човек не може да се откаже от нещо или да остави една или друга привычка, или да отхвърли някакво неизживяно свойство, те ще го задържат дълго на стъпало, по-далеч от което той няма да има сили да се придвижи. Да отдадете всичко, да се откажете от всичко, да оставите всичко назад, даже спомените, ще бъде правилното решение на духа, за който вече няма връщане назад. Няма да преувеличаваме значението на това решение. Духът просто дораста до разбирането, че съкровищата, които той придобива, надвишават по своята ценност всичко, което е притежавал дотогава. Вече не остава място нито за униние, нито за съжаление, нито за колебание, нито за оглеждане назад. Могат ли да се заменят радостта от пространствените полети и опознаването на новите условия със способите за придвижване по Земята или даже със самолети? Те са несравними. Може ли да се замени радостта от усещането на Аурата на Учителя със съприкосновението до излъчванията на аурите на земните жители? Или вибрациите на Висшите Сфери с тежките еманации на земните слоеве? Не жертва и отказ, а разбиране и осъзнаване на безценното съкровище на достиженията и тяхното сравняване с това, което е било някога, когато Знанието не е озарявало съзнанието на устремения дух.

1969 г. 047. (М. А. Й.). Нямайте злоба към враговете, към яростните противници, към явните и тайни вредители. Борете се, пресичайте техните коварни замисли, защитавайте се от тях, но не губете яснотата на духа, равновесието и светлоносността на аурата. Сnižавайки се до тях, вибрирайки в унисон с тях губите своята защитеност и ставате уязвими за тях. Затова древният Завет „Благославяйте тези, които ви ненавиждат“ съдържа в себе си древна мъдрост. Обкръжавайки се със Светлина и изпращайки нейните еманации на врага ставате неуязвими срещу неговата злоба. Това не е състоянието на беззащитна овчица, а съсредоточаване на огнените сили на духа, вдигнал меч за защита на Светлината. Враговете са безсилни пред равновесието на духа. Равновесието е мощ. Но заразяването с черна злоба и други недостойни чувства лишава духа от всички натрупвания. Даже простото раздразнение изгаря фосфорната тъкан и прави човека безсилен и опустошен. Затова Заветът да нямате злоба към враговете и тъмните злодеи е изпълнен с най-дълбоко значение.

1969 г. 048. (Гуру). Какви блестящи възможности дават служителите на тъмнината за укрепване силите на духа и тяхното нарастване. Колкото повече старание от тяхна страна, толкова повече светли възможности. Нека и тъмните да послужат за постигането на далечната цел.

1969 г. 049. (23 януари). Безпределност означава също и необятност, тоест невъзможност тя да се вмести в писаните страници. Всичко написано ще бъде най-нищожна

част от това, което не е записано и което е невъзможно да се запише, тъй като Безпределността няма граници, в които да бъде затворена. Огненото озарение дава известна представа за Безпределността, но то не се вмести в писаните листове. Затова ще се радваме на всяка възможност да запечатаме поне това не много, което нашето съзнание обхваща в дадения момент. С времето сферите на Безпределността ще се разширяват все повече и повече в човешките представи. Сравнявайки разбирането на Безпределността от човечеството преди две, три хиляди години с това, което се дава на хората в днешно време, е лесно да се забележи как са се разширили даваните възможности за осъзнаване на това велико понятие. Термините безкрайност и вечност са включвали в себе си много малко конкретни мисли и представи. Учението на Живота ги е разширило и е включило в сферата на Безпределността всички явления от видимия и Невидимия светове. Безпределността се е облякла в плътта на мисълта. И даже времето е влязло в нея, наистина, загубвайки своята абсолютност и придобивайки съвършено неочаквано за науката чертите на условността и относителността, далеч още не разбира на нея докрай. Заявлението на Ангела на Апокалипсиса за това, че „време вече няма да има“ не изглежда толкова странно и фантастично, както това е можело да изглежда по-рано, даже от гледна точка на съвременната наука. Слънцето изгрява „над добрите и злите“. Сега може да се каже, че в Безпределността има място и за едните, и за другите, но в различни сфери, ако те са извън Земята. На Земята все още са заедно, но само засега, тъй като до настъпването на Ерата на Светлината остава малко време. Вече навлязохме в полосата на великите открития и великите промени в живота на хората.

1969 г. 050. (М. А. Й.). Придобивките на духа са несъизмерими със земните вещи и земната собственост, с богатството или положението. Самата природа на земните условия крие в себе си свойствата, анулиращи радостта от притежаването и на едните, и на другите. И едното, и другото е нищо, ако няма здраве или мир в душата. И сами по себе си те са много нездрави. Колко често хората се лишават мигновено и от положение, и от богатство. Здрави и непоколебими са само основите, но те са в духа. Така само проявите на духа могат да бъдат крайгълен камък при строителството на живота. На тези основи може да се строи задълго и здраво.

1969 г. 051. (Гуру). Даже на Земята хората се стремят да строят задълго и здраво. Да живее колкото може повече, да живее вечно не е стремеж на тялото, а на духа, който усеща своето право на безкраен живот. Тялото трябва да умре, значи животът може да продължи само в духа. Но как? Кой ще помогне да се намери решението на тази задача? Учението на Живота дава възможност за доближаване към проблема на живота и смъртта. Затова и то може да бъде наречено Учение на Живота, което утвърждава вечния живот на духа и указва пътя за достигане на състоянието на непрекъснато съзнание, тоест на безсмъртие.

1969 г. 052. (24 януари). Изобщо не е важно как именно се опитват враговете на Светлината да нарушат хармонията на съзнанието, ако все пак в една или друга степен те постигат своето. Но е много важно да се разбере кого избират те за посредници, чрез които извършват въздействието. При това може да се види и разбере, че посредникът често не подозира за своята незавидна роля. Чрез когото и да пропълзва тъмното злонамерение, трябва да бъдете винаги нащрек. Противниците на тъмнината избират и близки, и приятели, неподозиращи за тъмните кроежи, използвайки именно това, че на тях дори не им минава през ума възможността за сътрудничество с тъмнината. Кой тогава подхвърля раздражението, недоволството, ожесточението и оплакванията? Хармоничното, светло състояние на духа ги изключва. Тъмните твари се опитват да нахлуят през всяка пукнатина,

колкото и малка да е тя. От тях не може да се очаква нито пощада, нито жалост, нито снизхождение. Само несломимата твърдост на духа и непрекъснатата връзка с Йерархията могат да помогнат да се отбранявате от тях. И трябва да се помни, че в светилището на духа не трябва да се допуска никой.

1969 г. 053. (М. А. Й.). За хвърлянето на бисера е Казано достатъчно ясно. Мнозина имат склонност да получат нещо съкровено и даже се домогват до него и го изискват, за да могат, получили желаното, веднага да нанесат удар на даващия. Често това се върши несъзнателно. Но вредата от това е не по-малка. Съкровено изисква особена охрана. По-добре е да не знаят, отколкото да постъпват по подобен начин.

1969 г. 054. (М. А. Й.). Човек не може да създаде вътре в себе си усещането за щастие, ако него го няма или средата притиска тежко, но да укрепи спокойствието и равновесието може. Затова ще се учим да преминаваме трудните полоси на земния живот във възможно по-пълно спокойствие. На житейските вълни ще противопоставим спокойствието на духа. По-добре е вълните да се посрещнат в спокойствие, отколкото да бъдеш раздиран от неравновесие.

1969 г. 055. (Гуру). Трябва да се усили осъзнаването на нерушимостта на зърното на духа. То не може да бъде уязвено от нищо външно и даже смъртта на тялото не може да го унищожи. Това дава нужната степен на равновесие. И ако мускулите и костите могат да се съкрушат, то духът не може да бъде съкрушен, тъй като той е несъкрушим. От ударите на съдбата той само укрепва и укрепва особено силно ако ги посреща в равновесие.

1969 г. 056. (27 януари). Трябва да се помисли за това какво значи да се държите неотделимо и как да се осъществи това. Мисълта е през цялото време в движение и преминава от един предмет на друг. Но даже в този случай човек подсъзнателно, даже не мислейки за това, знае къде се намира, как е облечен и че това е той, а не някой друг. Ето същата такава подсъзнателна мисъл е добре да се утвърди и за невидимото Присъствие, за да стане формулата „Аз Съм с вас винаги“ неотделима от съзнанието. Това не значи, че трябва постоянно да се съсредоточавате, но нека това да бъде дотолкова внедрено във вътрешния свят на човека, че за отделеност повече да няма място. Когато човек отива някъде той се взема, без да мисли за това, целия със себе си. Трябва да се достигне същото състояние в отношението към Учителя, където и да се намира тялото и с каквото и да е заета мисълта. Това и ще означава да бъдем винаги заедно и неразделно. Как иначе ще се научите да се държите за Учителя „здраво, във всяка минута, във всички крачки“?

1969 г. 057. (Гуру). Само Гуру ще укаже нелицеприятно и без осъждане един или друг недостатък на характера. И указанието трябва да се приеме без огорчение и протест, тъй като кой друг може да направи това и то така, както трябва. Такива указания се дават за облекчаване изживяването на някои качества. И ако нещо е указано, значи то трябва да се изживее.

1969 г. 058. (28 януари). При епидемии едни хора се заразяват лесно, други не се заразяват изобщо. Ще търсим причината в активността и силата на психическата енергия. При нападение на враг страната мобилизира своите сили за защита. При нападение на болестотворни организми тялото и духът събират енергията Агни за противостоене и защита от заразяване. Когато са събрани силите и стражата е наоколо, бдителността не трябва да отслабва или да се прекъсва. Обявява се един вид обсадно положение на организма. Дишането се усилва, при което тялото се обкръжава със защитен воал, особено при съприкосновение с болни. Връзката с Йерархията се напруга. Светлината защитава системата от нахлуването на тъмнината или болестта, която нахлува в незащитените организми, предизвиквайки заболяване, разновесие, дисхармония и затъмняване на

психиката и на физическото тяло. Колкото по-напрегната е психическата енергия, толкова по-висока е защитеността на организма. Главното е да не се дава на зародишите на болестта да се развиват. Те са налице в много организми, но в едни при благоприятна среда се развиват и поразяват тъканите и органите, в други не могат да надигнат глави. Ако братята на милосърдието безстрашно и без да се заразяват са влизали в чумните огнища, значи тяхната защитеност и предаване на съзнанието по линия на Йерархията са били големи. Човекът притежава мощна батерия от огнени енергии, които го защитават от всевъзможни болести, ако той може да ги приведе в действие. Рамакришна е заболял не защото не е могъл да се защитава или енергията Агни у него е била малко, а защото той щедро я е изразходвал над законната норма и не е щадил себе си. Епидемията поразява народа, когато в него помръква Светлината на Агни.

1969 г. 059. (М. А. Й.). Обикновеното съзнание лесно се подчинява на обикновената болест, поддава ѝ се безропотно и без противодействие и, в най-добрия случай, приема покорно лекарството и изпълнява предписанията на лекаря. Но знаещият преди всичко мобилизира всички сили на своя организъм и започва сам да се бори с болестта, като не ѝ дава възможност да навлезе в него и да се развива. Болестта не трябва дори мислено да се допуска вътре. Разбира се, лекарствата помагат, особено ако тяхното действие се подкрепя от психическата енергия. Но далеч не всички лекарства са полезни. Облекчавайки едно, нанасят вреда на друго. Много от тях разклащат сърцето. Все пак ще считаме Агни за универсална панацея. Ако йогът може да върви по разпалени въглища без да изгаря стъпалата си или да седи на вятър и студ в една риза, то той може напълно да изпепели и зародишите на заразната болест в себе си или в другите.

1969 г. 060. (Гуру). Откъде идват мислите на безпокойство, на някаква смътна тревога, очакване на неприятности или даже тяхното усещане? Кой ги подхвърля и кой злобно и внимателно следи как те угасяват светлоносността на аурата? Тези мисли и усещания трябва да се забелязват и да се отхвърлят веднага, след като се знае техния източник и цел. Смътните, полуосъзнати чувства, подхвърлени неизвестно от кого, много вредят на психическото състояние на човека. В пространството се носят рояци от мисли, нима ще отворим съзнанието си за всички тях? Така отново и отново се налага да се връщаме към дозора и стражата за опазване от нахлуване на несветли и тъмни, дори и злобни мисли. Атмосферата на Земята е наситена с тях. Имунитетът се достига по линия на Йерархията, но при условие на усилен дозор.

1969 г. 061. (30 януари). Даже пребивавайки в друг град човек губи връзка с непосредственото обкръжение и се пренася в друга сфера. И това, което по-рано е било пред очите и по неволя е пораждало мисли си отива и се заменя с ново. Това откъсване от обкръжаващото е особено силно когато човек умира и при това знае, че преходът в другия свят е неизбежен. Тогава изведнъж стават напълно ненужни много вещи и условия, без които по-рано е било невъзможно да се живее - до жилище, облекло и храна включително. И колко грижи, дела и мисли могат спокойно да се оставят заедно с тялото. Същевременно толкова малко от това, с което човек е свикнал и което изведнъж става напълно ненужно може да вземе по-нататък със себе си. Необходимо е крайността и ненужността на земните вещи и условия да се осъзнаят колкото може по-рано, за да се отдели временното от това, което се взема със себе си. Вземат се мислите, характера, стремежите и склонностите, възжеленията и страстите. От всичко това волята може да отхвърли всичко нежелателно и обременяващо духа, но да го отхвърли отрано, своевременно, а не в последния момент. В последния момент може просто да няма време, за да се направи това. Нужна е своевременна подготовка. И такава подготовка за следсмъртното състояние на духа в действителност се

явява целият земен живот на човека - от началото му и до края. Всичко временно и смъртно рано или късно, тук или там, но ще се наложи да се остави. Всичко извънвременно, непреходно, нужно във всички светове и особено за съзнателното пребиваване на Безсмъртната Триада във Висшите Светове е особено ценно и нужно, тъй като елементите на безсмъртието, събрани на Земята, обуславят пребиваването в тези Светлоносни Сфери. Смисълът и значението на земните вещи и условия е необходимо ясно да се осъзнава и да се отделя това, което се взема със себе си извън пределите на плътния свят и това, което се оставя на Земята.

1969 г. 062. (М. А. Й.). Плочата, притискаща съзнанието, е и тежестта на този свят, и Бремето на този свят, и Чашата с отрова, изпивана от духа в условията на плътното съществуване. Колкото по-висок е духът, толкова по-тежко е Бремето. Познавате легендата за Гигантите, държащи Земята. Носенето на Светлина е неразривно свързано със земното Бreme. Изучавайки живота на Великите Духове може да се обърне особено внимание на величината на земното Бreme, което Те са Носили или на величината на Чашата с отрова, която Те са Изпивали. Подвигът, неизразим с думи, който е бил извършен от всеки от Тях, не може да се отдели нито от земното Бreme, нито от Чашата с отрова. Разпятието на духа не е символ, а сурова действителност, през която са Преминавали тези Велики Духове. Ще почетем с разбиране техните подвизи и с осъзнаване на значението им за човечеството като цяло.

1969 г. 063. (Гуру). Спомнянето на това, което е било извършено или е могло да бъде извършено някога може да служи като самопроверка за напредъка на духа. Ако отношението не се е променило, значи по този въпрос духът е застинал на предишните позиции; ако то е станало съвсем друго, може да се измери напредъкът и даже да се определи неговата величина. Печално е да се окажеш на предишната черта. Значи животът не е научил на нищо и най-високите мисли и думи са се оказали неприложени в живота. Подобни самопроверки са много полезни.

1969 г. 064. (31 януари). Височината на предмета може да се определи по сянката. Величието на настъпващата Светлина също така може да се определи по нейните противоположности или по мрака, обвинил Земята преди Пришествието. По тези признаци може да се съди. Никога до сега не е имало такива отклонения от нормата, както това се случва в последно време. Именно необичайността на формите за проява на злото е показател за мощта на противоположния полюс, този на Светлината. Престъпленията, наркоманията, потъпкването на всички международни норми, съглашения и задължения, предателските нападения и разюзданата, неоправдана от нищо агресия – всичко това са последните знаци на заминаващия си свят, съпроводжани от земетресения, наводнения, пожари, епидемии, нарушения на климатичните условия и други бедствия. Планетата е болна. Разложението се е докоснало много дълбоко до живота. Последните дни преди Пришествието ще бъдат тежки.

1969 г. 065. (Гуру). Въпросът ще бъде все същият: какво направихте вие през тези години, за да станете действително сътрудници на Йерархията на Светлината? Какво е направено фактически, не на думи и с добри намерения, а на дело? По отговорите няма да бъде трудно да се съди за вашия действителен прогрес. Говори се и се мисли много, но се върши малко. А къде са вашите дела?

1969 г. 066. (1 февруари). Ако човек живее само с външния свят и всичките му мисли, стремежи и желания се отнасят само до този свят, то как и с какво ще живее той когато напусне плътния свят? Няма да има с какво да живее. Дрипите на плътното мислене, нямащи духовна основа, ще привържат съзнанието към Земята. Това състояние е тежко и

безпросветно за признаващите единствено само земния свят и особено за недобрите и злите. В Тънкия Свят няма утеха за тях.

1969 г. 067. (2 февруари). „Царството Божие е вътре във вас“. Неговата огнена мощ е скрита в съкровения дълбини на духа. Не в обвивките, преходни и временни, а вътре, в цитаделата на духа, безсмъртна и вечна, пребивава превъплъщаващата се нерушима същност на човека. Обвивките я скриват. Човекът, отъждествяващ себе си с тях, разделя тяхната участ. „Обвивките затъмняват знанието на духа“. Но през техните покривала от време на време Светлината, която е вътре, си пробива път навън. Всички имат огнено зърно на духа, но неговата Светлина изобщо не се вижда, тъй като е скрита от външните наслоявания. Силата на Светлината зависи от натрупванията. Макар и нерядко, но се случва по силата на много причини те да не могат да се проявят навън. Само освобождението от всички временни обвивки дух може да пламне с всички огньове на своите натрупвания. И тогава владиката вътре се проявява в цялата си мощ. Неговите обвивки, които го обличат, събират за него Светлина. При хармония на Светлината вътре със състоянието на обвивките той може да се прояви напълно. Могъществото на духа, овладял своите огньове, е безгранично. Овладяване на чувствата, овладяване на мислите, овладяване на обвивките, овладяване на огньовете – така духът се придвижва нагоре по Стълбата на Светлината. Колко близко и лесно постижимо става всичко когато сияят огньовете. Търсете, търсете, търсете в своите дълбини - вън няма да намерите.

1969 г. 068. (3 февруари). Човешкият микрокосмос може да се нарече “лаборатория за всички усещания”, защото тези усещания могат да бъдат предизвикани съзнателно от волята, а също така и мислите, които ги съпътстват или пораждат. Всяка мисъл може да се приеме или да се отхвърли. Усещането може да се усили или изостри, съсредоточвайки се върху него. На арфата на духа може да се свири също така, както изкусният пианист - на рояла. На помощ се призовава психическата енергия. Всеки организъм разполага със свой запас, но може да се призове отстрани. Както е радостно да се черпи радост от пространството, така се призовава и психическата енергия или пространствения огън. Силите на духа са неизчерпаеми, когато са призовани. Не трябва да бъдете беззащитно същество. Тъмната глутница ще се нахвърли незабавно и ще ви разкъса. Оръжието на Светлината се дава за защита. Ако можехте да видите с тънкото зрение колко злобни твари следят със злорадство дали не им се е удало да угасят огньовете на духа и да внесат смущение и равновесие! Стойте като скала, чудесните огньове се нагнетяват чрез устойчивост на духа. И тревогата, и безпокойството, и помрачаването се подхвърлят обмислено, изобретателно и с цел. Не е толкова просто всичко, което се случва. Признанието от тъмните е знак характерен за тези, които са свързали своето бъдеще с Мен докрай, завинаги.

1969 г. 069. (М. А. Й.). Ще задълбочим и разширим опита по утвърждаването на мисълта преди лягане за сън. Малко е да се отдаде заповед, пресичаща възможността от нежелани сънища с определен характер. Тъмните ще намерят други пътечки, за да пропълзят. Значи трябва да се въоръжите и срещу тях, установявайки по време на сън особена връзка с Йерархията и пращавайки силна мисъл за това, защитното състояние на връзката да охранява през цялото време, но особено по време на сън. Дозорът трябва да бъде активен. Не трябва да се успокоявате от призрачната безопасност. Неистовото беснее на тъмнината се усилива по цялата планета, тъй като усещат края.

1969 г. 070. (4 февруари). Състраданието е достойно чувство, но съжаляването е опасно с това, че е лесно да се заразите с преживяванията на съжалявания и да се озовете заедно с него в ямата на помрачението и отчаянието. Състраданието и съжаляването се

отличават едно от друго. Състраданието е действено. Съжالياването се потапя в преживяванията на съжالياвания и затъва в тях, умножавайки тяхната сила, но без да ги разсейва. Фактически не се оказва помощ на съжالياвания. Състраданието на горящото сърце със своите светлоносни излъчвания облекчава страданието на този, който се нуждае от помощ. То не се съобразява с помраченото настроение на страдащия, но го залива със своята светлина. Състрадащият утвърждава своето в другото съзнание, но съвсем не това, с което е изпълнено съзнанието на страдащия. Границата между състраданието и съжالياването е много тънка и ако не се научите да я различавате ущърбът е неминуем и за съжالياвания, и за съжالياващия. Ако състрадащият се помрачава и губи равновесие, то каква е ползата от такова състрадание? Границата между състраданието и съжалението не трябва да се пристъпва. Но когато е направено всичко, което е възможно, решението се предава в Ръцете на Учителя.

1969 г. 071. (М. А. Й.). Хората са гонили и преследвали всички Велики Духове. Тях в буквален смисъл са ги изгонвали от плътния свят. Гонили са и тези, които са ги следвали. Гонят и вас, и също се опитват да ви изгонят от земния свят. Да бъдеш в стана на гонените е почетно. Гонители са все същите тъмни духове, независимо дали действат в плътни или тънки тела. По силата на космическите условия или особената мисия на Посланиците на Светлината, на тъмните се дава известна свобода на действие. Разбира се, Йерархията на Светлината може да пресече и спре тяхната активност, но живеем в свят, където Светлината и сянката са тясно свързани и където хората трябва да се научат съзнателно да следват пътя на Светлината.

1969 г. 072. (Гуру). Правилно, целият вътрешен багаж, от самото начало на съзнателния живот в даденото въплъщение, трябва да се преразгледа наново, да се наложи върху всичко печатът на новото разбиране и да се освободи паметта от всички мисли, несъответстващи на новото стъпало на разбиране. Всичко трябва да се преразгледа така, сякаш на всичко се установява друга, нова, правилна гледна точка. И тогава вече може да се върви по-нататък с новото разбиране и новото отношение към всичко. Особено подлежат на преразглеждане и преоценка най-лошите свойства. Те изискват особено внимание. Облеклото на духа трябва да бъде чисто и отвън, и отвътре. За чистите дрехи трябва отрано да се погрижите.

1969 г. 073. (5 февруари). Трябва винаги да се държите заедно и неотделимо, а когато обстоятелствата се задълбочават, единението се усилва още повече. Вече не са морски вълни, а цяла буря. „И кога ще е крайт?“ - пита слабото съзнание. Край няма. Тъй като борбата с хаоса не може да приключи нито днес, нито утре. Когато духът излиза в Космическия Океан задачите нарастват хилядократно. Мислите за покой трябва да се оставят. Вечното движение и покоят са несъвместими. Привидното успокоение е илюзия на Майя. Дори състоянието Девачан представлява асимилация на земните натрупвания и подготовка за новото въплъщение. Затова ще мислим не за отдиш, а за това как да осъществим поредното достижение и щателно да отберем това, което се взема по-нататък със себе си. Не трябва да се преоценява това достижение. Някога всички мисли, обмислени по-рано и съпроводжани със създадените образи, ще застанат отново пред съзнанието и ще предявят своите права на вход и приют. И ако овцете не са били отделени от козлите и не е бил забранен входът за козлите, то ще бъде невъзможно да се избегне нахлуването на ненужни, тъмни и вредни мисли. Но когато ковчежето е проверено, затворено и заключено, за нищо извън провереното вече няма да има достъп в него.

1969 г. 074. (М. А. Й.). Страхът парализира волята и затова е недопустим. Именно благодарение на страха човек отваря възможност за вход на това, от което се бои.

Неприятностите дори се усилват, ако има страх пред тях. Постоянният дозор означава също и мълниеносна мобилизационна готовност на всички сили на духа да противостоят на противните ветрове и на всичко, което се стреми да разруши утвърденото равновесие. Страхът е нарушаване на равновесието. Страхът и равновесието не живеят едно до друго. В жупела на страха няма нито една положителна черта. Наричам го жупел, страшилище, тъй като в действителност това е призрак, психически храненик на неуравновесеното съзнание. И ако това чувство веднъж и завинаги е изхвърлено от съзнанието, ползата от това е огромна, тъй като ехидната, поглъщаща огнената енергия, престава да съществува.

1969 г. 075. (6 февруари). Колкото по-сложна е машината, толкова по-бързо може да спре заради най-малкия боклук, попаднал в механизма. Същото е и с човешкият апарат. И задачата е да се ограда от попадане вътре на всичко чуждородно, което ще затормози растежа на съзнанието. Сънищата могат да бъдат дисхармонични и от чисто външни причини. Но те влияят отрицателно на съзнанието. Охраната на равновесието изисква много внимание и грижа, особено много ако се налага да се живее в обикновени условия.

1969 г. 076. (Гуру). Някои пътници смятат, че ако външните условия на техния живот се изменят в определено отношение, те ще бъдат щастливи и ще придобият душевен покой. Това не е вярно, тъй като веднага щом това се случи ще възникнат нови, непредвидени, но също толкова обременяващи обстоятелства, които ще сведат до нула всички промени. На човека кармично е отпусната определена доза щастие и ще бъде напразно да се опитва да я увеличи чрез промяна на външните условия. Лостът на щастието е вътре, той е в духа. Той се утвърждава или привежда в действие отвътре. Да се основава своето щастие или душевен мир и равновесие върху нещо външно значи то да се поставя в зависимост от неустойчивостта, колебанията и постоянната смяна на вълните на житейското море, което се вълнува често и където няма покой.

1969 г. 077. (Гуру). Да се облечеш в постоянна молитва значи да освободиш съзнанието от странични мисли и всецяло да го насочиш към Светлината. Човек смята че всичко, за което мисли, е много важно, докато в същото време често то е свършено ненужно и даже вредно. И прекратявайки потока на обичайното мислене той не само че нищо не губи, но и печели. Празните мисли съвсем не са нужни за изпълняване на работата. И е по-добре ако работата се върши на фона на молитвеното състояние на съзнанието. Тъй като трудът също е един вид молитва или възнасяне на енергията нагоре. Тъй като трудът ще бъде светлоносен тогава, когато правилното напрежение на енергиите усилва светимостта на аурата. Трудът може да бъде вдъхновен и даже огнен. Светлоносният, вдъхновен труд, озарявайки аурата с огнени напрежения според състоянието на човека, наистина е подобен на вдъхновена молитва. Пространствените следствия и на двете са еднакво ценни.

1969 г. 078. (8 февруари). Разпознаването е нужно качество в ученика. На него не можем да се научим от чужд опит. Опитът за разпознаване е един от най-трудните. Не Съдим според думите. На думите не Придаваме никакво значение, докато не са се потвърдили с дела. Спазматичните и според настроението действия не говорят за нищо. Качествата на делата се изпитват само в постоянството и времето. Проверката на постоянството е необходима. Този, който е отсъден на бъдещето, ще намери входа към него.

1969 г. 079. (М. А. Й.). За нас има значение не външното изражение на човека или неговите думи, а неговата вътрешна същност и то не толкова в настоящото ѝ изражение, колкото в потенциал, в перспектива. Само чувствознанието може да даде известна представа за това. И делата често се оцветяват от момента на вметване. Не се доверяваме на момента на вметване.

1969 г. 080. (Гуру). Нашето правило е: първо да помислим, а после да кажем. Най-напред проверяваме, а после доверяваме и разчитаме на това, което казва собственото сърце и своето собствено съждение, а не чуждото.

1969 г. 081. (9 февруари). Нашите наставления се отнасят не само лично до вас, но и до тези, които ще дойдат после. Затова те са насочени към преобразяване на вехтия човек или на човека от миналото в човек на Новия Свят. Те се различават по съзнанието. И Нашите усилия са насочени към съзнанието и неговото просветление. Необходимо е съзнанието да успява след прогреса на науката и техниката. Иначе рушението е неизбежно. Иначе всяко добро начинание или откритие ще бъде обърнато в зло. Вече наблюдавате това претворяване на много положителни явления в отрицателни, вредоносни и разрушителни явления. Пълчищата на тъмнината, пълчищата адови усърдно и упорито се трудят над това. Нашата задача е да Обуздаем безумието на тъмнината. Но е нужна кооперация на всички, които стоят на страната на строителите и съзидателите и противопоставят силите си на разрушителите и човеконенавистниците. Двата полюса събират силите си за последния бой. А тъй като Ние Сме на страната на строителите, то победата е предрешена. Но нека в това Ни помагат всички, чието съзнание е дорасло до разбирането на сериозността на момента и на своята отговорност за съдбата на света и човечеството.

1969 г. 082. (Гуру). Стъпалата, заложили в миналото, водят в бъдещето. Светлите стъпала от миналото водят в светлото бъдеще - като причина и следствие. Ако Буда е миналото, то Майтрейя е бъдещето. Много светли стъпала са заложили в миналото от Великите Носители на Светлина. Те трябва да се изучават без да се разделят, без да се разчленяват, а обединявайки ги в синтетичното разбиране на тяхното вътрешно значение. Тогава и гръцките философи, и Зороастър, и Съкровените Учения на Индия ще се окажат в един и същи велик еволюционен поток на живота.

1969 г. 083. (10 февруари). В Нас няма лично, то е заменено от планетното и космическото. Всичко за другите и нищо за себе си. Всичко се прощава на победилия себе си. Победата над миналия човек в себе си е Светлина. Тъмнината на миналото и Светлината на бъдещето се състезават за власт и господство над човека. И е важно кой ще победи. Не Укоряваме победителя на миналото. Оправдан, оправдан! Оправданието се постига с победа над себе си. Духът ликува и е радостно на сърцето, радостно от освобождението от веригите на миналото, радостно от овладяването на своите огньове, радостно от утвърждаването на властта над тях, радостно от освобождаването от натрупванията, толкова дълго затискащи съзнанието със своята тежест. Струва си да се поразмисли над това кое дава победата и кое влече след себе си поражението, за да се остави всяка двойственост, колебание, половинчатост и търпимост към всичко, което подлежи на безусловно, сурово и безпощадно отстраняване. Плевелите са израствали векове и техните корени са отишли надълбоко, и борбата с тях трябва да бъде решителна и безпощадна. Но толкова по-силна е победата. За Нас е радост, когато тя се отпечатва с огньовете на Светлината върху аурата на победителя.

1969 г. 084. Ние Настояваме за разширяване на съзнанието. Защо? Било е казано, че „Тънкия Свят е според съзнанието“. Но нали според съзнанието е и плътният свят. И различието между съзнанието на съдържателя на вертепа и съзнанието на високия философ е огромно. Ако си представим цялото разнообразие на земните условия и на народите и племената, разпръснати по лицето на Земята, то не е трудно да се разбере и своеобразието на техните съзнания, и това колко индивидуално се възприема светът на всеки човек. Даже живеещите в един дом понякога гледат много различно на света. Затова не трябва да ни учудва още по-голямото разнообразие и при възприемането на Тънкия Свят. Той е неподвижен от земния, той е по-достъпен в много отношения и неговите жители са ограничени

в своята активност не от външните условия, а от състоянието на съзнанията си. За някои Тънкия Свят е отворен и достъпен в много широки предели, за други е ограничен като тъмно подземие. За едни той е светъл и радостен, за други - сив и непоносимо тягостен. Трябва да се привиква към многообразието и широтата и да се усвои положението, че съзнанието е мярка на нещата. От него зависи и широтата на разбиране на обкръжаващия човека в дадения момент свят. Целта на ученика е да се запаси със съзнание. Лъчът се изпраща с цел да разшири съзнанието. Главно условие ще бъде приемането или приемствеността на това, което се изпраща. Възприемчивостта лесно може да се умъртви и то преди всичко с отричане. Злото и вредата на отричането се разбират от тези, които са се докоснали до Знанието, но не се разбира от самите отрицатели. Колко бедствия причинява на човечеството отричането на Тънкия Свят и редуващите се смени на животите. Това ще роди и безотговорност, и привидна безнаказаност, и нелепата идея, че могат да бъдат избегнати следствията на собствените постъпки и деяния. Много зло произтича именно от невежеството. И ако Кали Юга беше век на невежеството, то Сатия Юга ще бъде век на просвещението, Знанието и Светлината. И знаещите за неизбежността на нейното настъпване ще подготвят своето съзнание разширявайки го, за да посрещнат идващата Епоха на Огъня и Светлината в пълно въоръжение за разбиране на Великата Промяна.

1969 г. 085. (М. А. Й.). С течение на времето полезността на поредните изпитания все по-бързо и по-бързо ще достига до съзнанието. А след това веднага ще възниква въпроса: “А какво нужно, поучително и полезно носи за мен даденото явление?” По-рано то се е наричало трудност, изпитание, неприятност или обременяване, а сега – стъпало за приближаване към Светлината и извличане на нови възможности от нея. Анализирайки миналото може да се забележи, че, независимо от явно причиняваната от някои обстоятелства вреда, ползата от тях е била огромна и резултатите – явно забележими. Обременяването е отминало, а ползата е останала завинаги. За смъртната личност може би е обременяване, но за духа е несъмнена полза и, при нейното осъзнаване, радост.

1969 г. 086. (Гуру). Когато всичко се доведе до единство, то и плътният свят може вече да не се отделя от Тънкия Свят, но да се разглеждат те като едно неделимо цяло, тясно свързано помежду си в своите прояви. И действително, нито едно явление от плътния свят не може да се вземе независимо от Тънкия или да се отсече от него. Даже полското цвете, външната форма на което украсява цъфтящата ливада, се докосва със своята същност до Тънкия Свят и пребивава в него. И семето на това цвете, бидейки предмет от плътния свят, в своята невидимост носи формата на бъдещото цвете и енергията, която ще му даде живот. Така нито едно явление от плътния свят не може да се отдели от Тънкия, тъй като двата свята са всичко на всичко само двата полюса на единната вещ, единна по същество, но двойствена в проявите.

1969 г. 087. (11 февруари). Човешките представи за Нас са твърде разнообразни и сред тях няма верни. Само много близките имат повече или по-малко правилна представа. Основната причина е в това, че тези представи са според съзнанието - това първо. Второ – Ние Разкриваме един или друг аспект от Нашата същност според изискванията на момента. По писмата от миналия век може да се съди за това колко далеч Сме Отстояли Ние от разбирането на тези, които е трябвало да бъдат привлечени към работа. Но Ние не Искане да застанем по-близко - имаше причини. Сега е отворен по-близък подход към Нас. Но дори при двама човека, четящи Учението, той е различен. Така също различни са и Нашите Облици в техните представи. Всеки вижда това, което иска. Не може да се разкрием по-близко, тъй като са много минавачите. Но след успешно преминаване на проверката и изпитанията се отваря близък подход.

1969 г. 088. (М. А. Й.). Съзнанието според нивото и характера на своето мислене вече принадлежи към определени слоеве на Тънкия Свят и се привлича към тях. Не е толкова трудно да се определи що за слоеве са това и каква е степента на привличане. Но и за самия човек е полезно и нужно да знае характера, силата и степента на тези изпитания, за да има отрано представа за това накъде ще се привлича неговия дух след освобождаването от тялото. Много добре е да се анализира характера на някои хора, на техните стремежи и склонности, за да си съставите понятие за това какво ги очаква в Надземните Сфери. И мислите, и чувствата притежават явно изразени магнитни свойства. Тук човек понякога може само да мечтае за това да види нещо или някого, или да преживее нещо. Там мисълта и желанието мигновено ще го привлекат към желаните условия. Работата е само в това, че ако тези желания са чисто земни то ще е невъзможно те да се удовлетворят, а ако те са от духовен и надземен характер то удовлетворението е постижимо. Желаетият да се наслаждава на красотата на Надземния Свят ще получи пълно удовлетворение. Всеки ще намери според себе си. Знаейки това, можете да насочите своите стремежи към съответстващите сфери, по-точно казано: важно е да се утвърдят стремежите, а те вече автоматично ще установят съзвучните притегляния към съответстващите слоеве на Тънкия Свят.

1969 г. 089. (Гуру). Всеки стремеж и всяко желание ще отзвучи в Надземните Сфери. Но те могат да се владеят, направляват и контролират. Всичко случващо се във вътрешния свят на човека подлежи на контрол. Тъй като всички тези стремежи са като кукички с примамка в ръцете на рибаря. За всяка отделна примамка и уловът е съответен. Необходим е контрол над желанията, за да не станете жертва на нежелани влечения и притегляния. Погрижилият се за своето съзнание на Земята няма да съжалява за нито едно усилие.

1969 г. 090. (12 февруари). Колко ненужно се говори обикновено в течение на деня. Зад всяка произнесена дума стои мисъл, а зад ненужното слово – ненужна мисъл. Затова контролът над всичко, което се говори, означава също и контрол над мислите. Погрешно мислят, че съдържаното мълчание ще предизвика осъждане или недоброжелателство, по-скоро обратно – уважение и даже трепет пред неразбираемостта, тъй като хората обикновено не познават контрола нито над мислите, нито над думите. Препятствие пред осъществяването на тази съдържаност ще бъдат рефлексите, отдавна установилите се привички да се бърбори без задръжка или да се говори без да се контролира нито качеството, нито количеството на думите. Трябва да се научите да говорите още по-малко и така, че мисълта, изразена с думи, да бъде отчетлива и кратка. Колко много хора говорят навсякъде и особено по време на сбирки. Затова и с толкова малко внимание ги слушат, тъй като няма отчетливост и яснота на мислите и в тях не е вложено сърцето. Няма по-лоша заблуда от тази да се подчинявате на условности и да мислите, че по силата на нелепата вежливост трябва непременно да се говори. Особено вредно е когато човек бърбри заради това, че вече не може да се съдържа, тъй като е загубил власт над себе си и явно страда от незадържане на речта. Това означава пълна разпуснатост на психическата енергия и нейното постоянно прехвърляне. Обикновено това състояние завършва с болест. Всяка обуздана мисъл и съдържана дума ще бъде натрупване на психическа енергия. И съдържаността не е нищо друго, освен съзнателно акумулиране на огнена сила в организма. Подчертавам, съзнателно, тъй като пълният също мълчи, но не натрупва енергия.

1969 г. 091. (М. А. Й.). Устойчивостта на духа е нужна за противостояне на тъмните въздействия и особено от страна на Тънкия Свят. Хората се намират под постоянно влияние оттам, но малцина знаят за това и дори от знаещите са малко тези, които се противят

или се защитават от тъмните влияния. От светлите няма нужда да се пазите, но тъмните могат да вредят много, тъй като нахлуват в мисленето, нарушават неговия строй и често раздухват пожара на възжеланията. Помрачаващият характер на тъмните внушения се усеща явно когато човек иска да си даде сметка откъде пропълзва това тъмно, потискащо чувство; изглежда, че няма никакви причини, но сякаш черен облак е надвиснал над съзнанието, лишавайки го от радост и Светлина. Приближаването на тъмните същности е много характерно. То предизвиква тревога, безпокойство, помрачаване и много други неприятни усещания. И тук именно трябва да се прояви устойчивост на духа и да се утвърди Владиката в сърцето. Той е с вас винаги, значи има какво да се противопостави на тъмнината. Съзнанието, слято с Владиката, ще бъде непреодолима защита от злото. Не трябва да се допуска безволното и безконтролно нахлуване на всички тези въздействия в съзнанието. То се нуждае от защита и постоянен дозор.

1969 г. 092. (Гуру). “Чудният огън се нагнетява чрез твърдост на духа”. Колко много се съдържа в тези думи! И каква сила дава прилагането на този Указ на Учителя! Всички Носители на Светлината са проявявали несломима твърдост на духа. Нито тъмниците, нито кладите, нито зверовете, нито мъченията - нищо не е можело да сломи мощта на техния дух. Твърдостта на духа е нужна в двата свята и в Тънкия Свят тя е може би още по-нужна, отколкото в земния свят, тъй като там всичко се усилва и изостря. Твърдостта е най-нужно качество на духа.

1969 г. 093. (13 февруари). Понятието “Бащин Дом” при задълбочаване в него ще започне да се разширява. И къде ще отидат тези, които го отхвърлят? За тях няма прибежище в Надземния Свят. Но духът трябва някъде да отдъхне от всичко, което се е наложило да понесе на Земята. “Сред жестоките и тъмните” няма нужните за това условия. Може по-често да се връщате към това понятие, за да се очертае по-ясно целта. И за психическите и тънките свойства на Бащиния Дом трябва да се помисли. Така по-лесно и по-бързо ще преминете през низшите слоеве, без да се задържате в тях. Нека понятието “Бащин Дом” да стане магнит.

1969 г. 094. (М. А. Й.). Дори тогава, когато връзката в духа е силна, трябва да се помни за паметните дни. Спомнянето само ще я усили. Твърде лесно земните жители забравят за всичко, което излиза извън тяхното плътно полезрение. Заминалите усещат вибрациите на това спомняне, ако то се съпровожда от мисли сгрени от сърдечни чувства. Те усещат даже равнодушието, недоброжелателството и злобата. Енергията на мисълта принадлежи на всички светове и за нея не съществуват плътни граници. Ние знаем кой ни е забравил и кой помни. Бъдещето се оформя от мислите и чувствата на текущия ден.

1969 г. 095. (М. А. Й.). Не забравилите нас не забравяме и ние. Ние ще ги посрещнем. Техният стремеж към нас и нашето очакване ще създадат нужните условия. Ние ще подготвим място за тях, за да има къде да дойдат. Завръщането в Бащиния Дом е взаимна радост за тези, които се завръщат и за тези, които посрещат.

1969 г. 096. (Гуру). Духът израства в своята сила под силното въздействие на противните обстоятелства. И колкото по-силни са противодействията, толкова по-бърз е растежът. Не трябва да се допуска те да сломят духа. Трябва да се стои докрай, като доблестен воин, не изпускащ оръжието от ръцете си докато бие сърцето. Да се пречупите духом значи да претърпите поражение от живота и да останете при разбитото корито, връщайки се назад без нищо. Говори се не за победа над нещо вън, тъй като тя често не зависи от човека, а за победа над себе си, за това духът да не бъде сломен от нищо. При привидно външно поражение е възможно да бъдеш мощен победител.

1969 г. 097. Сами виждате как притесняването от хората приближава към Мен. И колкото повече са притесненията и обременяванията, толкова по-бързо е и сближаването. В своето болшинство устремите към Мен духове не разбират колко полезни са тези притеснения и обременявания с обстоятелства. Те разпалват ярко огньовете на духа. Тъй като дори и на кремъка му е нужно удар от страни, за да произведе искра. Аналогията е пълна. Как нарастваше духът на Нашите воители от постоянната борба и сражения, от преследванията и гоненията, и несломимото противостоене на тъмнината. Отпаднаше всичко слабо, колебаещо се, клатещо се, съмняващо се, не издържало нагнетяването. Когато обичаме, него и изпитваме особено сурово. Но за Нас е радост да посрещнем победителя и за Нас е радост да му изпратим Лъч на щастие.

1969 г. 098. (М. А. Й.). Колко богат вътрешен живот протича в съзнанието на вървящия ученик. Съзнателно казвам “вървящия”, тъй като мнозина тъпчат на място, много са заети със своите лични дела и преживявания или са потопени в звученето на суетата, много се съмняват, много са забравили за нас и считат, че обкръжаващото има по-голямо значение, отколкото живота на духа. Познават символа на “вървящия Архат”, същото това разбиране е приложимо и към ученика. И близостта в духа не се измерва с плътната близост. Често именно отдалечеността е обуславяла яркото огнено сближаване. Близостта в духа не зависи от разстоянията, не зависи от това в какво тяло си, не зависи от нищо външно. Тя се утвърждава над плътната външност.

1969 г. 099. (М. А. Й.). Най-трудно от всичко е да се удържи радостта сред безрадостното обкръжение. Но на човека се предоставя избор: или да бъде ветропоказател за чуждия вятър, или да утвърждава и удържа своята собствена настройка и желаното състояние на духа. Невъзможно е да следвате и да се подчинявате на въздействията на астралните преживявания на хората - те са непостоянни и бързо се променят. Не можете да разчитате на нито едно. Остава да утвърждавате своето упорито и здраво и да се стараете да го удържате възможно по-дълго.

1969 г. 100. (16 февруари). Всичко е постижимо, но във времето. И колко от него ще потръбва за придобиването на една или друга способност, тоест за разпалването на един или друг център, зависи вече от особеностите и натрупванията на духа. При едни способностите се проявяват рано, при други - след дълги години, а за някои и целият живот е недостатъчен. Едно може да се каже: че насилственото и преждевременно отваряне на центрове е много опасно и може да доведе до загуба на психическото равновесие (лудост). В Нашите Планини, където психическата атмосфера е достатъчно чиста, тази опасност се намалява, но все едно всяка преждевременна и самоволна безотговорност в тези случаи е недопустима. Успехът и обезпечаването на безопасността се обуславят при условие на водачеството на Духовния Учител. Неоспоримо условие се явява очистиането на съзнанието от всякакъв боклук. Трябва ясно да се знае закона: “Подобното се привлича от подобно”.

1969 г. 101. (17 февруари). Колко много губи понякога ученикът от нежеланието да вдигне меча на очистиането. Неполезният товар пречи на съзнанието да се освободи за нужните възприятия. Не може да се сравни това, което се губи при това, с това, заради което това се прави и заради което ученикът се лишава от нови възможности. Ако се погледне от страни това пречещо, то ще се окаже толкова несъответстващо на висшите стремежи на духа, пространствената свобода и правото да се издига във Висшите Сфери, че единствено само това разбиране ще даде сили да се разбият веригите на робството. Те трябва да се разбият, каквито и усилия и труд да ни струва това. В царството на духа можете да се издигнете само в светло облекло. Колко са четящите Учението, но не намиращи в себе си сили да преодолеят и освободят съзнанието си от всякакъв боклук. Каква трудна преграда

за по-нататъшното придвижване ще се окаже този боклук в Надземния Свят. Именно необходимо е осъзнаване на този огромен ущърб и вреда, които нанася на самия себе си човекът, който не е в състояние да вдигне меч на очистването.

1969 г. 102. (Гуру). Сроковете приближават. Очакващи ги, можете ли да ги посрещнете в пълно въоръжение и готовност? Времето беше достатъчно, за да приведете себе си в необходимия вид. Някой загуби това време напразно. Някой не направи и малка част от това, което беше длъжен да направи. Някой си въобрази, че всичко е позволено и си отрязва пътя към Светлината. Някой реши, че ако Тези, Които са Призовали, са си Отишли от земния план, това значи край на всичко казано от Тях. Някой просто отхвърли Учението, без да се замисли. Но някой грижливо опазваше Сребърната Нишка на духа знаейки, че нито животът, нито смъртта не я прекъсват. Някой укрепил тези връзки още повече. Някой се потруди и направи каквото може за утвърждаване Имената на Призовалите. Някой не си губеше времето и грижливо разширяваше съзнанието си и усвояваше Учението. Но ето, настъпват сроковете и има още време да се подготвите, за да ги посрещнете в пълно въоръжение. Направилият поне малко няма да съжалява, тъй като ще пожъне обилно.

1969 г. 103. (М. А. Й.). Когато настъпят сроковете мрежата на Светлината ще започне да сияе и искри от необичайното напрежение, а по нея ще се предават усиленни вибрации и заряди огнена енергия. Насищането ще бъде дотолкова мощно, че ще се извърши преображение на поддържащите мрежата съзнания. Светлината ще залее всичко, което е способно да я възприема. Процесът ще тръгне по невидими канали, затова никакво видимо и външно противодействие няма да бъде в състояние да му попречи или да окаже съпротива. Мощта на Йерархията на Светлината ще се окаже непреодолима и у тъмните няма да има дори мисъл за някаква борба срещу Нея.

1969 г. 104. (18 февруари). Нима можете да си представите всички видими и невидими опасности! Или да ги предвидите! Затова е по-добре да разчитате на Водещия, помнейки при това, че да разчитате съвсем не означава да се възложите. Първото включва в себе си дейно и устремено състояние на съзнанието, второто – безволна пасивност или инертност, тоест разложение. Така че възлагането е много близко до разложението. В бездействащото съзнание започва процес на разложение. И най-полезният вид дейност е самодейността, когато импулсът към действие се получава не отстрани, под внушение или указание, но идва от дълбините на съзнанието без всякаква принуда или натиск. Служенето е доброволно и самодейно. Само този, който може да води себе си, може да води и другите. По-добре е да грешаш, проявявайки самодейност, отколкото приживе да се разлагаш в бездействие.

1969 г. 105. (М. А. Й.). Възможно е да утвърдиш в себе си здраво и завинаги всяко качество на духа, ако е силен стремежът, ако е здрава връзката и ако сърцето гори с любов и преданост към Призовалия. Тогава всичко е достижимо. Преданото сърце няма да поиска да замени своите възможности за все нови и нови постижения за никакви дрипи от миналото, за никакви примамки, грижливо подхвърляни от тъмните. Така в здраво единение, без да се обръщаме назад, ще се движим по-нататък.

1969 г. 106. (Гуру). Познавате легендата за жената на Лот и соления стълб, затова можете да си представите каква опасност при изкореняване на нежеланите качества крие в себе си желанието да се съсредоточвате върху тях и да се потапяте в миналото, когато те са се проявявали. Магнитът на миналото може само да ги усили и да въвлече съзнанието в орбитата на тяхното притегляне. Затова се Указва да се отхвърля миналото под какъвто и вид то да се опитва да се удържи в съзнанието и да се устремявате изцяло към бъдещето, където свободно може да се утвърждават стъпалата на бъдещите стремежи.

1969 г. 107. (М. А. Й.). По веригата на Йерархията нагоре съзнанието винаги ще съзвучи в нотата на Служенето. Така че не е трудно да се влезе в контакт. Мисълта за това какво още може да се направи за Общото Благо ще установи нужната връзка. А винаги може да се направи нещо и ако не с ръце и видимо, то с мисъл. Напразно някои смятат, че тяхната мисъл не дава следствия. Ако това е действително мисъл и ако тя идва от сърцето, следствията ѝ са неминуеми. Няма значение след колко време ще се осъществи тя. Но изпратена в пространството, тя ще извърши своето дело. Така че винаги може да се действа с мисъл и няма такива условия, и не може да има, когато човек да не е в състояние да направи това, ако го поиска.

1969 г. 108. (Гуру). Правилно забелязахте, че изражението на лицата и изображенията никога не е еднакво, то е винаги различно. Не винаги се удава да се забележи тази тънка разлика, но ако окото е достатъчно изтънчено и си постави пред себе си тази задача, резултатите няма да се забавят. Това обстоятелство за пореден път потвърждава, че нищо никога не се повтаря, даже при привидно повърхностно сходство. Така също неповторимо е и миналото, за което често съжаляват несъвършените съзнания. Всичко тече и всичко се променя, и струите на потока никога не се връщат на предишното място.

1969 г. 109. (20 февруари). Обединяването на световите ще се осъществи в човешкото съзнание, защото в действителност те никога не са се разделяли, а представляват едно неразривно цяло. Например за Сведенборг не е съществувало разделение на Тънък и плътен светове. Така също и за други ясновидци Тънкият Свят е бил близък. Значи съзнанието трябва да се устреми към това да можете да забелязвате това, което е. Колко тънки усещания преминават покрай съзнанието незабелязани. Процесът на мислене е тънък процес. Самите мисли могат да бъдат земни, тоест да се отнасят до въпроси и явления от плътния свят, но все пак мисълта - невидима, изразена в образи, неподдаващи се на обикновения химичен анализ и не състоящи се от химичните елементи от Менделеевата таблица, е вече тънко явление, съществуващо и видимо на извънплътния план, тоест в Тънкия Свят. Фактически тези светове са неотделими един от друг. Но се изисква тънко наблюдение, за да се разбере това. Сънят е явление от тънък порядък. С него се налага да се сблъсквате всекидневно и анализът на това състояние и неговото изучаване могат да доведат до разбиране на близостта на Тънкия Свят. Много чудни явления се случват насън. Даже исторически са били отбелязани много необикновени сънища. Така също нередки са и пророческите сънища. Ако всичко се отбелязваше и записваше, би се получила забележителна книга на явленията на Тънкия Свят именно във връзката му със земния свят. Но вниманието към тази страна на живота не е голямо. Това се счита за нещо нещо неважно и не заслужаващо изучаване. Човекът прекарва една трета от живота си в сън, а какво е сънят, какво значение има той и в какво е неговата същност – да се занимават това считат за принизяващо научното достойнство на човека. Нелепо, нелогично и неубедително отношение към един от най-важните въпроси на психическия и физическия живот на човека.

1969 г. 110. (М. А. Й.). При сливане на съзнанията това, което е устремено към обединяване, може да черпи от съзнанието, към което то се устремява и с което по този начин влиза в контакт. Цялата трудност е в това, че трябва да се отхвърли всичко, с което обикновено е изпълнено човешкото съзнание и да се постигне състояние, при което то да представлява подобие на чист екран, незает от нищо. Тогава възприятията ще постъпват свободно и няма да се смесват със собствените мисли и образи. Ако хората можеха да разберат каква дълбочина се съдържа в думите: „Отвърни се от себе си и Ме следвай“! Тази формула е дадена на човечеството за всички времена. Ключът към познаване на световите се съдържа в тези думи.

1969 г. 111. (Гуру). Отсъденото бъдеще изглежда далечно за този, който е зает със себе си или е потопен в делата на текущия ден. Но то е реално и звучащо за устремения към Светлината дух, намерил Учителя в своето сърце. Това бъдеще вече е, то вече съществува в пространството на плана на физическата невидимост и за някого то представлява не само настояще на Невидимия Свят, но някак и вече дошло, тоест навлязло в съзнанието и записано от паметта. Тази реалност на бъдещето може да бъде осезаема, особено при съприкосновение с Високите Духове, които Живеят с бъдещето и в бъдещето. Докосването до бъдещето е неизразимо с думи, но то издига духа като върху крила и го въвежда в огнените сфери на отсъденото, което подлежи да бъде.

1969 г. 112. (М. А. Й.). Учението на Живота е предназначено за всички. Затова не трябва да се очаква да бъде предадено съкровено. Много е дадено завоалирано и трябва да може да се разпознае. Да, съществуват в надеждно скрити книгохранилища ръкописи и книги, съдържащи в себе си Знание недостъпно за масите. Частици от него могат да се намерят и в библиотечните книги, но само трохи). По някои параграфи от книгите на Учението може да се види колко предпазливо те се докосват до това, което е съкровено. Мога да кажа за утеха, че искащият Знание ще го получи, ако премине изпитанията, даващи право на вход.

1969 г. 113. (Гуру). Пътят към забраненото Знание преминава през овладяването на самия себе си. Съкровено Знание е забранено за неовладелите, тъй като то е опасно за тях. Някои от тях, които са се опитвали много да се доближат до Махатмите преди сто години, при Елена Петровна Блаватска, са свършили с лудост, тъй като не бидейки духовно готови са искали да получат това, на което не са имали право. Много са се отдалечили и са станали злостни врагове на Светлината, някой е станал предател, някой е предизвикал в другите беснеее от злоба, ненавист и яростно противодействие.

1969 г. 114. (22 февруари). Малко е да се знае, че не трябва да се мисли за нещо. Трябва още да се внедри дотолкова здраво в самата дълбочина на своето съзнание тази мисъл за ненужността или вредата от нещо практически или в приложение, за да може и след освобождаването от тялото в Надземния Свят такава мисъл да не дойде на сърцето. С други думи привичките за мислене, а значи и каналите, прокаравани от мислите в пространството, по които те ще продължават да се устремяват в Надземното, трябва да бъдат утвърдени на Земята. Там, където царства мисълта, там тя е много силна и там по привичните линии на устрема тя ще действа автоматично. Много е трудно да се изменят тези линии там, тъй като творчеството на духа ще съпровожда този процес с ярки и пулсиращи образи, създаващи впечатление за обкръжаваща човека реалност. Човекът с чисто мислене няма от какво да се страхува. Но ако въображението е било замърсено и мислите са били нечисти, то въвлечането в тяхната сфера и съответстващите им слоеве на пространството не може да се избегне. Затова е необходимо още на Земята да се установи привичката да се мисли чисто, зорко отстранявайки всички негодни мисли и предавайки на изгаряне всички тези, които са били допуснати по-рано поради невежество и не са били изтръгнати с корена от съзнанието. Неизтръгнати те продължават да живеят, хвърляйки своята сянка върху съзнанието и пречейки му да замени тъмнината, която е в него, със Светлина. Очистването на мислите от всякакъв боклук е една от най-важните задачи през земния живот на човека, която, говорейки по същество, представлява само подготовка за Надземното пребиваване.

1969 г. 115. (М. А. Й.). Ще попитат: защо през цялото време се връщаме към една и съща тема? Отговорете: връщане не означава повторение, но, по-скоро, задълбочаване на казаното по-рано – това първо. Второ, привичките да не се мисли ясносияйно са дотолкова

силни в човека и дотолкова трудно се поддават на изкореняване, че нито думите, нито убежденията, нито четенето на Учението не помагат и са нужни повторни напомняния, за да стане решимостта да се съблюдава мисълта окончателна и непоколебима. Твърде късно е да се започва това преди смъртта или след нея в Надземния Свят.

1969 г. 116. (Гуру). Да вдигне “меча на очистването” е задължение на всеки ученик, който е решил да стигне там, където е призван. Има много призвани, но са толкова малко достигащите. За да станете от звани избрани трябва да се научите незабавно и неотклонно да прилагате на Учението в живота. Трябва Учението да стане изражение на цялото същество на ученика; нужно е той да се научи поне в известна степен да проявява със себе си Учението, тоест Истината, както я Проявява със Себе Си Учителят. Твърде много са четящите Учението на Живота и твърде малко прилагащите го на дело.

1969 г. 117. (23 февруари). Няма да мислим твърде много за това, което е било допуснато в миналото. “Грешките са нищо, когато зърното на духа укрепва”. “Не трябва да се смущавате от миналото. Всичко ще Обърна в полза. Сам ще Потбера всичко ценно”. “В миналото всичко е изгорено за Огнената Йога” - как още по-ясно да се каже за това как трябва да се отнасяте към това, което е било. Не да мислите за него, а да се стремите напред. “Бързаме и Зовем да се побърза”. Керванът не чака. Миналото може да се претегли на везните на новото осъзнаване на живота и новото разбиране на значението на мисълта. То няма да допусне мислите, които са били допускани в миналото и са довеждали до несполучливи действия. Предишните мислеобрази, подлежащи на изкореняване, трябва да се посрещнат с ново разбиране и при това така, че те да не могат да си намерят място в съзнанието. Така ще изгаряме от паметта образите на миналите деяния. Не да се измъчваме от миналите грешки, а да ги изтръгнем с корена, за да не се допусне да дойдат повече на сърцето мисълта за тях и желанието отново да бъдат допускани. Именно разширяването на съзнанието и новото стъпало на разбиране на живота ще направят невъзможно това, което е било възможно някога.

1969 г. 118. (М. А. Й.). Да! В Учението е казано много и за много, но не докрай и не всичко, тъй като никога не се дава “изчерпателната формула”. Затова и за прехода в Тънкия Свят, и за следсмъртното състояние на човека е Казано толкова, колкото е необходимо, за да се освободят хората от страха от смъртта и да се покаже животът след смъртта. Другата причина е, че усещанията и преживяванията са индивидуални и може да се даде само обичайната характеристика на това състояние. Крайностите няма да дадат представа какво преживява човекът от средно ниво. Едно е несъмнено: човек неизменно жъне плодове на своите желания, мисли и стремежи. Следствията от тях са неизбежни и именно в тази степен, в която те са се запечатали в съзнанието последния път и след това вече не са били преразгледани. И именно печатът на последното утвърждение налага върху тях чертата на неизбежността и човекът там, в Надземното, реагира на тях според отношението, проявено към тях последния път през земния живот. Ето защо целият багаж, наличен в съзнанието, трябва да се преразглежда от време на време, безжалостно изхвърляйки всичко, което не съответства на нивото на достигнатото от духа стъпало. И тогава стражите на Прага вече не са опасни, и тогава духът, изправил се към Светлината, може да каже: “Порождения на стихии, не се боя от вас, не можете да пресечете пътя, който ми е предопределен”.

1969 г. 119. (Гуру). Трябва да си представяте ясно аналогията и различието на двата свята. Само тогава е възможно свободно да се ориентирате в Тънкия Свят. Дори в чужд град или в чужда страна не е така просто да свикнете. Толкова повече в другия свят, законите на който са своеобразни и се отличават от земните. Именно тази разлика, даже в

детайлите е полезно да се разбере и усвои. Отивате в магазина или при шивача и придобивате нова дреха, а после се обличате в нея. Там това е по-просто: човекът просто мислено си представя формата на желаното облекло и мислено го облича. Просто и лесно ли е? Да, ако мисълта може да създаде желания образ, ако ли не, то обикновено човек ходи в това, в което е привикнал на Земята. Точно така и във всичко останало мисълта определя условията, обкръжаващи жителя на Тънкия Свят. И е добре, ако човек се е подготвил отрано за всичко това.

1969 г. 120. (М. А. Й.). Тънките усещания приобщават съзнанието към Тънкия Свят. Колкото по-тънки и високи са те, толкова по-високи са и сферите, с които то се свързва. Така получаваните отвсякъде впечатления и особено плътните впечатления могат да се разделят на устремяващи нагоре и теглещи надолу. Подреждането на впечатленията преди по-нататъшния път ще помогне силно за освобождаването от неплезния товар. Земните преживявания изискват волево и съзнателно усилие за освобождаване от тях.

1969 г. 121. (25 февруари). Качеството тържественост е характерно с това, че напълно изключва много дребни чувства и свойства, като например суетливост, страх, сервилничене, бърливост, лекомислие, лъжа, разпуснатост, дребни и нечисти мисли и много, много друго, с една дума, всичко това, което нерядко представлява характерна особеност на еснафското състояние на съзнанието. Трудно е да се съхрани достойнството на духа без тържественост, която задълбочава и усилива и други положителни качества. Правилно обърнахте внимание на това, че последните имат свойството да въздействат по един или друг начин върху всички органи на човешкото тяло и при това всяко посвоему: едно на сърцето, друго на черния дроб, трето на нервната система или мозъка. Но симфонията от качества действа благотворно на целия организъм, установявайки в него и в целия човешки микрокосмос хармония и равновесие. Именно благодарение на това условие духът, завършващ своя път на Земята, проявява със себе си свършена форма на красота също и на физическото тяло. Значението на качествата още не се разбира изцяло, иначе всички биха се устремили с всички сили към тяхното утвърждаване. И какво огромно влияние оказват те на формата и излъчванията на тънкото тяло, на менталното тяло и на огненото тяло. Всяко качество дава свое излъчване. Колкото е отвратителен страхът, обезобразяващ аурата, толкова прекрасно е сиянието на мъжеството и безстрашието. Именно от гледна точка на излъчванията трябва да се разглеждат както положителните, така и отрицателните качества на духа. Преди да започнете да утвърждавате някое качество е добре да си дадете пълен отчет и да си представите ясна картина какво именно ще даде желаното качество на духа, какво преимущество се съдържа в него и как ще способства то за еволюцията на съзнанието. Нито четенето, нито убеждението, нито увещанията, нито проповедите няма да помогнат докато не настъпи осъзнаването на значението на това за какво и защо това е необходимо. “Осъзнаването е почти овладяване” и най-кратък път към придобиване на нужното качество. Не само всяко качество представлява е контейнер на Агни, но то със своите излъчвания преобразява цялото същество на човека, до неговото плътно тяло включително.

1969 г. 122. (М. А. Й.). Особеността на синтетичното съзнание се заключава също и в това, че то, анализирайки всяко явление и обхващайки го в цялост задълбочава и разширява неговото разбиране, сякаш разкривайки в него нещо ново, нещо по-голямо, нещо напълно изплъзващо се от обикновеното съзнание. Умението да се гледа в дълбочина, зад пределите на повърхностната видимост, съпътства синтеза. Именно мъдростта притежава качеството синтетично мислене, именно синтезът довежда до разбиране единството на световите и на целия Космос като едно неразделно цяло.

1969 г. 123. (Гуру). Всяка картина, създадена от художника, представлява комбинация от известни цветове или тяхното хармонично съчетание, тоест синтез. Колкото цветовете са по-хармонични, толкова по-съвършен е техният синтез. И когато тази хармония достига висока степен на съвършенство, цветовете започват да светят или сияят.

1969 г. 124. (26 февруари). „Мисълта е верен спътник“, тя ще чака пред Прага. Ако е имало много мисли, всички те ще чакат, за да съпровождат по-нататък. И тук всичко ще зависи от избора. Това, което бъде избрано за придружител, това, с което пламне желание да влезете в съчетание, то и ще съпровожда по-нататък развъплътения дух. Притеглянето се утвърждава на Земята, неговите следствия продължават в Надземното. Копието над дракона не спи. Но ако дозорът отслабне или се допуска отново нещо от мислите за миналите деяния в съзнанието, драконът ще надигне глава и може да се нахвърли върху своя породител. Да! Да! Именно да се нахвърли, тъй като неизживените, но само подтиснати мисли яростно се нахвърлят върху своя породител веднага щом се появи някаква възможност да се съчетаят със съзнанието. Много неочистени духове, намирайки се в Тънкия Свят, вят от тежестта, бидейки яростно терзани от своите собствени порождения, от своите собствени мисли, които те някога са имали непредпазливостта да допуснат в съзнанието и да им позволят да свият там здрави гнезда. По-лесно е мисълта изобщо да не се допуска, отколкото допуснал я, да се освобождаваш от нея. Сънищата служат понякога като най-добра проверка за състоянието на съзнанието и степента на неговата свобода от собствените му порождения.

1969 г. 125. (М. А. Й.). Даже най-малкото възжеление, събудило се в Надземния Свят, може да свали духа с няколко стъпала. Оттук необходимостта още на Земята да се утвърди най-строга дисциплина над всичко, което става в съзнанието.

1969 г. 126. (Гуру). Болестта често отслабва заградителната мрежа и улеснява нахлуването на нежелани мислеобрази. Тъмната стража бърза да се възползва от предоставената възможност и да подхвърли своето. В този момент дозорът трябва да бъде особено бдителен и непрекъснат и денем и нощем.

1969 г. 127. (1 март). Бъдещето е огромен магнит. В него можете да създавате всякакъв фокус на притегляне, за да се движите към него в настоящето. Колкото по-отчетлив, по-ясен, по-определен и по-завършен е този фокус, колкото по-съвършено е оформен той, колкото повече сърце е вложено в него, толкова по-мощна е неговата магнитна сила, привличаща съзнанието в орбитата на неговото въздействие. Да живееш в бъдещето, значи да живееш с притеглянето на този фокус. Фокусът се създава от въображението. Въображението е ограничено от мисълта, а мисълта – от нищо. В безпределността на бъдещето творческото въображение на духа може да създава всякакви форми и ако те се намират в хармония с еволюцията на битието, те са достижими. Например: може ли човек да лети? Може. На висшите планети летят. Следователно ще летят и на Земята и ще летят използвайки чудесния апарат на човешкия микрокосмос. Също и ще виждат и ще чуват на разстояние. Много неща ще се правят. Нужно е само да се знае посоката на еволюцията и психомеханиката за осъществяване на стремежите. Цялата механична и техническа култура, по-точно, прогресът на човечеството - това са само несъвършени опити да се постигне това, което човек някога в бъдеще ще се постигне без нито един външен апарат, тъй като най-изумителната и съвършена апаратура се съдържа в него самия. Но това положение изисква осъзнаване и разбиране на това към какво да се устремим и как. Ние Утвърждаваме, че всичко е допустимо и ключът е в ръцете на човека.

1969 г. 128. (М. А. Й.). Всички въплътени живеят на Земята в условията на плътния свят, но всички без изключение създават своето бъдеще със своите стремежи,

каквито и да са те. Неосъществимото на Земята е осъществимо в Надземното, където животът се твори от мисълта. Затова устремът, желанията и намеренията, оформени от мисълта, са толкова важни именно със своето свойство да формират бъдещето на човека и то не само на Земята, където не всичко е достижимо поне за дадения момент, но и в световите. Земният живот е само неголяма част от живота в Надземното, където се осъществява всичко оформено в стремежите на Земята.

1969 г. 129. (3 март). Ученик може да се нарече човекът съзнателно стъпил върху Пътя и намиращ се под ръководството на Учителя. Отличителна особеност на успешния ученик е неговият напредък по Пътя, независимо от това в какво състояние или настроение се намира той – в добро или лошо, радостно или тъжно и каквито и да са заобикалящите го обстоятелства. С една дума, при всички и каквито и да било условия неговият дух е устремен и движението по Пътя не се прекъсва, и никой и нищо вече не може да спре това движение. Движението е в духа. При разбиране на това всичко външно губи своята власт над съзнанието, тъй като духът е над всичко и отвъд всичко. И когато всичко се пренесе в мисълта, в сферата на духа, тогава вече води мисълта, огнената мисъл, не познаваща ограниченията на плътния свят. На крилата на мисълта са възможни полети във всички сфери, ако въображението позволява. На способността на въображението се отделя малко внимание. Тя не се развива, не се култивира и не се възпитава. Но мисълта, лишена от въображение е лишена от живот и творчество. По произведенията на великите писатели и художници може да се съди за това, каква сила представлява творческото въображение. Без представянето или въобразяването на това, което човек иска да направи, той не може да извърши нито едно движение, освен несъзнателно. Затова сферата на въображението е далеч по-широка и значителна, отколкото обикновено мислят. Може да се каже, че въображението ръководи всички действия на човека. Даже да влезеш в магазина и да си купиш хляб е необходимо първо да си го представиш във въображението и после вече да постъпиш съгласно това, което е било представено. Всеки конструктор знае, че без въображение не е в състояние да конструира нищо. Мисълта и въображението движат живота. Всичко, което е било направено от човешките ръце, е създадено най-напред в неговото въображение с мисъл.

1969 г. 130. (М. А. Й.). И бъдещето на човека също се твори от неговото въображение, твори се от мисълта и нейните образи, които се създават от въображението. И в Надземния Свят те, създадени от човека през земния живот, го обкръжават от всички страни, увеличавайки го след себе си в слоевете, съответстващи им по своята природа, характер и светлоносност. Така че въображението играе в живота на човека главна роля. И благо на този, чието въображение е чисто и неопетнено.

1969 г. 131. (Гуру). Активността на въображението може да се следи снабдявайки се с добра метла, за да може да се измита незабавно от съзнанието всякакъв боклук. Пространството е препълнено с мислеобрази с твърде различен характер, както добри, така и лоши. Метлата е нужна за лошите, ако те по някакъв начин проникват вътре или самостоятелно, или възможно по каналите, прокарани от някога отдавна допуснати мисли, или бидейки подхвърлени от тъмните, което често се случва. Очистеното от всякакъв боклук въображение устремява духа в светлоносните сфери.

1969 г. 132. (4 март). Способностите на човека се придобиват и заработват от него в продължение на много животи. Талантът и гениалността не са нищо друго, освен плодове на дълъг труд и устремяване. Всичко се придобива с пот на лицето. Затова завистта е безсмислена. Всеки може да насочи своите усилия в желаното направление и да придобие всяко качество или способност. Хората са пътници по безпределния път и затова, имайки в

свое разпореждане цялото време, което е, човек може да достигне всяка цел. И главното е съзнанието да бъде достатъчно разширено. Виждате сами как, притежавайки даже много изключителни способности, недостатъчно разширеното съзнание не позволява да се реализира достижението в цялата му пълнота. Неразвитото въображение няма да даде възможност да се излезе от затворения кръг на ежедневието дори при необичайни способности. За какво е предаването на мисли на разстояние, ако мислите са дотолкова бедни, че дори няма какво да се предава. За какво е ясновиждането или ясночуването, ако съзнанието е ограничено в малък кръг на разбиране. Има случаи, когато хората притежават една или друга необикновена способност, но не знаят нейната цена и не умеят да я приложат по съответния начин или, което е по-лошо от всичко, я употребяват за зло. Ние Настояваме преди всичко за разширяване на съзнанието и очистването му от боклука. Затова и е дадено на хората Учението на Живота. Преди да можеш, трябва да знаеш.

1969 г. 133. (М. А. Й.). Сред сложностите на живота не е трудно да се объркаш. Толкова различни хора и толкова различни и често противоречащи една на друга идеи, мисли, теории и убеждения. Без Учителя няма да се оправите в сложностите на живота и няма да намерите посоката. Ето защо толкова често хората изпадат в задънена улица. Огромно е щастието на тези, които знаят своя път и имат Учител. Вярно то е далеч от обикновеното разбиране за щастие, но затова пък дава на човека знание за това, заради което той живее и в което е смисълът на неговия живот.

1969 г. 134. (Гуру). Пътят за утвърждаване на желано качество на духа е такъв: възниква стремеж да се придобие именно даденото качество, после се правят опити да се утвърди то на практика в приложение, после с този стремеж и практическия опит от прилагането му в своето време преминават в Тънкия Свят. И вече в Девачан желаното качество се реализира изцяло, за да може през следващото въплъщение да се превърне в утвърдена способност. Всяко земно семе дава богати кълнове.

1969 г. 135. (5 март). Ако се даде воля на въображението в неговия устрем към Светлината, то могат да се видят границите, по-нататък от които то не може да се придвижи. Струва ти се, че то не е ограничено от нищо, но все пак мисълта поставя предели даже на въображението. Затова положението, говорещо за това, че „мисълта води“, трябва да се усвои възможно по-пълно. Полетът на мисълта на поета, писателя, художника и философа е много по-широк от полета на мисълта на еснафа. Но мисълта може да расте и да се развива и въображението може да се възпитава. Приказките, легендите, героичните деяния на героите от всички векове и народи дават много храна за развитие на въображението. Съкровищата на световната литература също дават богата храна за мисълта. И все пак на мисълта и въображението се отделя толкова малко внимание, и още по-малко - на сърцето, което разпалва и мисълта, и въображението. Но на никого не се забранява да се занимава и с едното, и с другото, без да чака кога всички ще достигнат до разбирането на тези двигатели на човешкия прогрес. За днес ще отбележим три думи: мисъл, въображение, сърце.

1969 г. 136. (М. А. Й.). Усещането на тежестта на текущия час показва колко огромно е световното нагнетяване. То не може да се изхвърли от съзнанието, тъй като прозрялото сърце не може да се ограда от действителността. Въпросът не е в това, а в това, как да се посрещне достойно и твърдо челната вълна. Такива ще има много и трябва да се намери готовност и сила да се посреща всеки удар, както подобава на воина на Светлината.

1969 г. 137. (Гуру). Утехата е в това, че „и това ще премине“, както ще премине всичко, което потокът на живота носи покрай съзнанието на човека. А щом ще премине, то няма и да се спираме твърде на мяркащите се вълни на явленията. Не може да се задържи нито една от тези, които са преминали, не може да се удържи нито една и от тези, които

преминават сега, а и какъв смисъл има в удържането на това, което не е наше. Няма нищо наше, освен съзнанието и неговите натрупвания. Всичко останало е Майя.

1969 г. 138. (6 март). „Идва Князът на този свят и няма в Мен нищо“ – така може да каже само духът, Победил себе си и с това Победил света. Но какво да се прави, ако не всичко е изживяно, ако вълните на външните въздействия предизвикват от дълбините на миналото редица съзвучни реакции? Какво да се прави тогава? Да се попадне под тяхното влияние - значи да се зачеркнат всички достижения, значи да се сведат до нула резултатите от продължителната борба, значи да се върнете назад до тази точка, откъдето е започнал пътят, значи да започнете всичко отначало. Но така може да се задраска цялата спирала на възплъщението и да се предизвика необходимост от повторни изпитания, но вече в по-трудни условия. Какво да се прави с тези мислеобразы, които са били създадени някога в миналото и са изглеждали толкова привлекателни, и силата на въздействие върху съзнанието на които се оказва още неизживяна? Трябва да се помни, че подобно явление е само слаб прообраз на това, което се нарича среща със стражите на Прага, когато обективизираните образи на допуснатите по-рано мисли застават пред човека във вид на ярки, живи и силни мислеобразы и завладяват съзнанието, ако то не е в състояние да им се възпротиви и да преодолее тяхното въздействие. Ако те не се преодолеят сега и не се отхвърлят с мощно, решително усилие на волята, тоест не се победят, то как ще се победят те там, където всичко ще бъде усилено и обострено и където те ще станат обективна реалност, явно видима за окото в цялата си привидна привлекателност и жизненост? За това трябва добре да се помисли и, приемайки окончателно решение по отношение на тях, никога повече да не се поддавате на тяхната измамна привлекателност и да не влизате в съчетание с тях. Няма да има удовлетворение от контакта с тях, обратно, те още повече ще усилят желанията и ще въвлекат духа в орбитата на своето притегляне, увеличащо своя породител в бездната. Над всяка мисъл има шипове и бодли, и отрова, увреждаща цялото същество на човека. Именно трябва да се разбере цялата лъжлива и измамна природа на подобни мисли, за да се отхвърлят завинаги безжалостно и сурово за цялото бъдеще време както на Земята, така и в Надземния Свят. Никакви компромиси, никакви отстъпления в това отношение не са допустими. Решава се съдбата на човека и цялото негово бъдеще.

1969 г. 139. (М. А. Й.). Обикновените болести представляват дисхармонично състояние на съзнанието и често се съпровождат с натиск от страна на тъмните сили. Това би могло да се отбележи в миналото, това може да се забележи и в сегашно време, когато тъмните се опитват да нарушат равновесието, подхвърляйки тежки, подтискащи мисли. Знаейки това е необходимо да се усили дозорът и да се напрегне бдителността. Като свирепа глутница се събират те наоколо, надявайки се да се възползват от всяка възможност да навредят. По време на болест трябва да бъдете особено зорки и постоянно на стража.

1969 г. 140. (Гуру). Контролът над мислите е добър с това, че на екрана на съзнанието мислите преминават сякаш осветени от лъч, при което се разкрива тяхната истинска същност. Самоизмамата става невъзможна и негодните мисли вече не могат да проникнат незабелязани.

1969 г. 141. (7 март). Непоколебимата вяра в крайната победа на Светлината винаги е спасявала вървящите към Нас. Тази вяра е довеждала до победа на техния дух над тъмнината в техния личен мащаб. Във всепланетен размах те не са могли да победят тъмнината, но в личен са се борили успешно с нея и са побеждавали. И в същото време, когато тъмнината е прибирала своето достойние и тези, които са ѝ принадлежали и са били свързани с нея, нейните победители победно са я отминавали и са се издигали в сияйните сфери на Светлината. Синовете на тъмнината са отивали в тъмнината, синовете на

Светлината – в Светлината. Затова личната победа над тъмнината и над всичко, което вътре е било от тъмнината, е създавала непреодолимо притегляне към Светлината и е издигала духа във Висшите Сфери. Разбира се, такава победа е имала не само лично, но и пространствено значение, тъй като е прокарвала пътя за другите, също вървящи към Светлината и е усилвала планетната мрежа на Светлината. Тъмните изпращат мисли за безнадеждност и безсмисленост на борбата със световното зло и за непреодолимостта на тъмнината, но вървящият с Нас знае, че Светлината е нерушима и че тъмнината е крайна и временна, колкото и силна тя да изглежда. Сега в света е много тъмно, тъй като тъмнината с ярост напруга всички свои сили. Всичко е потънало в мрак. Но знайте, че това са последните бесни конвулсии на тъмнината, че тя е обречена, че Кали Юга, векът на тъмнината свършва и Сатия Юга ще настъпи стремително и мощно. Трябва много здраво да се стои, за да се издържи последния натиск. Но напред е Светлина и крайната победа на Светлината над ужасите на разпуснатата тъмнина.

1969 г. 142. (Гуру). Ако внимателно проследите живота на Носителите на Светлина и Техните верни сътрудници ще видите, че целият Техен живот е протичал под знака на напрегнатата, сурова и безпощадна борба с противодействащите сили, тоест с тъмнината. Ще видите, че Техният живот е бил изпълнен с труд и трудности, непреодолими за обикновения човек. Ще видите, че даже при изглеждащото външно тържество на тъмнината победители са излизали все пак Те и Техните подвизи във вековете са започнали да сияят с неописуема Светлина. Например предателството на Юда е било заклеено с клеймото на неизтриваемия позор и подлост. А подвигът на Спасителя и Неговата Жертва са били отбелязани от цялото човечество като най-високо Деяние на Светлината.

1969 г. 143. (8 март). Ние се Грижим за разширяване на съзнанието защото даже големите практически достижения при несъответствие на разбирането не дават почти нищо или пораждаат зло. Ако всички предават или възприемат мисли какво ще се получи ако мислите са зловни и тъмни. Няма ли те още повече да усилят всепланетната тъмнина? Целта на даваното от Нас Учение е преди всичко да разшири съзнанието. Само при разширено съзнание новите способности на човека ще му послужат от полза. Даже откритията на науката и новите изобретения често служат във вреда и за разрушение! Ако положението не се измени, обратният удар на изведените от равновесие стихии е неминуем.

1969 г. 144. (М. А. Й.). Няма нито голямо, нито малко. Всичко има значение и особено - малките мисли. Нека те да са кратки, но врязвайки се в съзнанието, всяка ще остави своя следа и ще послужи като трамплин към бъдещи действия. Конете ги обзавдат и ги приучват да се подчиняват на волята на човека. Мислите са също необяздени коне. Те трябва да се приучват към безпрекословно подчиняване на волята. На тях не трябва да им се дава безконтролна свобода. Къде ще отведе конят без юзда, който наред с това е и своенравен, див и необучен? Той може и ездача да убие или да хвърли в пропастта.

1969 г. 145. (Гуру). Както листата даже и на едно дърво не са еднакви, така няма и еднакви хороскопи. На първо място затова, че нищо в природата не се повтаря, на второ действието на лъчите на звездите и светилата зависи от това под какъв ъгъл падат те върху светлочувствителната и свършено чиста обвивка на новороденото именно в момента на неговото раждане. Рядко се случва на едно място в един момент да се родят две деца, освен близнаци. Но са известни случаи, когато близнаци са умирали в едно и също време или са заболявали едновременно. На трето място звездите подбуждат, но не контролират, тоест свободната воля на човека внася своята корекция в картата на хороскопа и до известна степен направлява течението на живота. Устройството на тялото, ръстът, цветът на косите

или очите не могат да бъдат променени, но човек може да се разпорежда с това, което е получил във вид на обвивки, в които живее.

1969 г. 146. (9 март). Поучително е да се наблюдава колко трудно е за човека да се ориентира сред хаоса от натрупването на всевъзможни теории, мнения, убеждения и представи за всичко, което заобикаля съзнанието. Затова се и дават Основите, за да има на какво да се опрете и от което да изхождате в своето мислене, и което да противопоставите на потока от човешки заблуди. Не е трудно да се види колко големи са те ако се погледне какво множество от теории и учения е било отхвърлено в миналото и да се помисли за това, колко такива ще бъдат отхвърлени в бъдеще. С каквото и покривало да се прикрива заблудението – научно, философско, религиозно, еснафско, политическо или някакво друго, заблудението си остава заблудение, противоречащо на Основите. И ако множеството приемат заблудението за истина, то не става истина. Нужно е още по-здраво да се утвърдите върху Основите. Мисленето, изхождащо от тях и развиващо се логично от тях, ще избегне множество грешки, толкова свойствени на хората. Носителите на Светлината са изхождали във всичко, което Те са Вършели, от Основите. Тяхната мъдрост, надживяваща вековете е устояла срещу времето и непредвзетото съзнание продължава да черпи от нея и сега, във века на електрониката, кибернетиката, радиото и космонавтиката. Основите са непоколебими и са извън времето, и истинската наука никога няма да бъде в противоречие с тях.

1969 г. 147. (М. А. Й.). Трябва да се отхвърля всичко, което не е от Светлината, което ѝ пречи, което отвлича от Фокуса и не съответства на предназначението на човека като носител на мъдростта на вековете. Наоколо има толкова отвличащо и препятстващо, и свършено ненужно! Как да се ориентирате в това множество от човешки мисли и кое да приемете като нещо положително и безпогрешно? Когато се е давало Учението на Живота се е имало предвид именно подобно състояние на човешките умове, не знаещи какво да приемат за Истина и към какво да се устремят. Учението дава направление и най-близък подход, но изисква прилагането му в живота. Даже малка част, усвоена и приложена, ще помогне да се стъпи твърдо върху тясната пътека, водеща в живота. Има много пътища, водещи не в живота, а към смъртта на духа. И сред тяхното множество не е лесно и не е просто да се намери едната тясна пътека, водеща в живота.

1969 г. 148. (Гуру). Синовете на Светлината приемат Учението на Агни безпрекословно и безусловно, тъй като са му отсъдени и цялото им същество е устремено и огнено попива даваната от Учението Светлина. Това е много характерно и показателно за отсъдените ученици. Някои не без основание смятат, че Учението е дадено именно за тях. Такава готовност и способност да се възприемат положенията на Учението напълно безпогрешно определят пригодността на ученика за по-нататъшен възход. Неговият ще прочете един път и ще отхвърли, готовият ще направи Учението свой живот и ще се слее неразривно с него.

1969 г. 149. (10 март). Грешката на материалистите от съвременната наука се заключава в това, че не допускат съществуването на нови, най-тънки, неизвестни ѝ форми на материята, например такива, от които се изграждат образите на мисълта или се състоят тънките тела, или са построени прообразите на плътните форми на живот. А грешката на идеалистите е в това, че те предполагат съществуването на нещо извън материята. За тях всички невидими за физическото око светове, но видими понякога за ясновиждащия, не са материални. Докато в същото време Истината лежи по средата между тези две крайности. Отричаните от материалистите Тънък Свят и всички Висши Светове съществуват в действителност и са материални, само че тази материя е по-изтънена от известната на

съвременната наука материя. Но тази материя е достъпна за изучаване, може да бъде видима и достъпна за точните и неизменни материални закони или законите на материята. Утвърждаваният от идеалистите нематериален свят не може да съществува, тъй като извън материята и нейните форми, даже най-тънките и най-височайши, нищо не може да съществува, тъй като такива форми в природата няма. Най-високите духовни явления са материални и аурата на човека, даже на Планетните Духове, може да бъде фиксирана от свръхчувствителните апарати, а аурата на обикновения човек - от проста, тънка чувствителна фотографска плака. Не може да се фотографира това, което го няма. Следователно несъмненото не може да бъде отричано. Вече е време да се приключи с младенческия материализъм. Ако материализмът не отричаше възможността за съществуване на по-тънки и висши видове материя, това би укрепило неговите позиции и би поставило материален фундамент под твърденията на идеалистите. Съществуващото е неотречимо. Да се бориш срещу действителността на несъмненото значи да проявяваш невежество.

1969 г. 150. (Гуру). Сега, когато разпуснатата тъмнина беснее по повърхността на планетата, когато сте обкръжени от тъмнина, остава само пътят нагоре. Но ако, нарушавайки завета за мълчаливост, започнете да говорите нещо когато няма сурова необходимост за това, то със своето говорене в същия миг разкривате себе си и се поставяте под удар от тъмните, които бдят за всяка възможност да го нанесат. Вече сте забелязали, че даже в отговор на добрите думи получавате удар, а по канала на разговорчивостта е прониквало зло и даже безвредните или неутрални думи са били тълкувани за зло. Затова трябва да се приеме за правило да се говори само в случай когато това е необходимо или неизбежно и при това да се говори само най-нужното и нищо излишно. По-добре е да замълчите, отколкото да говорите поради така наречената лъжлива вежливост. Въздържайте се от празнословие на всяка цена и с това ще се защитите от злите въздействия отстрани.

1969 г. 151. (11 март). Изпълнението на всички желания е мечта на човечеството. Но има такава страна, където се изпълняват всички желания на човека: волни и неволни, сегашни и зародили се някога. Това е Тънкият Свят, където се осъществяват мислите и желанията на човека и неговите намерения. Желанието ражда образ, мислен образ. Този образ придобива там видима конкретна форма и тази форма вибрира и живее около породилия я дух. Той влиза в общуване, в съчетание с нея и се потапя в нейната атмосфера. Подобни образи обкръжават създалия ги човек и той живее в тях и живее с тях. Когато те са добри, светли и наситени с благо, и не са изпълнени с груби земни представи, те увеличат своя носител във Висшите Сфери и го издигат. Когато те са груби и тъмни и пулсират със земни възжеления и страсти, те го увеличат в низшите слоеве на астралния свят; при това материално-земните желания, нуждаещи се от земно тяло за своето удовлетворение, не могат да бъдат осъществени и пораждат това, което се нарича „мъки на Тантал“. Но всички висши стремежи се осъществяват. Любителят на музиката получава висше и пълно удовлетворение, любителите на красотата - също. Философът, поетът и ученият - всеки намира според себе си. Именно страната на осъществяването на всички желания, излизайки извън пределите на физическите рамки и земните низши стремежи, дава радост от изпълнението на най-дръзновените и възвишени мисли, радост от насищането на глада на духа, радост от съзерцаването на красотата във всички аспекти, достъпни за съзнанието. На Земята е трудно да си представите такава възможност, но в Надземното е лесно ако се разбира, че там всичко се твори и движи от мисълта и мисълта води.

1969 г. 152. (М. А. Й.). Разбира се и на Земята човек живее в света на своите мисли, но той не ги вижда толкова явно и външно, както вижда земните предмети. И това

му пречи да осъзнава реалността и тънката материалност на мислените образувания. И все пак, дълбоко съсредоточавайки се върху нещо, той дотолкова се потапя в света на мислите, че не вижда и не чува ставащото наоколо. Художникът, поетът и писателят, които „мислят с образи“ често ги създават толкова ярки и жизнени, че въвличат и другите хора в света на своето творчество. Героите на Шекспир живеят и се изисква даже известна опитност, за да се отличат в Тънкия Свят тези почти живи образи от жителите на Тънкия Свят. Те живеят и в земния свят, насищайки със себе си мислите на хората и подхранвайки тяхното въображение. Трябва да се мисли за мислите и мислените форми, творими от човека като за реален фактор в живота и да се изучават законите, на които те са подчинени и които ги управляват.

1969 г. 153. (Гуру). Понякога е полезно да се помисли и за Лъча, изпращан от Учителя, за неговите целебни свойства и характера на неговите вибрации. Именно изисква се осъзнаване, което трябва да предшества и винаги предшества овладяването. Без осъзнаване лечебната сила на Лъча ще се излее напразно. Малко е да се получи, трябва да се осъзнае полученото. Кокошата очевидност няма да различи бисера от обикновените вещи и предмети.

1969 г. 154. (12 март). Пътят към бъдещето се определя от съизмеримостта на действията. Всяко несъответствие го изкривява. Всичко, което пречи или затруднява напредъка, се отстранява с твърда ръка. На земния план мечтата е ограничена от земните възможности, на извънплътния план - от нищо. Тази свобода трябва да се усети, тази свобода трябва да се разбере, за да се устремите към нея и да я осъществите. Само земните притегляния и това, което още не е изживяно, могат да задържат полета. Сред великолепието и безграничната свобода на Надземния Свят най-малкото въжделение може да повлече надолу и да свърже крилата за полета, привличайки съзнанието към обекта на въжделението и свързвайки го с него. Ето защо очистването от всякакъв боклук е толкова нужно. Ето защо най-първото задължение е да се освободите от него, за да не може вече нищо да задържи. Наистина земните притегляния могат да се нарекат вериги. Не може да се лети, ако крилата са вързани от тях. Трябва да се разбере как е обвързан духът от преживелиците на плътния свят и нежеланието да се раздели с тях. Искам да видя свободни тези, които се устремяват към Мен и Искам щедро да ги наситя с даровете на Светлината.

1969 г. 155. (М. А. Й.). И земното, и Надземното се претеглят върху везните на Безпределността, за да се определи ценността и значението и на едното, и на другото. Дори в земния живот ви се иска да имате здрави вещи, можещи да служат дълго. Толкова повече тези признаци и качества са нужни там, където свършва всичко земно и се заменя от Надземното. Колкото и да е странно, но най-здравото и преживяващо всичко се явява чувството на любов. Колкото по-висше и по-огнено е то, толкова по-здравео и по-продължително е. Любовта към Най-Висшето преживява всичко земно и привлича духа към това, към което и към когото е насочено това чувство. Магнитът на любовта е най-силният. От всички най-тънки енергии най-висшата ще бъде любовта.

1969 г. 156. (Гуру). Какво огромно значение за човека има неговият вътрешен живот. Жалко за тези, у които той е оскъден и нищожен. С външното все още може да се преживее на Земята. Но как ще бъде в Надземното, където всичко външно се заменя от вътрешното? Нито богатството, нито положението ще помогнат там, тъй като престават да съществуват. Значи събирацията си съкровища на Земята, но несъбрал духовни съкровища ще бъде жалък и нищ в Надземния Свят.

1969 г. 157. (13 март). Виждате как срещу величието и красотата на бъдещето се изправя низшата природа на човека, всичко тъмно, злобно, егоистично, което е в него.

Атомната енергия би могла да е благословия за човечеството, но е насочена от хората към разрушение и унищожение. Точно така е и почти с всички най-добри начинания и изобретения. Вместо от тях да облагодетелстват хората, те се насочват към зло. Ако не беше злото начало, лишаващо хората от плодовете на науката и културата, на планетата би се утвърдило благоденствие. Представете си какво би било на Земята ако всичко, което се изразходва за въоръжение, беше насочено към изграждането и устройването на земната градина! Заминаващата си Кали Юга още здраво държи човешкия дух под своите въздействия. Но злият век на тъмнина, кръв и насилие свършва. Напред има Светлина, Светлината на новата Юга.

1969 г. 158. (М. А. Й.). „Чакащи“ - замислете се за дълбокото значение на тази дума. Колко красива и устремена е тя! Бедно е съществуването на тези, които няма какво да чакат и които намират в обкръжаващото удовлетворение на своите стремежи, затварящи ги в кръга на безизходицата. Но чакащите са устремени в бъдещето, което е поле за осъществяване на всички дерзания на духа. В Безпределността, в която живее духът на човека, може да бъде постигнато всичко. Духът е вечен. И ако в продължение на хилядолетия могат да се наблюдават стъпките на еволюцията, то какво ще се случи в продължение на десетки и стотици хилядолетия и какво вече се е осъществило. От немите раси до диференциалното изчисление разстоянието е огромно. То е още по-голямо от настоящия момент до времето, когато човекът ще овладее всички чудесни възможности на своя апарат. Светлината на бъдещето е огромна!

1969 г. 159. (Гуру). Няма да се огорчаваме твърде от всичко това, което толкова яростно обременява съзнанието, но ще намерим сили в себе си да насочваме съзнателно енергията на противодействията към това да се сближаваме още по-стремително с Владиката. Нека да притесняват, но нека да приближават към Него, нека да ви сближават с Него, нека всяко устремяване да бъде стъпало за издигането ви нагоре, към Призовалия ви към Светлината.

1969 г. 160. (14 март). Дейността по време на сън в Тънкия свят постепенно ще се припомня все по-пълно и по-пълно и ще придобива стройност. Настройката на съзнанието преди сън дава на духа направление и това, което е здраво утвърдено в разбиране и е прието като неизменност получава логическо развитие. Учението, добре усвоено, помага да се ориентирате в много положения и това, което е обуздано и сдържано в бодърстващо състояние, няма да безпокои по време на сън. Сънят е много интересно явление, изпълнено с най-широки възможности, но трябва нещо да се знае, за да се действа целеустремено. И когато по време на сън човек започне да живее съзнателен живот, орбитата на неговото съществуване се разширява с една трета в добавка към земния живот. Тъй като човек прекарва една трета от своя живот в сън.

1969 г. 161. (М. А. Й.). До настъпването на срока Силите на Светлината не могат да проявят своята мощ, тъй като ако това бъде направено, вместо добро строителство би се получило разрушение. Даже ако на човека се дава не според съзнанието, а повече, нищо освен вреда няма да се получи. Предателството се ражда от тази несъизмеримост. Затова действията на Йерархията се обуславят от сроковете. Но когато те наблизат, нищо вече не може да спре Нейната огнена мощ.

1969 г. 162. (Гуру). Имунитетът на духа се постига чрез съзвучие с Висшите Сфери и невъзможността да се съзвучи с низшите вследствие на това, че всичко, което би могло да вибрира в отговор на техните въздействия, е напълно изживяно. Изчистеното тънко тяло не съдържа в себе си елементи, родствени на материята на низшите слоеве, и то няма с

какво да им съзвучи. И когато тъмнината иска да обгради преминалия в Тънкия Свят човек, тя е безсилна да направи това, тъй като няма нищо в него.

1969 г. 163. (М. А. Й.). Растежът на качествата е безпределен. Всяко качество може да расте и да се усъвършенства. По пътя към бъдещето растежът на качествата е най-плодоносното действие. И не може да има празно или проспано време, или скука, когато може да се направи още толкова много. Тъй като култивирането на качествата е вече не лична работа, а обществено-пространствена, защото вибрациите на този процес се разпространяват широко и се предават на големи разстояния. С този устрем невидимо могат да се напоят много съзнания и с това да се умножи светлоносността на земната атмосфера. Време е вече да се разбере, че всички лични преживявания и особено мислите засягат не само преживяващия ги човек, но и всички други хора, тъй като изпълват със себе си аурата на планетата и добавят към нея Светлината или тъмнината на сродните им елементи. Отговорността за тези психически порождения на Светлината или тъмнината носят всички, и от тяхното въздействие не може да се избяга. Трябва само да се осъзнае това, за да не се добавя нищо върху везните на Чашата на осъждането - нито на своята, нито на общопланетната.

1969 г. 164. (Гуру). Когато нещо се говори от свое име - това е едно. Но когато това се върши или говори от името на Гуру или на Владиката, това е съвсем друго. Тогава зад делата и думите стои или Гуру, или Владиката. Затова да се действа в Името на Изпратилия значи да се привлича в орбитата на действие Неговата сила. Ученикът се отличава от обикновения човек по това, че действа не в свое име, а в Името на Учителя. Говорещият в свое име или заради себе си няма да бъде слушан дълго, но думите, произнесени в Името на Изпратилия, лягат здраво в съзнанието, предизвиквайки или съзвучие, или противодействие и с това определяйки принадлежността на слушащия към лагера на тъмнината или на Светлината.

1969 г. 165. (Гуру). Този, който не се обърква сред множеството човешки теории, представи, грешни учения и мисли, тъй като познава своя път и Основите, той няма да се обърка и в Надземния Свят. Трябва да се стои твърдо на краката в двата свята, не прекланяйки се пред нито единия от тях, не пречупвайки се духом, не поддавайки се нито на страха, нито на съблазънта, нито на измамата и не пълзейки пред привидната сила на двата. Великият Пътник е Говорил със силните на този свят като властимащ. Като властимащ е Навлязъл Той и в Тънкия Свят, давайки пример на хората за това как трябва да се държи духът, който е победил света. „Имайте кураж - Казал Той на учениците, - тъй като Аз Победих света“.

1969 г. 166. (М. А. Й.). Ако се премахне от съзнанието елементът време, което само по себе си е твърде относително, то даже и много далечното ще се окаже близко. Оттук и усещането за близостта на бъдещето и особената реалност на това, което е отсъдено на планетата. Оттук реалността и на индивидуалното бъдеще на устремения към него дух. Не е самоизмама и самозалъгване, а предусещане на отсъденото щастие и на Светлината. Не трябва да се отхвърля или потиска това усещане, тъй като това показва, че сърцето усеща явно това, свидетел на което и участник в което ще бъде.

1969 г. 167. (18 март). Само над личните настроения и постоянно променящите се състояния на астрала може да се достигне до Нас. Обикновените хора са потопени в тях и живеят с тях. Ако бъдат лишени от тези преживявания те няма да има с какво да живеят, но ще дойде момент, когато астралната обвивка ще бъде отхвърлена и ако човекът е живял само с нея и в нея, с какво ще живее той когато се лиши от нея? Затова Агни Йогът пренася битието в мисълта, освободена от дребно емоционалните преживявания на астрала.

Математиката е обширен отрасъл от знанието. Възможно е да се посвети целия живот на нея, отделяйки при това съзнанието от завистта, страха, безпокойството, скъперничеството и всички други дребни чувства, обикновено толкова свойствени на астралната обвивка. Низшето не се съчетава с висшето. Йогът отделя всичко дребно и низко в мисленето и го отхвърля. Да се достигне по върховете - значи да се върви към Нас над дребно житейската рутина, в която съзнанието на еснафите е изцяло потопено.

1969 г. 168. (М. А. Й.). Рутината на всекидневието може да увлича съзнанието като във фуния, лишавайки го от достъпа на Светлина. При най-бедните обстоятелства и условия на живот все пак може духом да се издигнете над тях и да се устремите над “саждите на настоящето”. Великите Облици, при съсредоточаване върху Тях, магнитно Привличат в орбитата на своите въздействия цялото същество на човека, ако неговият устрем е достатъчно силен. Трябва просто да помислите за Избрания Водач, без да се потапяте с мислите си в отпадъците на текущия ден.

1969 г. 169. (Гуру). След всеки подем или възвисяване на духа следва противоположна реакция, която трябва да се издържи без да се поддавате на нейното въздействие. Именно нужно е да се удържи завоеванието. По-лесно е да се постигне, отколкото да се удържи. Бъдете готови в моменти на възход на духа да срещнете след това противоположната вълна, която може да измести достижението, ако не се устои срещу нея. Нека целта да бъде не само да постигнете, но главно да се удържите на постигнатото, да се удържи постижението, закрепвайки го здраво редом със съответстващите действия.

1969 г. 170. (19 март). Невежите в науката още дълго ще се обосновават с термините “това е научно” и “това не е научно”. Колко пъти истинските научни открития и теории са били осмивани от тези невежи в науката, преди да получат всеобщо признание, а също и признанието на науката. Спомнете си Галилей, Коперник, спомнете си хилядите убити и измъчвани в името на лъжливата наука и невежеството. Спомнете си теорията за неделимостта на атома и множеството други, признати от официалната наука, за да бъдат отхвърлени по-късно. Затова всички тези твърдения за това кое е “научно” и кое “ненаучно” са лишени от всякакъв смисъл. И досега още се отрича съществуването на аурните излъчвания и енергията на мисълта. Тънкия Свят и тънките енергии се отричат от гледна точка на лъжливата наука и досега. Много неща се отричат от тези невежи в науката. Но действителността и несъмненото са неотречими. Известно време още може да се ходи в псевдонаучно облекло. Но дните на стария свят са преброени, както и дните на лъжливата наука.

1969 г. 171. (М. А. Й.). Трябва да признаем, че изостаналостта на човешкото мислене упорито се противи и се изправя срещу всяка нова мисъл или откритие. Ако можеха да се отнасят към това непредвзето и без отричане, подлагайки го на строг научен анализ! Но много се отрича и това задържа еволюцията на мисълта. Инквизиторите в науката сега не изгарят на клади еретиците, въставащи против непогрешимостта на догмите в науката, но ги подлагат, въпреки това, на остракизъм, без да си дават труд да проверят много положения, утвърждавани и представяни от тях. Утехата е в това, че течението на мисълта не може да се спре с нищо и когато дойде времето мисълта ще разруши всички изкуствени бентове. Така е било не един път в миналото, така ще бъде и в бъдеще.

1969 г. 172. (Гуру). Трябва да се опасявате повече от общото признание, отколкото от преследванията. Тъй като преследването усилва и укрепва идеите на преследваните, докато в същото време общото признание ги прави обикновени и гаси интереса към тях, и свещеният им пламък угасва. Какви примери на мъжество, твърдост, вяра и самоотверженост са били проявени от първите християни! Но когато християнството

е станало общопризнато и даже държавна религия, свещеният огън е станал рядко явление в сърцата на неговите последователи.

1969 г. 173. (20 март). Ние, доколкото е възможно, Утвърждаваме името на Гуру и Искаме за него да знае колкото може по-голямо количество хора. Името на Гуру е неразривно свързано с неговото творчество, с неговата философия и с Учението на Живата Етика. Засягайки неговото име и популяризирайки го, Ние Въвличаем съзнанието на хората в сферата на неговите мисли и дейност. Магнитът на неговото име е много силен. И на тези, които говорят или пишат за него им е по-лесно да се докоснат до Учението или други въпроси на живота, опирайки се на неговия авторитет. Не у всеки говорещ неговият собствен авторитет е толкова голям, за да го слушат, но авторитетът на Гуру като велик художник, философ и мислител е достатъчно силен, за да привлече вниманието на много умове. Защо да се излагат своите собствени убеждения, отнасящи се до Учението, когато убежденията и възгледите на Гуру ще бъдат многократно по-убедителни. Затова да се говори и действа не за себе си и не от себе си, а за Гуру и от негово име, за него и за Учението, така здраво свързано с неговия живот, ще бъде правилното решение на въпроса за популяризирането на неговия мироглед и отношението му към мъдростта на Изтока. Може да се приветства всяко изложение именно в това направление. Неговото име принадлежи на бъдещето и е неразривно свързано с него. Говорейки за бъдещето не може да не се докоснем до името на Гуру, който толкова пламенно се устремяваше към него и увеличаваше след себе си тези, които му бяха съзвучни в духа.

1969 г. 174. (М. А. Й.). Сега разбирате за какво е нужно утвърждаването на името на Гуру, за какво са нужни неговите картини и книги, и защо неговата известност, толкова широко разпространена в света, е нужна не за неговото прославяне, а за утвърждаване на Учението на Владиците. Възвеличавайки него, възвеличавате Изпратилите го на подвиг. Тъй като нищо не е свършило, а напротив, бъдещето, отсъдено на човечеството, само приближава. И това, което е дадено и тези, които са давали, ще се изправят пред човечеството в нов ореол и в ново и по-широко разбиране на тяхната световна мисия. Плодовете съзряват с времето. И ще има какво да се събира. И ще стигне за всички, тъй като посевът е бил богат.

1969 г. 175. (Гуру). Всеки по своему, всеки според неговото разбиране и знание, но всички за едно, всички за това как да помогнат на Делото на Владиката, как да подготвят и отворят пътищата към бъдещето. То е близко и неотменимо. Но хората са още толкова далеч от разбирането на космопространственото положение на планетата и отсъдените неотвратими промени в съдбите на народите, от това светло и щастливо бъдеще, което ще може да се нарече епоха на благоденствие на човечеството.

1969 г. 176. (21 март). Налага се да се каже отделно за закона за свободната воля на човека. Волята на човека е свободна и даже Архатът не Може да я наруши. Ние Можем да предупредим, Ние Можем да дадем Съвет и да насочим, Можем да подскажем решението, но да подтиснем чуждата воля или да я пречупим нямаме право, тъй като тя е свещена. Не Можем да направим това даже тогава, когато тя е явно насочена във вреда на себе си и на другите. С този закон може да се обясни много досега неразбираемо. На пръв поглед едно малко усилие от Наша страна и най-хитро замисленото злодеяние ще се разруши, но ако самият човек не достигне в разбирането си до недопустимостта на извършваното зло и не вложи поне минимално усилие в противоположно направление, Ние не Можем да се намесваме в течението на неговата карма, за да не нарушим свободата на волята. Потиснатата воля непременно ще предизвика взрив и на човека ще бъде още по-горчиво, отколкото е било по-рано. Но затова може свободно да се прилага даже към най-малкото

зрънце добро и воля, устремяващи се към добро и съзидание. Ние Сме Готови да помогнем, но дайте нещо, към което да можем да приложим Нашата сила.

1969 г. 177. (М. А. Й.). Можете да се защитавате от злите и от злото. Но

границата между самозащитата и подтискането даже на враждебната свободна воля е тънка. На страната на тъмните е именно жестокото поробване и потискане на чуждата свободна воля и грубото нарушаване на закона за нейната свобода. В това е тяхната привидна сила и привидният временен успех. Последната световна война беше убедително свидетелство на опитите за чудовищно поробване на човешката воля в масов мащаб. И тя свърши с крах за тъмните насилници. Така с поражение ще завърши всичко, което върви срещу Космическите Закони. Временното тържество на тъмнината не означава победа. Ще победи Светлината и нейната победа ще бъде нерушима и здрава. Светлината-Победител идва и дните на временно тържество на тъмните са преброени.

1969 г. 178. (Гуру). Когато Учителят Казва: „Устремете се към Мен, насочете се към Мен, дръжте се за Мен здраво“ - Той Иска да предизвика към доброволна, самостоятелна и самородна проява на огнената сила на свободната воля, за да Може Той свободно да приложи към нея Своята сила. Докато не е проявена свободно своята собствена сила, Учителят е безсилен да помогне, тъй като няма към какво да приложи. В древността се е изисквала поне зрънце или искрица вяра, за да може да се приложи Силата на Учителя. Разбирането на този закон е задължително за ученика. Даже в обикновените дела Учителят Казва: „Ще Помогна, но приложете усилие“, за да има към какво да се приложи Неговата Сила. Затова особено се цени всяко доброволно, самопроизводно действие, устремено към Светлината. Затова от нямащия се отнема и това, което има, но се дава щедро на този, у когото вече има нещо, тоест го има това, към което може да се прибави.

1969 г. 179. (22 март). Там, където има ярък устрем към Мен, там очаквайте богат урожай. Устремът притежава магнитна сила да привлича към себе си това, към което той е насочен. Всички изобретатели, изследователи, първооткриватели и много учени несъзнателно се ползват от този закон и преуспяват в своята работа. Отначало човек насочва волево устрема, а после вече той самият го носи като на крила. Устремената мисъл има сила, впрочем, както и високата мисъл, ако тя действително се явява мисъл, а не мислен отпадък, образуващ пространствена слуга. Ако към изучаването на мисълта подхождаха действително научно, колко вреда би могло да се избегне. Науката на бъдещето ще отреди на великата енергия принадлежащото ѝ място.

1969 г. 180. (Гуру). Учителят Говори за симфония на качествата защото отсъствието на едно или друго качество парализира проявата на тези, които са налице. Например какво струва даже устремеността без постоянство, или постоянството без

съизмеримост или преданост, или огнеността без равновесие, или силата на въображението без чистота, или познаването на Учението без любов към Този, Който го е Дал?

1969 г. 181. (23 март). Ние Сме Готови да дадем много според размера на разбиране на слушащите. Но къде са те? Всички са заети със себе си и с това, което е пред очите им. Знаят, че всичко е само временно и все пак влагат в него всичко, което притежават. Считат малцината знаещи за мечтатели и безпочвени идеалисти, без да се затрудняват да мислят за действителността. Времето се измерва не с количеството протекли часове, а с преживяните впечатления. Но и човекът, и животното, и растението преживяват по различен начин, следователно и усещането за време за тях е напълно различно. То е различно даже при двама седящи един до друг човека. За преминалия в Тънкия Свят земното време спира и там се отчита по-различно. Остава последователността на събитията и впечатленията, но не в земни мерки. Мнозина живеят там продължавайки от „печката“, тоест изхождайки от земните условия, в които са живели, но вече без часовници и календари. Безвременни са даже сънищата. Толкова по-безременно е и тънкото пребиваване за духа, макар по земному то да може да се измерва с години.

1969 г. 182. (М. А. Й.). Преминалият в Тънкия Свят отива при тези, при които иска да отиде и пребивава с тези, с които иска да пребивава. Направлението се определя от последната мисъл, преобладаваща в съзнанието на умиращия над всички останали. Обикновено вземат връх тези мисли, които са били най-силни в течение на живота. Твърде много зависи от това да се устремите съзнателно. Най-добре от всичко е отрано да се утвърдят в своето въображение някои подробности от бъдещето. Даже може да се подготви съответстващо облекло. Но нито фракът, нито цилиндърът, нито меките шапки ще бъдат космични. Значи за това трябва да се помисли. Добре е в съзнанието да се отдели всичко, което там е нужно, от всичко, което там е напълно излишно. Колко неща трябва да вземете със себе си, за да се преместите от един град в друг. Но всичко това в Надземното е напълно ненужно. Но има нещо абсолютно необходимо, без което съществуването там става трудно и даже непоносимо. Например благодушието. Ако вместо него вземете раздражението, злобата, ненавистта, недоволството или страха, то там ще бъде тежко да се пребивава с тези качества. Така че, подготвяйки се за следсмъртното съществуване трябва да се помисли за много и много неща да се предвидят.

1969 г. 183. (Гуру). Сведенборг е беседвал с умрелите. Умрелите са беседвали с него. Изводът е ясен: в каквото и състояние и обвивка да е духът на човека, той може да влиза в контакт със Съзнанието на Учителя или с тези, които са Му били близки. Затова нека никакви земни съображения за невъзможността на духовните връзки да не спират устремяването към тези, за контакт с които се стреми съзнанието. Земните прегради не съществуват за духа.

1969 г. 184. (24 март). Това е Нашият Празник, Денят за обединяване на всички сили на Светлината и всички нейни сътрудници, Празникът на Владиците! Светлоносната мрежа на Светлината се напъга, напъга се и тъмнината за противодействие. Устремът към Фокуса на Единната Светлина се нагнетява съзнателно. Ден на нови начинания и посев на зърна на Светлината за следващата година. Може да се изпратят добри мисли към всички далечни близки. Може да започнете своето изкачване по стълбата с триста шестдесет и шест стъпала. Всеки ден е ново стъпало за приближаване към Фокуса. Животът дава чудесни възможности за възход именно благодарение на невероятно трудните усилия. Да преминем в здраво единение още една спирала от времето, предстоят още много такива, тъй като Пътят е безкраен.

1969 г. 185. (Гуру). Ще удържаме единението като най-важното, което ни свързва със Светлината. Това е таран срещу тъмнината. С него може да се пробие всяко нейно обкръжение. Даже в Деня на Празника се налага да се говори за противене на злото. Времето е особено трудно, но изпълнено с чудесни изненади. Бъдете готови за тях.

1969 г. 186. (25 март). Да проявим разбиране на ставащото. Краят на Кали Юга и началото на Сатия се докосват. Заминаващата и зараждащата се епохи стоят лице в лице. Техните енергии се сблъскват и протича последната борба на заминаващите си енергии с идващите на тяхна смяна. Хората изнемогват под натиска на кръстосващите се токове. Съзнанията са подложени на въздействието и на едните, и на другите, и преживяват тежко тези стълкновения. Всички усещат, че нещо не е както трябва, но не разбират причините. Особено страдат чувствителните организми. Не можеш да издържат прегарят. И на знаещите не е леко. Знанието не освобождава от усещането на световното неблагополучие. Но знаещият знае същността на това, което се случва наоколо и в пространството, и знае, че Югата на Светлината трябва да замени Кали Юга.

1969 г. 187. (М. А. Й.). Малкото дете го водят за ръчичка, но воинът на Светлината, поставен на планетна стража, стои сам на пост. Затова е и поставен, за да охранява поверения му пост. Владиците имат толкова грижи за Земята, че всяка помощ е ценна и има значение. Учителят също е признателен, когато воинът, стоящ на дозор, не изисква да се изразходва за него енергия, която е така остро необходима някъде. Желанието да се помогне на Владиката и умението да се помогне и опази Неговата Огнена Сила за прилагането ѝ там, където тя е особено нужна и с това да се облекчи Неговото непосилно Бreme, ще бъдат много одобрени и ще покажат дълбоко разбиране на момента.

1969 г. 188. (Гуру). Какво бих казал аз, ако бяхме заедно? Аз бих казал: бъдещето идва, неговото настъпване е неотменимо. Подготвилият си място ще встъпи в него желан и зван, и с почит.

1969 г. 189. (26 март). На всекиго би се искало да живее щастлив и безгрижен живот, заобиколен от благополучие. От такъв живот е много трудно да се откъснеш - в това е неговият минус. От друга страна животът може да бъде толкова тежък и труден, че духът да е готов с радост да се освободи от него, когато дойде времето за това. В това е положителната страна на нелекия живот. А тъй като главното пребиваване не е на Земята, а в Тънкия Свят, то заради свободното от земни привличания пребиваване в Надземния Свят може съзнателно и твърдо да се претърпи обременяването и изнуряването на духа, през които му се налага да преминава в плътното състояние. Всички Високи Духове са Страдали тежко в земния живот и всички са Възхождали. Не може да се сравни състоянието на свободния дух в Надземното със състоянието на свързания със Земята и не можеш да се откъснеш от дрипите и преживелиците на земното благополучие и призрачните условия на щастливото въплъщение. Лишението в едно означава придобиване и компенсация в друго. Мъдрият се радва на това, което незнаещият счита за нещастие, за страдание и лишение. Трудно е да се приеме това със сърцето и да се разглежда всичко случващо се с човека на Земята именно от тази гледна точка. Но когато животът е толкова тежък, че не ви е жал за нищо, с което ще се наложи да се разделите, тогава може да се счита, че земните връзки са разкъсани и духът е свободен от тях.

1969 г. 190. (М. А. Й.). Малкото „аз“ и личността на човека ще се съпротивляват яростно на Висшата Мъдрост, признаваща неизбежността на обременяванията с обстоятелства на възхождащия дух. Личността иска удобства и комфорт, и по-малко грижи. Личността иска изобилие и охолство. Многообразни и ненаситни са желанията на личността и колкото повече има тя, толкова повече иска да има. Защо му са на милионера нови

милиони? Обаче нито един не се задоволява с това, което има. Човешките желания са ненаситни. Отстъпката пред тях не дава удовлетворение, тъй като ви се иска повече. И те нямат край. С удовлетворяването им те нарастват, докато техният носител не се превърне в чудовище на злото, стремително търкалящ се към бездната. След началото на удовлетворяване на желанията на личността трябва да може да се види края. По-добре живот пълен със страдания и лишения, но затова пък водещ към освобождение, отколкото притежаване на всички земни блага, а след това безпросветно робство – така разсъждава този, който е разбрал целта и смисъла на въплъщенията.

1969 г. 191. (Гуру). Напразно считат, че ако детето трябва да се примири с първата болка, то не е нужно да се примиряват възрастните и то не само с първата, но и с много, на които не се скъпи животът. Само разбирането на смисъла на страданията и изпитанията ще допусне възможността за примиряване с тях, тоест твърдото им понасяне и съхраняване равновесието на духа. Те трябва да се осмислят, иначе ще е трудно да не изпаднете в отчаяние и безнадеждност. А за това е нужно да се знае. Учителят Дава знание за целта на земните въплъщения и на всичко, което е свързано с тях, за да намери духът в себе си сили победно да издържи всичко до края.

1969 г. 192. (27 март). Едно нещо липсва около Нашите хора – това е покоят. Приближавайки се до Нас ученикът се докосва до Нашата орбита на напрежение и се въвлеча в нея, и губи толкова милия на всеки еснаф покой. И за какъв покой може да става дума, когато е поета отговорност за човешките животи. И тъмнината е напрегната. Опазването на приетите на попечителство духове изисква немалка грижа. Подражавайки на Нас и вие не можете да се успокоите за каквото и да било. Реката на живота бучи и се вълнува. Новите обстоятелства възникват всеки миг. И никой не знае тайната на сроковете. Значи трябва да се пребивава постоянно в готовност. Но готовността включва в себе си и зоркост, и бдителност, и будност на съзнанието, и постоянно горящ, неугасим сърдечен огън. Кому са нужни вмирисалите се сенки? Вмирисването означава и разложение, и умъртвяване на духа. Не сред угасналите съзнания ще Търсим Ние достойните, на които ще може да се довери съкровеното.

1969 г. 193. (М. А. Й.). Може да считаш себе си за достоен при условие на пълно отдаване и на съзнанието, и на сърцето. Друга степен на отдаване няма да се счита за пълноценна. Даже за любовта е Казано: „С цялото разбиране, с всички помисли, с цялото сърце“. Половинчатостта е осъдена. Не може с единия крак да се върви напред, а с другия назад. Разделянето в себе си има предел, след който започва разложение. Казано е, че „домът, разделен в себе си, няма да устои“.

1969 г. 194. (Гуру). Ако донесете нещо, ще има за какво да поговорим и какво да споделим. Ако ли не, взаимнообменът на енергиите няма да се състои. Ние винаги имаме какво да даваме. И когато дошлият при вас не донася нищо със себе си, при вас също няма да се осъществи полезен взаимнообмен на енергиите, тоест сътрудничество. Ако не донеслият нищо иска все пак да получи и вие въпреки закона давате нещо, се получава не светлоносен обмен на енергиите, а поглъщане на психическата енергия, тоест вампиризъм.

1969 г. 195. (М. А. Й.). Тъмните нападат, за да ви отделят с всички възможни способности от нас и от Владиката. Но когато всеки техен опит се преобразува от съзнанието в енергия, насочена към още по-голямо сближаване с Йерархията, тогава наистина тъмните започват да служат на Светлината. Затова нека се постареем да използваме всяко нападение, за да се доближим още повече до Учителя. Когато всичко - и добро и лошо, и приятно и неприятно, и светло и тъмно започне да служи на огнено устременото съзнание, тогава може да се каже, че е достигнато високо стъпало по Стълбата на Светлината. Джиновете могат да

бъдат превърнати в тласкачи, придвижващи напред по пътя. Но за това като неотклонно правило в живота трябва да се направи така, че енергиите, устремени за разрушение и във вреда, да се трансмутират в енергии за създаване и добро. В това е тайната на победата над тъмнината.

1969 г. 196. (Гуру). Дамоклиевият меч от всевъзможни неприятности и огорчения и даже страдания, постоянно висящ над съзнанието, също може да служи като символ за постоянно бодърстване на духа и стремеж да се държите с всички сили за Учителя. Именно трябва да се постъпва съзнателно така, че да се използва всичко за сближаване с Него. Когато и радостта, и мъката движат към една цел, тогава нищо вече не е в състояние да спре пътника по Великия Път. Неправилно постъпва този, който може да се придвижва само при определени и благоприятни условия. Такова придвижване е нездраво и нетвърдо. Мощният кораб върви към далечната цел и нощем, и денем, и в буря, и в тихо време, и не прекъсва стройността на своя ход при никакви условия.

1969 г. 197. (29 март). Не е толкова важно как се отнасят към нас хората, доброжелателно или не, даже и ако това са приятели, но е извънредно важно как се отнасяме ние самите, тъй като нашето отношение, нашите добри или недобри чувства остават при нас и определят подробностите на нашето бъдеще. За съжаление хвърлянето на камъчета в „братската градина“ все още има място, но ако с това се занимаваме самите ние, то няма оправдание за това. И когато такова камъче долети в нашата градина и, удряйки ни, ни причини болка, много важно е как ще се реагира на такава несправедливост. Не трябва да се отговаря така и по същия начин, трябва да се запази дружелюбието. Но дори при дружелюбие аурата може да окаже законно противодействие и си така да се защитите от несправедливостта. Ако пък обвинението или критиката са справедливи, от тях може да се извлече полезен урок и да се поправи грешката или една или друга нежелателна черта на духа и недостатък. Затова такива явления дори могат да послужат от полза при правилно отношение към тях. Приятел е допуснал грешка по отношение на вас. Не на вас, а върху него кармично ще легнат нейните следствия. А вие, не нарушавайки доброжелателството, можете да я посочите, за да разбере приятелят и за да освободите приятеля от нежеланите последствия от грешката. Само не трябва да се допускат недобри чувства.

1969 г. 198. (М. А. Й.). Учението указва, че трябва сурово да се познават приятелите и да не се умилявате от маски. Как да се придобие това знание? Само с опит. Опитът по познаването на човека е труден и горчив. Налага се не от враговете, а от приятелите да се получават огорчения и горчиво да се разплащате за неумението правилно да се ориентирате в човека. Ако прегледате внимателно своя живот ще видите колко трудности и неприятни последствия са имали място именно вследствие необоснована доверчивост или неразбиране характера на приятеля. Беше Казано: „Не се опасявайте от враговете, а от приятелите“.

1969 г. 199. (Гуру). Несправедливата критика ще отхвърлим, но за справедливата ще бъдем особено признателни, тъй като ще помогне да се освободим от един или друг недостатък. И кой, ако не приятелят по-бързо от всички ще забележи нашите недостатъци. Трябва да се прояви много доброжелателство, за да се огледат грижливо и без осъждане доспехите на брата. Обикновено всяка забележка предизвиква силно противодействие. Дори забележките на Ръководителя трябва да се научите да изслушвате с умение, тоест да не се обиждате, да не се огорчавате и да не протестирате, а с желание да изправите недостатъците и разбирайки, че указанието е справедливо. Даже осъждането от врага е полезно, когато с него действително е отбелязано нещо подлежащо на справедлива критика. Значи може да се изработва в себе си качеството правилно да се изслушва критиката по свой адрес. Ако е

несправедлива, тя може спокойно да се отхвърли, ако е правилна, тя ще помогне да се освободите от ненужен товар.

1969 г. 200. (30 март). Желанието за Знание е напълно законно. Желанието за феномени е незаконно, тъй като те не дават нищо в смисъл на напредък. Феноменалната област ще започне да се разкрива естествено в хода на изтънчване и задълбочаване на съзнанието. Не трябва да се форсира. Медиумизмът не е достижение, макар и да има работа с феномени. По-добре е да се преодолеят две-три нежелателни привички или да се освободите от три най-лоши свойства, отколкото да се докоснете до феноменалната страна на явленията, без да сте преодолели нищо в себе си. Размислите по теми от Учението са безусловно полезни. Даваме това, което придвижва без нарушаване на кармата. Феномените ще изтласкат високо съзнанието, но нищо няма да дадат и няма да помогнат да се удържите на висотата на това изтласкване.

1969 г. 201. (М. А. Й.). Можете да се заставите да не мислите за много от това, което подлежи на изживяване, но затворниците, заключени в клетка, ще бъдат живи и ще се стремят да се отскубнат на свобода. А когато се отскубнат, на човека ще му бъде по-горчиво от преди. Негодните мисли трябва не да се затварят в дълбините на съзнанието, а трябва да се убиват. Но какво ще лиши такава мисъл от сила и няма да ѝ позволи да живее? Само пълното осъзнаване на нейната недопустимост и на невъзможността да се върви по-нататък заедно с нея. Неудовлетворяването желание или ще расте, или ще умре. Всичко зависи от подхранването му с мисъл. Съзнателното изкореняване на ненужните желания се осъществява с прекратяване на подхранването и поддържането им с мисли. Суровият контрол над мисълта помага за постигането на тази цел.

1969 г. 202. (Гуру). Ако искате да помогнете на колебаещия се спътник, имайте предвид, че ще се наложи за целта да поемете върху себе си цялата тежест на неговите съмнения, колебания и слабости и да ги преодолеете в себе си. В това ще се заключава и искрената помощ.

1969 г. 203. (М. А. Й.). Главното при отразяване на тъмнината е да се удържи равновесието. Само при равновесие може да се действа победно. Обърнете внимание как се стараят враговете на Светлината да нарушат именно него, преди да пропълзят по-наблизо. Но запазвайки равновесие можете успешно да се отбранявате. Никой не е силен против равновесието. Стремете се да го удържите с цялата сила на духа. Ако можехте да разберете как то събира във фокус енергиите на Агни. Ако можехте да осъзнаете, че няма нищо, заради което би си струвало да допуснете неговото нарушаване. Ако можехте да пожелаете с цялата си сила да го утвърдите завинаги.

1969 г. 204. (Гуру). Земните придобивки губят своето значение пред достиженията на духа. Често служителите на Светлината са губели всичко, което е могла да им даде Земята и земното благополучие. Но събрали ценностите на духа и осъзнавайки значението на тези натрупвания, спокойно и безстрашно са гледали в очите смъртта и са вървели към кладите, към мъките, към арената с диви зверове. Духовното е надделявало над земното и невидимото – над видимото. В това се е заключавала победата на духа над плътта.

1969 г. 205. (М. А. Й.). “Но пазете сърцето чисто, за да мога Аз да вляза в него и да ви оградя с доспехи”. В чистото сърце ще Влезе Владиката, но в нечистото ще влязат тъмните. Затова очистването на сърцето е необходимо като най-надеждно средство за защита от тъмнината. Малко значение се е придавало на тази страна на очистването и вниманието се е насочвало към етичната същност на въпроса. Но опитът показва, че имунитетът срещу тъмните въздействия е в сърцето, в сърцето, очистено от всякакъв боклук. И в Тънкия, и в плътния светове тъмните щателно търсят най-малките плевели, не

премахнати навреме и, намирайки ги, незабавно ги използват като захватки за проникване вътре. Заветът за това да се пази сърцето чисто има особено важно и неотложно значение и изисква незабавно приложение. Опитът ще покаже доколко е своевременен и нужен той.

1969 г. 206. (Гуру). Активното очакване на бъдещето включва в себе си и подготовката за него, и готовността. И тогава неочакваността ще се превърне от неочаквана в очаквана неочакваност. Да се очаква неочакваното изисква голяма изтънченост и готовност на съзнанието. Да чакаш - значи да работиш и да действаш в посока на отсъденото бъдеще. Какво направихте вие, за да проявите такава готовност?

1969 г. 207. (2 април). Съблазните и изкушенията на Кама Лока са опасни с това, че създават призрачна илюзия за действителност. Но когато човек се устреми към тях и се въвлече в сферата на тяхното притегляне, и заседне в нея, покривалата на илюзията изчезват и злото става видимо в цялата своя оголена същност. Под външната форма на всяко изкушение има нокти, бодли, шипове и отрова, и невъзможност да се удовлетвори желанието поради отсъствието на физическото тяло. Когато настъпи този момент, вече е невъзможно да се освободите от твърдите обятия на съблазнита. А неудовлетвореното желание влече към ново съчетание с призрачните, но привличащи към себе си форми именно на тези изкушения, за чието преодоляване човек не е намерил в себе си сили докато е бил на Земята. Правилно си спомнихте фразата: “Когато тъмнината завладее своето достойние” - в нея е изразена същността на това как неизживените язви на духа дават право на тъмните да считат техните притежатели за свое достойние и овладели ги да ги увлекат в низшите слоеве на Тънкия Свят. Полюсът на Светлината и тъмнината привличат към себе си духовете, имащи в своята аура елементи, родствени на единия или другия полюс. Всеки привлича своето. Ето защо трябва отрано да се погрижите за чистото облекло на духа, тъй като само то дава право на вход в съответстващите слоеве на пространството на Надземния Свят. Борбата между Висшата и низша дуади е остра, напрегната и смъртна, тъй като победата или поражението на едната от тях определя съдбата на човека в Надземното.

1969 г. 208. (М. А. Й.). Ние можем да помогнем и помагаме, но не преди да бъде напълно усвоен опитът от поредното изпитание. Ако той продължава твърде дълго, значи той не се усвоява и урокът, преподаван от него, не е изучен. Това, което е неразбрано, бива обяснявано животът. Стига само “сърцето да бъде отворено и умът – непомрачен”. Няма безкрайни изпитания.

1969 г. 209. (Гуру). Разбирането на смисъла на всяко изпитание позволява то да бъде издържано успешно. Добре е сам, без странична помощ да разбереш и да си направиш съответните изводи. Няма безцелни изпитания. Животът е училище и всеки преподаван урок трябва да бъде разбран. Кармата не отмъщава, а учи. Добрият ученик се учи от всичко и винаги и прави това съзнателно.

1969 г. 210. (3 април). Човекът, живеещ в своя кокошарник и изцяло потопен в него, губи усещането за световна перспектива. Болшинството от хората са заети със своите лични дела и преживявания дотолкова, че извън тях сякаш нищо не съществува за тях. Следствията от такова положение са много печални, тъй като със смъртта на личността за тях свършва всичко. Интересите на обществото, на колектива, на своята родина, на своя народ извеждат съзнанието от този затворен личен кръг. Всички велики хора именно затова са велики, доколкото са живели не със себе си, а с това, което се е намирало извън пределите на тяхната личност. Животът на личността означава смърт на духа. Личността живее със своите лични интереси и когато вследствие на смъртта на физическото тяло от човека си отива всичко това, с което той така отдадено е живял на Земята и което е било храна за неговото съзнание, той няма с какво да живее в Надземното. Земните преживявания,

свързани с неговата личност, нямат под себе си реална основа и не могат да хранят духа с нужните му енергии. Тези, които са работили за Общото Благо, продължават да развиват своята енергия по приетото направление и да работят за другите. Те живеят. Личността правилно е наречена гробница за духа, тъй като тя няма с какво да живее в Надземния Свят, освен със своите възжеления. Когато тяхната сила е изчерпана върху своя породител и тънкото тяло е отхвърлено, във Висшите Слоеове духът, не принесъл нищо там и не събрал извън пределите на своята личност нищо от земната жътва, няма с какво да живее и да се храни.

1969 г. 211. (М. А. Й.). Тъмнината оказва чудовищно противодействие на настъпването на Новия Свят. Знае че е осъдена, но въпреки това яростно се съпротивлява. Тези, които стоят начело, знаят. И независимо от това противодействие идеите на Новата Епоха незабележимо, постепенно, но упорито проникват в човешките умове.

1969 г. 212. (Гуру). “Отвърни се от себе си и Ме следвай” - този Завет остава в сила за всички времена. Неговата дълбочина е неизчерпаема. Няма друг път към Светлината, освен пътя на самоотвержеността, забравянето на своето лично, малко “аз” и работата за Общото Благо.

1969 г. 213. (4 април). Много е трудно, живеейки в света и потапяйки се в грижите и перипетиите на деня, да се откъсваш от тези впечатления и да бъдеш не от този свят, а от света на непреходните явления. Духът иска да се съсредоточи върху тях, но обвивките, изпълнени със земни припеви, продължават против волята да звучат на тези впечатления, които са възприемали в течение на деня. Възниква борба между временното и непреходното. Знанието позволява да се разбира, че всички тези звучения на земните впечатления са временни и преходни, и че за тях няма и не може да има място във Висшите Светове, че те са длъжни да си отидат заедно с тялото и обвивките, които ще бъдат отхвърлени, че изпълнила своята роля на Земята земната личност прекратява своето съществуване, но, независимо от това знание, земното продължава да изпълва съзнанието, закривайки непреходното. Тъй като ще се наложи всичко земно да се остави на Земята, тъй като със себе си може да се вземе само опитът и знанието, тъй като връзката с Учителя е над всичко временно и земно! Всичко това е известно, но тази “известност” трябва да се претвори в живота и да се осъществи практически, тоест живеейки в плътния свят да бъде разбрана действително с прилагане през всеки ден. В този свят трябва да стоите здраво на краката си и да изпълнявате своите земни задължения пред хората и пред своето тяло и обвивки, хранейки ги съответно, но не трябва да се забравя нито за миг, че възплъщението на Земята се дава не заради Земята, а за събиране, пребивавайки във физическото тяло, на елементи на безсмъртието. Не трябва да се забравя, че земният живот без разбиране на тази цел става лишен от всякакъв смисъл. Тъй като човек не живее, страда и мисли за да яде, да пие и да има това, от което ще бъде лишен със завършека на даденото възплъщение. Решението е в това да се уравни духовното и земното в своето разбиране, не позволявайки на временното да затъмнява и заслонява със себе си извънвременното, водещо към постигане на безсмъртие. Не във временната, смъртна личност се заключава това безсмъртие, не в другите обвивки, които се отхвърлят една след друга в Надземния Свят, но по-високо, в сферата на духа, в непреходната Безсмъртна Триада, събрала от своите временни обвивки материалът, даващ възможност за съзнателен живот във Висшите Сфери на Надземния Свят.

1969 г. 214. (М. А. Й.). Когато съблазните и изкушенията се окажат безсилни, тъмните започват да въздействат на мисълта, подхвърляйки съмнения, неувереност и други мисли, за да отделят така или иначе съзнанието на ученика от Учителя. И когато се оказва

Помощ те внушават, че нея я няма. И когато Владиката е неизменен и неотделим, те упорстват във внушението, че Владиката е Забравил и Изоставил. Но е Казано ясно: “Аз Съм с вас винаги”. Никакви тъмни уловки и хитрости не могат да разрушат това твърдение. Владиката е с нас винаги. Нека тези думи да станат непобедимо оръжие на Светлината. Изпълнението на Великия План е предназначено от повелята на Космическата Воля или на Космическия Закон.

1969 г. 215. (Гуру). „Стойте здраво, стойте по-здраво от скала. Чудесният огън се нагнетява с твърдост на духа“. И кога би могло да се прояви твърдост, ако не в дните на най-голямо смущение на света и пространствено неблагоприятие. Трябва да се осъзнае мъчителната тъмнина, съгстила се над планетата, за да се напрегнат всички сили в нейно противодействие. Трябва да се устои, трябва да се устои в духа. Нито тялото, нито външното обкръжение вече няма да да помогнат, ако духът се колебае. Но неговата сила е неизчерпаема. Но Йерархията на Светлината е непоколебима. Напред има не тъмнина, а победа на Светлината.

1969 г. 216. (5 април). Обикновено светът и всичко, което обкръжава човека се възприема от него в разреза на настоящия момент. Миналото и бъдещето на явлението не се забелязват. Виждаме не предметите от всички страни и тяхното съдържание, а само тяхната повърхност, обърната с определена страна към нас. По аналогия едностранчива и ограничена е също и видимостта на всичко във времето. Когато гледаме човека виждаме неговия външен образ, зад който стои неговото минало, продължаващо в далечни времена. Не виждаме нито неговата аура, нито неговите обвивки, нито неговата монада, нито Безсмъртната Триада, докато в същото време целият човек, и външен и вътрешен, е протегнат във времето като едно сложно и непрекъснато тяло с няколко измерения. Така също протегнати във времето в цялата си сложност са и формите на животните, птиците, рибите, дърветата, цветята и цялата растителност. Така също протегната е и цялата планета и всичко, което е върху нея. Като някакъв огромен неизчислим поток от всички проявени форми, протегнати в пространството от безкрайното минало към безкрайното бъдеще, се носят в непрекъснато Космическо течение. И само ограничеността на земния ум и неговите органи на чувствата не позволяват да се види всичко това, отбелязвайки само повърхността на формата и явленията в разреза на момента на наблюдение над тях и тяхното осъзнаване. В източната философия има специални термини за подобни явления. Например тялото на човека, взето от неговото раждане до смъртта в аспекта на неговата продължителност във времето като едно непрекъснато цяло се нарича линга шарира. Огненото съзнание вижда много повече и по-широко от земното. Архатът вече Вижда това, което е скрито от обикновеното око. Обединяването на трите свята в съзнанието ще открене завесата на невидимостта. Това, което предстои да бъде опознато от човека в процеса на неговата еволюция, представлява нещо съвършено не вменящо се в неговата съвременна представа за обкръжаващия го свят. Сферата на непознатото и още подлежащо на осъзнаване е огромна и неизмерима. И училището, в което се придобива и ще бъде придобито това знание за човека е самият живот.

1969 г. 217. (6 април). При оценка на земната мощ и сила на златото е добре да се помисли за Основите. Те не могат да бъдат изменени със земна сила, макар и тя да се изразява в стотици милиарди. Всеки от милиардерите е смъртен и неговото тяло е подложено на възможността за всякакви болести и напасти, а също и нервната система не може да избегне всевъзможните въздействия! И тялото ще умре, и парите няма да спасят от действието на неумолимите закони. Всяка парична власт, въпреки, както и всяка земна власт, е временна и преходна и призрачна за нейния носител, макар той да не осъзнава тази

призрачност. Толкова по-рязка и поразителна е смяната на декорациите след смъртта на физическото тяло, когато вече не земното, а духовното встъпва с своите права. И беднякът, и милиардерът преминават в Тънкия Свят не вземайки нищо със себе си, освен невидимите на Земята натрупвания и богатства на духовното. Ако те са нищожни и богатства няма, то жребият на развъплътения е жалък и беден, особено ако неговите дела са били зли. Основите са непоколебими, но знанията, събрани на Земята и засягащи живота на духа, ще се окажат истинско съкровище, донасящо богати плодове и даващо възможност за съзнателно, радостно и светло пребиваване в Надземното. Всяка мисъл от Светлината донася своите следствия и храни духа. А тъй като пребиваването в Надземното е много пъти по-продължително от земното, то и ценността на благите натрупвания придобива особено дълбоко и плодотворно значение.

1969 г. 218. (М. А. Й.). А кой казва, че е леко. Но помнете твърдо, че всяка трудност, всяко притеснение, всяко лишение, всяко обременяване с обстоятелства, всяко нападение на тъмните и страдание имат своя противоположен полюс, извикван от тях за проява. Търсещият ще намери, страдащият ще получи утешение, обремененият ще се освободи, лишеният ще получи и стремящият се към Светлина ще я има. Двуполусността на живота също се отнася към Основите. Когато е много тъмно и тежко мислете за Светлината, неизменно идваща на смяна на тъмнината.

1969 г. 219. (Гуру). Да се замислим и за участва на този, който в изобилие, доволство и в най-щастливи и безгрижни условия е прекарал своя земен живот, не познавайки нито борбите на духа, нито стремежите, нито обуздаването на своите страсти и желания, но удовлетворявайки ги всичките. С какво ще дойде той там, в царството на мисълта, където всичко се движи от мисълта? И къде ще го завлекат неговите привични за него мисли и желания? Какво ще пожъне той от своя земен посев? С какво ще бъде изпълнено неговото дълго пребиваване в Надземния Свят? Какъв ще бъде противоположният полюс на неговия земен живот в Надземния Свят?

1969 г. 220. (Гуру). Можем да отбележим каква ярка и убедителна реалност притежават сънищата. В тях са проявени отблясъци от Тънкия Свят. По тях може да се съди доколко цветист (живописен, цветен, изразителен, ярък) и напрегнат е животът там. Всички чувства вибрират привично в отговор на тънките въздействия. Добре е когато чувствата са изтънчени и извънтелесни. В Тънкия Свят можете да се наслаждавате на звуците и цветовете и много духовни възприятия. Но някой там въображаемо пуши, и пие вино, и преяжда, не бидейки в състояние да удовлетвори своя апетит предвид отсъствието на плътно тяло, колкото и да пуши или да пие, или да яде. Мъките на Тантал са съдба на земните възжелания в Надземния Свят.

1969 г. 221. (8 април). Ето, задухаха ветрове и забушува буря! Няма ли да разруши всичко, което е било създадено и събрано с такъв огромен труд? Ако зданието е върху пясък, няма да устои. Устоите трябва да бъдат непоколебими. Непоколебима е само Стълбата на Йерархията. Основите са заложи от Йерархията. Не може да се откъсват от тях. Владиката е неизменен. Храмът на Светлината се въздига върху Камъка на Вечната Основа на Живота. Колко въплътения трябва да преминат и обвивки да се сменят, за да се намери пътеката, водеща в живота! И колцина ще издържат изпитанията! Майя закрива действителността. Майя е сурогат на действителността. Не е просто тя да бъде разрушена. Ако нашето призрачно “аз” е продукт на Майя, то доколко трудно ще бъде да бъде отхвърлена тя! Само отвръщането от себе си ще помогне да се освободите. Препятствията се трупат като планини и изглежда, че пътят към Светлина е затворен. То това също е порождение на Майя. “Аз съм с вас винаги”. Съумейте да погледнете зад покривалото на

външната видимост. Считайте неистовото беснее на тъмните за признание на Светлината във вас, която те нямат сили да угасят. И помнете, че “даже и това ще премине”. Защо да се натъжавате, ако всеки ден приближава към Мен? Но ще се държим неотделимо. Каквото и да вършите, в мислите можете да бъдете заедно с Мен. Мислите и чувствата трябва да се съберат около Фокуса на Светлината, иначе ще нахлуе фокусът на тъмнината. Наоколо е опасно. Само с Мен може да се устои. Затова се устремете към Мен с цялата сила на вашия дух и се дръжте неразделно. Ако Попитам: винаги ли сте с Мен, - ще можете ли да отговорите утвърдително и без колебание? Нека да бъдем заедно. И сътресенията на деня нека да не внасят пагубно разделение. Колко далеч е суетата на текущия час от Мен и Моя Свят! Съумейте да се освободите от нея, помнейки за нейната преходност. Всичко ще премине, но Аз Пребивавам вовеки.

1969 г. 222. (М. А. Й.). Именно трябва да се намери златната среда, тоест да се уравновесят настоящето и бъдещето в съзнанието и на всяко да се отреди принадлежащото му място. И не трябва да се огорчавате твърде от отношението на обкръжаващите и даже на приятелите. Изобщо за растежа на вашия дух не е важно как се отнасят те към вас и какви недостатъци имат, причиняващи ви болка, но е извънредно важно как се отнасяте вие към тях и как реагирате на явната несправедливост. Ако чувството на доброжелателство независимо от всичко не ви напусне, то няма никакви основания за огорчения, тъй като не е ваша вината, че това отношение не е такова, каквото вие искате и каквото би трябвало да бъде. Бъдещето ще разреши много недоразумения и взаимно неразбиране, ако е запазено доброжелателството. Всеки отговаря сам за своите грешки в съжденията. Добре е, когато това съждение е лишено от осъждане, тъй като тогава то представлява съждение на истината. Този, който счита за безпогрешно съждението на Владиката и се уповава само на него, се освобождава от властта на човешките съждения.

1969 г. 223. (9 април). Приближаването на сроковете ще се съпътства с пространствени знаци. Те не трябва да се пропускат, усилвайки своята готовност според тяхното усилване. Земната мощ може да изглежда такава дотогава, докато Мощта на Йерархията на Светлината не е проявила своята непреодолима сила. Под Нейните Лъчи зданието на вехтия свят няма да устои. Старият свят ще рухне като картонена къщичка. И нищо няма да спаси: нито златото, нито оръжието, нито владееенето на земно достояние. Когато Йерархията на Светлината прояви своята Мощ, отсъденото и очакваното ще стане видима реалност. Епохата на Светлината-Огън е предопределена от Космическата Воля и нищо няма да спре нейното настъпване.

1969 г. 224. (М. А. Й.). Ако знаехте колко здрава и неразривна е връзката между нас и близките ни духове, то бихте разбрали, че ние вземаме най-близко и живо участие в процеса на развитие и разширение на техните съзнания. Техният успех е наш успех и наша радост. Те не са изоставени, не са забравени, не са отхвърлени, но пребивават постоянно в нашите грижи. Земните очи са затворени за много неща - земното е така нужно. Но земното не е действителността. Затова да се порадваме на всяко свидетелство за огнената действителност, на всеки неин проблясък и по тези проблясъци да се опитаме да създадем възможно по-пълна картина на всичко случващо се с нас. Тъй като земният живот и земното съзнание са само слабо отражение на действителния живот на духа. Нека Висшият Свят да намери своето отражение във вашите земни дни и да се утвърди в тях.

1969 г. 225. (Гуру). Със съмнение може да лишите себе си не само от сила, но и от всяко достижение. Затова при всяко завоевание трябва да бъдете готови да отхвърлите малката змия на съмнението. И разбира се, ще опитват да ги подхвърлят все тези същите космати ръце, които не са преуспели в това да преградят вашия път. И не преуспявайки в

едно, незабавно се хвърлят към друго. Но нека копие то незаспиващо да пребъде над дракона. Не допускайте ехидната.

1969 г. 226. (10 април). Защо толкова много търсачи на Светлината са напускали обикновения живот, отдалечавали са се в горите или планините, даже са се отказвали от своето име, за да скъсат всички връзки с външния свят на светска суета? Те са достигали до такава степен на изтънченост и възприемчивост, когато привичните външни въздействия са започвали да нарушават грубо вътрешния строй на съзнанието, постоянно нахлувайки в него. И тогава те са оставяли всичко и са напусkali привичния свят. В Индия някои хора, достигайки определена възраст и изпълнили своя дълг пред семейството, обществото и държавата, са оставяли семейството и всички дела, обличали са просто облекло на странник и са заминавали в неизвестност, изцяло отдавайки себе си на живота на духа, и са скъсвали с миналото. Сега се изисква друго. Сега трябва да продължавате да се движите по пътя, без да бягате от живота. Доколко това е по-трудно от отдалечаването може да каже само този, който е изпитал цялата тежест на задачата да се съвместят Небесното и земното в съвременните условия на живот. И не само не трябва да се бяга от живота, но не трябва и да се откъсвате от него. Пребивайки в живота трябва да се научите някак все пак да не бъдете от този свят. За това се изисква да се утвърди голямо равновесие на духа. Само при това условие шумът и суматохата на материалния свят няма да могат да нарушат строя на вътрешния живот на духа.

1969 г. 227. (М. А. Й.). Напрягах всекидневно своите сили, за да се утвърдя в Светлината. Значи колко ли упорито е било противодействието на всичко обкръжаващо, ако то е пораждало необходимостта от подобни усилия. И може ли да се смята, че на някого, искрено устремен към Светлината, ще се удаде да избегне същите тези усилия, за да се удържи на Пътя. "Царството Божие се превзема със сила". Формулата е древна, но остава в сила, тъй като и сега само побеждаващият достига. Така ще бъде винаги.

1969 г. 228. (Гуру). Всеки ден може да стане ново стъпало към Светлината. Всеки ден може да донесе нещо полезно. И всеки ден можете да укрепите в себе си звучащото качество. Следователно както и да се стичат текущите обстоятелства, мислите винаги могат да се насочат към най-нужното. Това, което изглежда важно по човешки, често съвсем не е важно. Но всичко, отнасящо се до напредъка на духа в бъдещето, е много значително по своите следствия, тъй като определя съдбата на духа и на Земята, и в световите.

1969 г. 229. (11 април). Ако обкръжаващото пречи да се съсредоточите върху Висшето, отвличайки вниманието към себе си, трябва да се научите да преодолявате това пречещо в съзнанието, иначе в Тънкия Свят обкръжаващото, но вече тънко, също ще пречи и ще нахлува, нарушавайки целостта на устрема. Преодоляването на въздействието на средата е нужно и в Надземното. И само преминавайки границите на ментала духът може да отдъхне. По земному даже е трудно да си представите, че противодействието на средата е отминало. От живота на Великите Духове може да се види явно доколко силно е било то винаги. Всичко е въставало и се е противило на Носителите на Светлината. Следването на Пътя не може да се определи по друг начин, освен като състояние на борба против инертността и застоя на обкръжаващата среда, която може да бъде упорито активна в своята съпротива. Сатия Юга ще измени в значителна степен това условие благодарение на новата конфигурация на светилата и вече по-другия характер на космическите токове.

1969 г. 230. (М. А. Й.). Стига да се отиде на друго място и външното обкръжение изцяло се променя, и вибрациите на средата се променят. За скитниците или пътешествениците това изменение става постоянно. Съзнанието не се прилепва към едно и също, но се обновява постоянно. Голяма е свързаността на човека с обживените от него с

години домове. Ако смъртта не освобождаваше от това робство и свързаност, еволюцията на духа би била невъзможна. Благо на достигналите вътрешна свобода и непривързани към нищо, което временно обкръжава плътната обвивка.

1969 г. 231. (Гуру). В Тънкия Свят жилища не са нужни, но са нужни Твърдините на духа, ограждащи техните обитатели от низшите слоеве на астрала. Там го няма това смесване и тясно съприкосновение на хората с всевъзможни нива на съзнанието, а следователно и на светлоносността, както на Земята. Всеки се привлича към това, което му е родствено по природа. Но низшите слоеве могат да бъдат вредоносно активни и се налага да бъдат ограждани и да се ограждат от тяхното влияние. Всички описания на Тънкия Свят са символични, но под символите е скрита действителността.

1969 г. 232. (12 април). Бъдещето на планетата и човечеството не се оформя лесно по волята на отделния човек, но своето индивидуално бъдеще той може да оформя с далеч по-голяма лекота. Само насочвайки мислите към бъдещето то може да бъде управлявано. От настоящето мисълта се устремява в бъдещето. Недостижимото в настоящето е достижимо в бъдещето. Всички недостатъци на човека се отнасят към миналото и настоящето, но бъдещето може да съществува и без тях, тоест в него човекът може да бъде свободен от всичко, което би му се искало да изкорени в своя характер. Така че на бъдещето може да се гледа и като на състояние свободно от несъвършенствата на настоящето. Мисълта, ясно оформена и утвърдена в съзнанието, се стреми да се прояви в плътния свят и се проявява винаги рано или късно. Затова мечтите за бъдещето и искреното желание за самоусъвършенстване са градивно полезни. Оформяйки мислено своето бъдеще му даваме възможност да се осъществи. Именно невидимата реалност на бъдещето се утвърждава въпреки видимостта на настоящето. С това е и чудесна мечтата, че се въплъщава във видими плътни форми. И този, който нямайки нищо и далечен от съвършенството в настоящето и бъдещето си съзнателно и здраво утвърждава притежаването на духовни богатства и достижения, той ще ги има. Ще има и земни, ако много ги иска, но за земните високият дух няма да мисли, тъй като е твърде кратко времето на тяхното притежаване, докато в същото време съкровищата на духа се придобиват завинаги.

1969 г. 233. (М. А. Й.). Този, който има недостатъци и ги осъзнава), но е устремен към нас, ще се освободи от тях и ще бъде с нас. Но как ще се освободи от своите недостатъци този, който не желае да ги признава, който е доволен от своята доброта и своите достойнства и достижения? Така че осъзнаването на собствените несъвършенства и стремеше да се освободите от тях устремявайки се към нас, неизменно ще доведе до желаната цел. На критиката и даже на осъждането може да се порадвате, тъй като ако те са справедливи, ще помогнат по-бързо да се избавите от ненужния товар, ако са несправедливи и незаслужени ще послужат като урок за опознаване на човешката същност. Затова и критиката, и осъждането са безусловно полезни за осъждания. Мъдрият ще им се радва и ще извлича от тях ценен урок. Много явления трябва да се преразгледат отново и да се измени отношението към тях. Обичайното разбиране за приятно и неприятно, за полза или вреда ще трябва да се изостави. И тогава може радостно и съзнателно да се извличат полезни и ценни частици от всичко, което противодейства и което огорчава, и което до неотдавна се е считало за неприятно, огорчаващо и помрачаващо съзнанието.

1969 г. 234. (13 април). Светлината стига за всички, които я искат. Така също достатъчна е и тъмнината за жадните за тъмнина. Изборът е в ръцете на човека. В Паметните Дни ще се съсредоточим върху Светлината. Смисълът на възванията се заключава в магнитното притегляне на пространствения огън. Именно устремът към Светлината, желанието за Светлина го привличат. Съзнанието се обкръжава с това, към което се стреми.

Най-лесно от всичко е човека да се определи по стремежите. Примерът с обикновения колекционер е твърде показателен. От малките колекции израстваха картинни галерии със световно значение. Растежът на мисълта се обуславя от същото. Въпросът е само в това какви мисли да се натрупват. Мисълта расте в пространството, ако се поддържа от огъня на устрема. Може да се забележи, че мисълта продължава да расте и при това често в нежелано за своя породител направление. Тя вече не му е нужна, той я е надрасъл, той се е отказал от нея, а тя все пак продължава да лети пред него, осветявайки или затъмнявайки пътя. При строг контрол над мисълта негодните мисли могат да се изгарят в лъча на съзнанието, но за това се изисква постоянство на дозора, за да не успее нахлулата мисъл да се внедри и да причини вреда, тоест необходимо е непрекъснато бодърстване на духа.

1969 г. 235. (М. А. Й.). За Дните на Великата Жертва не трябва да се забравя. Значението на този Светлоносен Подвиг е в това, че той е бил извършен за бъдещето и в името на бъдещето. Било е заложено стъпало на Стълбата на Светлината и в спиралата на еволюцията, която в определено бъдеще трябва да донесе ново разбиране за света и ново съзнание. И каквото и разстояние във времето да отделя заложеното стъпало от отсъденото негово бъдеще, то ще се състои. Затова значението на тези Паметни Дни е огромно и е огромно именно със своята жизненост и актуалност. “Било е и е отминало” – счита невежиат. “Било е и ще бъде, и ще донесе във времето своите светлоносни, сияйни, победни следствия, неотвратими като пътя на слънцето”, – така мисли мъдростта.

1969 г. 236. (14 април). Когато ученикът много иска да получи от Учителя това, което още не знае или няма, когато той иска да възприема Неговите мисли и наставления, първото условие за получаването е пълното отвъръщане от себе си, от своите мисли, настроения и преживявания, тъй като всичко свое пречи на пратките, идващи от Учителя. Това отвъръщане е много трудно и преди всичко затова, защото тъмната глутница полага всички старания, за да отвлече по всякакъв начин от най-нужното. Много усилия трябва да се изразходват, за да се неутрализират тези старания и да се освободи съзнанието за възприемане на тънките енергии. От тези противодействия расте и огнената сила за противене на тях. Само да не се изпада в отчаяние и безизходица от упорството и постоянството на тъмните противодействия. Опитният ученик ще увеличава силата на огненото противене дотогава, докато не постигне победа. В никакъв случай не трябва да се отстъпва или да се оставя оръжието. Докато сърцето бие в гърдите противенето не се прекратява. Неговата сила се заключава не в това да съкруши и унищожи външните препятствия, а в това вътрешно да израсте от тях духом и да застане с несъкрусима и несломима твърдост на духа. Натискът на тъмнината не може да продължава безкрайно, тя отстъпва пред несъкрусимостта на духа и при всеки натиск активното, огнено, напрегнато противене не трябва да се прекратява дотогава, докато тъмните не отстъпят. Вярно, те скоро ще потърсят нови подходи и нови помощници, чрез които могат да окажат ново въздействие, но все пак ще им се наложи да отстъпят и това ще даде на победителя нов прилив на сили за нова борба. Тъмните противодействия обикновено винаги са съпровождали земния живот на Носителите на Светлината и винаги Те са Излизали вътрешно от нея като победители. Често външното, привидно тържество на тъмнината не е означавало нищо друго, освен действителна победа на Светлината, явните резултати на която са се проявявали след известно време. Това също трябва да се взема под внимание, без да се лъжете от видимостта. Носещият в себе си Светлина представлява мощен победител, когато противниците и враговете на Светлината, нахвърляйки се върху него “нямат” в него “нищо”. В това се и заключава цялото величие и значение на победата над тъмнината.

1969 г. 237. (М. А. Й.). Да се порадваме на всяка победа помнейки, че тя е в духа, тоест че е неотнимаема и че нейните плодове се вземат по далечният път. Истинските ценности се заключават не в земните материални богатства, но в съкровищата на духа, натрупвани и събирани в условията на земния живот. Не е просто да си представите, че земните богатства, толкова реални и даващи такива явни земни преимущества и свобода, не означават нищо в сравнение с натрупванията на духа, които той взема със себе си и по-нататък, когато умира физическото тяло и когато всички светски богатства и собственост се разсипват на прах. Често стоейки вече на прага на смъртта човек изведнъж разбира цялата тяхна суета и нездравина и горчиво съжaliaва, че не се е погрижил отрано за придобиване на ценностите, непрестинаващи във времето и неунищожими от смъртта.

1969 г. 238. (Гуру). Да се порадвате на победата, дори малката, може и трябва, но да се успокоявате от нея или да отслабите дозора и да проявите приспаност, или да не бъдете в пълна готовност да отразите новите неизбежни нападения, е недопустимо. Това значи да се поставите незащитени под нов удар. Мнозина са допусkali тази успокоеност и жестоко са плащали за лекомислието. Копието над дракона трябва да бъде винаги в пълна готовност да порази врага. Знаете, че “даже и само насоченото острие е способно да удържи злобната глутница на разстояние”.

1969 г. 239. (15 април). Степента и силата на натиска на обкръжаващата среда и на обкръжаващите хора върху съзнанието може да се определи само освобождавайки се от нея за известно време, макар и мислено. Невидимо, незабележимо, неосъзнато тя притиска психиката, предизвиквайки усещане за желязната ръка на кармата. Този тежък натиск е безусловно полезен, тъй като предизвиква противодействието на духа, усилвайки неговата огнена енергия за съпротивление на външните въздействия. Огромно е различието в излъчванията на аурата на ученика и на хората, които не се стремят към нищо и особено на недобрите хора, затворени в малкия кръг на своите лични интереси и себелюбие. Да се снижиш до тях и да се затвориш в тях значи да угасиш огньовете на устрема и да прекратиш движението по пътя. Но всичко е в духа, в духа е и пътят, водещ към Светлината. И никой и нищо, освен самият пътник, не може да прегради този път, тъй като той е в духа, тоест над всички временни плътни условия. Образът на Учителя в сърцето е като пътеводна светлина, като лъч на маяк, пробиващ непрогледната тъмнина и указващ направлението на устремения дух. Именно Ликът на Учителя ще бъде Водещ. Когато Той неизменно Стои пред мисления поглед, пътят към Светлината е отворен. Разбирането на това, че нищо и никой не може да затвори, прегради или пресече пътя на духа освен волята на самия вървящ, помага много да се напредва над ограниченията и теснотата на всевъзможните земни условия. И тогава вече няма особено значение как и къде се извършва възходът, ако той е непрекъснат и ако духът на човека намира в себе си сили да се издигне над външните и тесни явления на текущия час.

1969 г. 240. (М. А. Й.). Съкровищата на духа не могат да се съберат изведнъж, тъй като като препятствие служи степента на вместимост на съзнанието. А тя расте и се разширява бавно. Затова събирането на ценности на духа се осъществява с растежа и разширяването на съзнанието. Даже Учителят не Може да даде над неговата вместимост, тоест повече от това, което то може да разбере и да възприеме. Но всяка частица новопридобито знание трябва да се отбелязва и съзнателно да се отлага в хранилището на Чашата. Именно съзнателното отлагане или натрупване е особено ценно. Много ценности могат да преминат неосъзнати и не толкова заради невъзможността на съзнанието да ги вмести, колкото заради неумението да се забележи и удържи видяното. Всичко пропуснато по такъв начин отминава безследно. Ето защо всекидневните записки са толкова полезни.

Възползвайки се от разширяването на съзнанието, Учителят Изпраща нови мисли и ново разбиране на явленията. Добре е улавяйки ги, да се записват и то не толкова за себе си, колкото за тези, които ще дойдат по-късно.

1969 г. 241. (Гуру). Мисълта, изпратена нагоре, достига Фокуса на Светлината и се слива с него, съединявайки изпратилия я и Фокуса с пряка свързваща нишка. Когато такива мисли се изпращат от различни краища на планетата, те образуват нейната светлоносна защитна мрежа. Ако всички хора едновременно изпратеха такива мисли мракът, обвиващ Земята, би бил разсеян и тя би се обкръжила със Светлина. Това ще е лесно да се прави тогава, когато ще има единно стадо и Един Пастир. Но засега все още хората пребивават в голямо разединение. И все пак планетната мрежа на Светлината съществува. Тя се създава и поддържа от тези малцина, които са се осъзнали и поддържат непрекъсната връзка с Йерархията на Светлината. Значението на тази връзка е свръхлично. Пространствено тя има голямо влияние върху психическото състояние на човечеството. Ако не беше тя, тъмнината би потопила Земята.

1969 г. 242. (16 април). Еднополюсната лична радост е неустойчива, тъй като има за свой неизбежен противоположен полюс скръбта. Също и свръхличното чувство на планетна радост за света и човечеството има и другия противоположен полюс - световната скръб и печал за несъвършенствата на Земята и страданието за тях. Но има друга радост, идваща от дълбините на духа, не зависеща от никакви външни условия - това е абсолютната, Космическа радост на духа. За нея именно беше казано някога: „И вашата радост ще бъде съвършена“. Царството на абсолютната Светлина без сянка е царство и на абсолютната радост. Тя се проявява на Земята рядко и в слаба степен. Но я има, тя съществува и тя представлява велика находка на духа по неговия път в Безпределността. Велико щастие е да се усети докосването на съвършената радост.

1969 г. 243. Границата между състраданието и съжालяването е тънка. Състраданието помага и въздига, без да се потапя в мрачното състояние на този, на когото се оказва помощ. Но съжालяването се потапя презглава в мрачините на съжालявания и се заразява от неговото състояние, губейки светлоносността на своята аура. Това прекрасно се илюстрира с примера, „когато слепец води слепеца и двамата падат в ямата“. Да се окажеш в тъмната яма на психическото положение на съжालяван е твърде плачевно „достижение“. Трудно е да се види границата, отделяща състраданието от съжалението, но резултатите от прилагането на едното или другото са много различни.

1969 г. 244. (Гуру). А да се живее и да се преминава своя път към Светлината все пак се налага на Земята. Затова е Казано: „с ръката и с крака човешки“. Тъй като след най-възвишените мисли се налага да се потапят в земните дела и грижи и е невъзможно да се разграничат от тях. Но да се запазят утринните огньове на духа, потапяйки се в земното и може, и трябва. Значи грижата е за това, да не се забравя за единната Светлина, бидейки даже сред плътните условия. Не е просто да се съчетаят в равновесие Небесното и земното. Само дългият опит може да помогне, а също и стремежът и твърдото решение на волята да не позволи на огъня на духа да угасне.

1969 г. 245. (20 април). Ще се върнем отново към утвърждаването на качествата. Без тях е невъзможно да се движите по-нататък. Всяко ще послужи по далечния път. Всяко е нужно и сега, когато разновесието раздира аурата на планетата. Невъзможно е всичко да се прояви изведнъж. Процесът изисква време. Но някое от тях, най-силно звучащо в дадения момент, може все пак да се усили, отделяйки му внимание. Качествата са броня за духа, тъй като нищо, което не им е съзвучно, няма да проникне през тяхната заградителна мощ. Как може да проникне страхът през здравата ризница на мъжеството, или възжелението - през

чистотата, или суетливостта и припряността - през спокойствието, или съмнението - през предаността, или колебанието - през твърдостта. Затова нека да помислим за защитното значение на качествата и да намерим в това сила да ги утвърждаваме.

1969 г. 246. (М. А. Й.). Колко трудно е да се утвърждава действителността пред лицето на видимостта и далечното – пред заобикалящото близко. Тялото и неговите чувства затъмняват знанието на духа. Звученето на видимото трябва да се намали, за да стане невидимото по-осезаемо. Светът не от този свят не може да се прояви, ако този свят изпълва цялото съзнание. Той, Невидимият, също изисква внимание и грижа. Говоря за Висшия Свят, а не за средните или ниски слоеве на астрала. Да се докоснете до тях не е чак толкова трудно. А докосванията до последните са твърде отровни. Техните обитатели постоянно се стремят да въздействат на възпътените и да внасят разстройство в техния живот. Но докосването на Висшия Свят е винаги благодатно. Мисълта за Учителя на Светлината вече ще бъде докосване до Висшия Свят. Винаги е възможно мисълта да се насочи нагоре. Да бъдеш в постоянен контакт с Висшите Слоеви на пространството значи да приближиш действителността на битието до съзнанието.

1969 г. 247. (Гуру). Да се извика пред мисления взор живия Образ на Учителя и при това с такава яснота и отчетливост, че да закрие даже слънцето, не е лесно и не е просто, но да се извика мисълта за Него е много по-лесно и това може да се направи във всеки момент. Той е близък, но трябва съзнанието да се насочи към Него, както лъчът на прожектора се насочва в посоката и върху предмета, който искат да осветят, за да видят.

1969 г. 248. (21 април). Трябва да се привиква към нагнетяването на пространството. Колкото по-високо, толкова по-напрегнато. Неподготвеното сърце няма да издържи напрежението в Твърдината. Вече може да се обърне внимание на това, как се ускорява темпът на живота и как заедно с това расте напрежението. Доктрината на напрежението, за която говори Учението представлява условие за новото стъпало на еволюцията на човечеството. Огненото съзнание вече представлява апарат на духа, приспособен към такова напрежение и асимилиран с него. Отварянето на центровете означава тяхната напрегната дейност. Не е лесно бедното сърце да се приучи към това напрежение. Сред земните условия интензивността на огнените пространствени вълни нараства. Съзнанието, не признаващо огъня е невъзможно да се защити от тях. Доктрината на напрежението или огнената доктрина е тясно свързана с Учението за огъня. Пред хората се изправя въпросът за асимилация на пространствения огън. Епохата на Огъня принуждава към това със своята природа. Доктрината на напрежението изисква осъзнаването и усвояването ѝ с прилагане в живота и в условията на настъпващата Нова Епоха.

1969 г. 249. (М. А. Й.). Ние се приучваме към това напрежение чрез живота и изпитанията, които Учителят Допуска. Подчертавам, Допуска, тъй като изпитания над човешките сили не се дават. За изпитанията е интересно да се чете и говори, но когато суровостта на пътя ги постави пред ученика теорията преминава в практика и само понеслият ги ученик знае доколко те са тежки. Той често върви на предела на всички сили. И понякога му се струва, че те нямат край. Желанията по този начин привлича към себе си неизбежността на изпитанията. И колкото по-силно е желанието и колкото по-висока е поставената цел, толкова по-трудни са и изпитанията. Но животът не се скъпи на тях и за обикновените хора. Така че не е ли по-добре посрещайки ги да се остави коловозът на рутината и да се възползват от тях за достижения, надвишаващи пределите на обикновените. Ако нещо не може да се избегне, то най-целесъобразно от всичко е да се използва това неизбежно за извличане от него на това, което то не може да даде на човека, не желаещ да мисли над общоприетия стандарт.

1969 г. 250. (Гуру). Така или иначе ще се наложи всичко земно да се остави на Земята. Но е по-добре да се остави всичко като победител, отколкото като победен. Казано с други думи: „Кесаревото – кесарю, земното – на земното“, но духовното, натрупано и завоювано с такъв огромен труд, внимателно се охранява от разлагащото дишане на баналността и се удържа въпреки нея. Обичайната среда е много силна със своите въздействия. Невъзможно е да се отделите от нея. Налага се да живеете в нея, да се подчинявате на нейните изисквания и все пак да запазите съкровено от нейното потъпкване. Утехата е в това, че всичко свършва, свършват и всички изпитания, колкото и да са тежки те. А после настъпва освобождение на духа.

1969 г. 251. (22 април). Всяка мисъл се превръща във вещ – явна, видима, осезаема, вибрираща непосредствено около своя породител и създаваща неговото обкръжение. Ако знаеха, биха живели, а то не живеят, а влачат жалко, затъмнено съществуване. Влачат и тук, но не виждат причината. Кармата се твори с мисъл и тук, и там. Ясносияйната мисъл създава светла карма, но злата и тъмна твори зла. Опасявайте се даже от дребните пращинки. Прашинката в окото или пред окото пречи да се вижда хоризонтът. Трябва с мисъл за Светлината да се твори Светлина, за Красотата – красота, тъй като безобразната мисъл твори безобразие. А творци сме ние самите, изчерпващи резултатите от своето творчество върху самите себе си. В Нас има радост за творещите Светлина с мисъл и тъга за тези, които творят с мисълта си мрак. Човекът се определя според степента на светимост на неговите мисли. Подвиг е когато сред мрака се твори Светлина. Благо на тях, внасящите Светлина в света. Какво внася той в света и какво е внесъл, всеки може сам да се попита и да си отговори какво е внесъл със своята мисъл: Светлина или тъмнина, и по отговора да съди сам себе си. Всеки има в себе си съдия. Ако мислеха всеки за Светлината и ако всеки се стремеше да я умножи!

1969 г. 252. Може да се твори Светлина и в себе си, и в хората. Мислейки за тях светло ги въздигаме и осветяваме тяхната аура, но и обратно. Великите Духове са Творили хората с мисъл, извиквайки от техните дълбини най-добрите качества на духа, спящи там. Добри начала има във всяко човешко сърце. Те могат да се извикат оттам с мисъл. Всеки искащ добро за хората може да мисли за тях светло, възвисявайки ги. Доброжелателството е ценно качество на духа. То може да бъде съзнателно и целеустремено. Добре е да се потрудите на нивата на творчеството на човешките души. Животът дава богат материал за това, когато наоколо има толкова жестокости и зли. Огромна заслуга е да се превърне тъмнината в човека, насочена към вас, в Светлина. Към всяко сърце, не затънало безнадеждно в мрака, може да се обърнете с думите: „Нека да бъде в него Светлина“. Но за това е нужно и в собственото сърце да няма тъмнина, да няма място за затъмнени чувства, предизвикани от несъвършенствата на обкръжаващите. И не трябва да се отговаря на недобрите чувства на хората със същите чувства, а да се изпраща в отговор мисъл на Светлината, не позволявайки на собственото сърце да се затъмни. И това може да се направи изпращайки мислено нужните прости думи. Мислено може всичко да се каже. И там, където обикновените думи са били посрещнати враждебно, там мисълта ще достигне до сърцето и ще докосне сърцето. Творете хората с мисъл, както са Правили това много Носители на Светлина. Но творейки с мисъл не мислете за помощ на тигъра.

1969 г. 253. (23 април). Във всеки предмет от земния свят има хармонични и хаотични частици, които могат да се отслабват или усилят с мисъл. Такива има също и във всичко, което живее и диша, и съществува в проявения свят. Антипод на хармонията е хаосът. Строителите на Космоса са заети с борба с хаоса. Това е извечната борба на Светлината с първичния хаос. Хората съзнателно и несъзнателно вземат участие в тази

борба: едни внасят градивни, хармонични елементи, други – хаос, дисхармония и разрушение. Във всеки човек се борят две сили: на равновесието и разновесието. Човек може да усилва в себе си всяка от тях, може да ги усилва и в другите хора, утвърждавайки ги за проява. Доброто или лошо влияние, което хората оказват един на друг, е основано на активността на тези противостоящи една на друга сили. Утвърждавайки в себе си равновесието човек противопоставя волята си на дисхармоничните сили, на силите на разрушението, на силите на хаоса. Затова е важно да се установи хармония и равновесие в своето съзнание. Наистина си струва да се потруделите над това, за да утвърдите в себе си тези качества. За да не се изкривява отражението на света в него съзнанието трябва да бъде спокойно. В Нас цари огромно равновесие, което никакви събития в света не са в състояние да разколебят. Неговот нарушаване би означавало катастрофа. Именно необходимо е и вие да установите такова равновесие, което нищо да не може да разколебае. Пълно, свършено равновесие е невъзможно да се прояви в земния свят, но някаква негова степен все пак може. Ще започнем утвърждаване на спокойствието върху дреболиите, като не им позволяваме хаотично да нахлуват в съзнанието и да нарушават неговия строй. Също и различните съобщения от живота - и добри, и лоши, ще се научим да приемаме напълно спокойно, тъй като нашето безпокойство няма да измени нищо и на нищо няма да помогне, тоест то е лишено от смисъл. Възможно е да доведете себе си до такова състояние, че всяка дреболия да ви безпокои и тревожи. Трябва да се противопостави своята воля на нахлуването на хаоса във всичките му видове и форми. Утвърждаването на спокойствие и равновесие е най-първо задължение на ученика. Трябва да се разбере, че това не е негово лично егоистично дело или задача, а дълг пред хората и пространството, тъй като кръговете на разновесието и безпокойството невидимо се разпространяват нашироко, заразяват пространството и проникват в съзнанието на много хора, усилвайки разстройството на света.

1969 г. 254. (М. А. Й.). Голямо разновесие цари на планетата. Стихиите са излезли от бреговете. В човешките съзнания има хаос. Тъмните сили настъпват, опитвайки се да внесат разрушение навсякъде, където това е възможно. На тях много им се иска да унищожат планетата. На нашата Родина се е паднала като съдба великата задача да противостои на тези разрушителни сили. Трудно време. Последните срокове, страшните срокове приближават все повече и повече. Трябва да се съберат всички сили на духа, за да се посрещнат те в пълна готовност.

1969 г. 255. (Гуру). Текущият момент може да се разглежда под знака на нахлуването на хаоса в съзнанието на човека. Ако се вгледате внимателно в поведението на хората ще можете да забележите как се проявява присъствието на хаоса в техните мисли, постъпки и действия. Ако наблюдавате внимателно себе си, то и в себе си няма да е трудно да видите тенденцията на хаотичните енергии да нарушат обичайното течение на психическия живот. Необходими са Велика Стража и Велик Дозор, за да се противопостави цялата воля на силите на разновесието. И ако бодърстването на духа или дозорът е нужен винаги, то преди настъпването на последните срокове той е нужен в по-голяма степен, съзнателно усилен многократно.

1969 г. 256. (24 април). Тягостта на времето е била указана още в древните предсказания. Също и Учението предупреждава за това, че ще има “ужасни напрежения”. Неизбежното не може да се избегне. Въпросът е в това как да се посрещнат те неотлъчно до Нас. Откъсването заплашва с нахлуване в съзнанието на сили антагонистични на Светлината. Надежда, опора и упование е Йерархията на Светлината. Ще се утвърждаваме върху Нея безпределно.

1969 г. 257. (М. А. Й.). Задачата е в това, да се премине неотлъчно и неразделно от Учителя през мъката и радостта. Въпросът не е в това да няма мъка или печал, или усещане на дълбока скръб, а в това преживявайки ги да не се отделяме от Владиката. Това е едно от най-трудните изпитания, тъй като изглежда, че Владиката е Изоставил и че няма нищо, и наоколо пусто, и пространството е замлъкнало. Но това е Майя, упорито стремяща се да замени действителността с очевидността, лишена от Светлина. Не трябва да ѝ се поддавате. Владиката е близък и не е Изоставил, и никога няма да Изостави, тъй като е с нас винаги. И тъмното покривало на Майя няма да може да скрие Висшия Свят и да лиши от Светлина съзнанието, непоколебимо утвърдило се върху Основите. Майя отстъпи!

1969 г. 258. (Гуру). Колко свирепост се стремят низшите слоеве на плътния и астралния светове да удържат човека в своите здрави обятия. И кармата, поставила духа в определени условия, които той не може да измени, иска да го научи как да излиза победител от всякакви условия, колкото и трудни или безизходни да изглеждат те. Тъй като победата е в духа, а духът не зависи от нищо външно, ако осъзнава своята нерушимост. Тялото може да се постави в безизходно положение, но духът е невъзможно, и в осъзнаването на това е неговата сила и твърдост, и несъкрусимост. И когато изглежда, че кръгът на безизходицата е вече затворен, изходът нагоре е отворен за духа.

1969 г. 259. (25 април). Колкото по-високо се е издигнал човек, толкова по-големи и по-силни са изкушенията, които му се налага да преодолява. За алкохолика изкушение ще бъде излишната бутилка вино, за Великия Дух – всички земни царства с техните богатства и слава. И трябва много сили, за да не им се поддаде. И колкото по-високо, толкова по-голяма е опасността от падане. Падналият ангел не е символ, а действителност. Много победи на човешкия дух над света и неговите съблазни е имало в миналото на Земята, но е имало и много падения и поражения. Поражението понякога е принасяло и земна слава, и власт, и богатство, а победата е лишавала от всичко. Но не със земни мерки се измерват следствията на духовната победа. Те не могат да бъдат отнети, но са явно видими само в Надземното. Така също и следствията от поражението на духа се проявяват там, където земното представя да съществува. Качеството въображение принадлежи към духовните богатства. На Земята неговият притежател може да се приютава в жалка колиба, но в Надземния Свят, където всичко се твори и движи от мисълта, въображението става безценно съкровище на духа. Разбира се, има се предвид чистото и неопетнено въображение, творящо с принципа на Красотата. Ценността на духа и земните богатства се различават помежду си. Възможно е да се изразходват сили за придобиването и на едните, и на другите, но знаещият ще избере това, което е от духа. Земните вещи са обречени на унищожение, земните вещи могат да съпровождат само земния път на човека. По-нататък те не отиват. Събирачът на земна собственост трябва да помисли за това. Учението изисква от човека да разбере смисъла и значението на земната собственост. Учението казва: “Притежавайте всичко”, което искате, “но нищо не считайте за свое” и знайте, че всичко се дава само временно. Няма нищо по-нелепо от положението, когато човек, умирайки и освобождавайки се от тялото, пренася със себе си в Тънкия Свят преживяванията на земната собственост в своето въображение и се обкръжав с тях. Учението освобождава човешкия дух от чувството за призрачна собственост. Не за Земята е нужно това, а за по-нагоре. Призрачната собственост в Надземния Свят създава окови за човека. Земните вериги се разбиват със силата на духа. И не само веригите на богатството, но и много окови може да влачи върху себе си човек. И е трудно даже да се каже кои от тях ще бъдат по-тежки и най-обвързващи свободата на духа. Едно е несъмнено: трябва още на

Земята да се освободи от всички тях. Трудно е да се освобождаваш от духовните налепи и язви в Извънплътния Свят.

1969 г. 260. (М. А. Й.). Зърното на духа е нерушимо в своята стихийна цялостност, но наслояванията върху него са подложени на растеж и изменение. Зърното на духа и неговата нерушимост позволяват безстрашно да премине неуязвим през всички земни изпитания. Каквито и да са те и колкото и реални да изглеждат, всички те свършват, а духът остава все така нерушим, какъвто е бил винаги. Затова често наричат всичко случващо се с човека Майя и знаещият не си позволява да бъде въвлечен в нейните мрежи. Да се издигне над пелената на Майя ще бъде голямо достижение за духа. Когато Соломон е Казал, че “и това ще премине”, Той е Знаел това свойство на преходност на Майя и не е Допускал нейната призрачна реалност да овладява съзнанието.

1969 г. 261. (Гуру). Много важно е какви спомени отнася човек от Земята в Надземния Свят. Това, което е обмислено, а главно – прочувствано от него, особено здраво се закрепва в паметта. Всичко съзнателно възприето с цел задържане в паметта остава задълго с човека. И той може би би искал да се освободи от много и много да отхвърли, но ярките образи на прочувстваните впечатления не си отиват, напомняйки от време на време за себе си. Какво в тях е задържало върху себе си вниманието на човека? Какво е привлякло към себе си? Каква мисъл или желание, или възжелание? Докато не е изживян самия импулс, предизвикал притеглянето и устойчивостта на един или друг мислеобраз, дотогава този мислеобраз ще привлича към себе си съзнанието и мисълта. Не е трудно да се породи мислеобраз, но е много по-трудно да се освободиш от него. Затова трябва да се насочи енергията към това, да не се създават нови нежелани мислени образи, а със старите да не се встъпва в съприкосновение и съчетание. Лишени от подхранване с мисъл, те ще загубят своята сила и ще престанат да въздействат на своя породител.

1969 г. 262. (26 април). По пътя ще бъдат срещнати много противоречия и непонятни явления. Те не се съдържат в Учението, а в съзнанието на ученика. Затова всички те трябва да бъдат внимателно отложени настрана до момента, когато самият живот ще ги разясни.

1969 г. 263. (М. А. Й.). Докато Новата Епоха на Огъня още не е настъпила ще се утвърждаваме непоколебимо върху Основите. Твърде много лъжливи учения са разпространени сред човечеството и твърде много са изкривени и изопачени религиите. Зад външната лакирана форма е скрита твърде неугледна картина на духовно разложение. Тъмните съзнания задържат много настъпването на Новия Свят. Но вече нищо няма да спре могъщия поток на еволюцията. Неговите струи невинаги са видими за окото, но скоро явно ще избият на повърхността на живота. И вече избиват, отмивайки вредоносните наслоения на стария свят. Преображението трябва да се осъществи в човешкото съзнание и то окончателно и необратимо ще се отрече от стария свят. Раждането е трудно и мъчително. Новото съзнание се ражда в мъки. И е тежко на всяко чувствително сърце. Когато изместваните и заминаващи си енергии бъдат заменени от идващите им на смяна, утвърждаването на Основите ще помогне твърдо да се премине през това тежко преддверие на Новата Епоха. Основите са неизменни и непоколебими.

1969 г. 264. (Гуру). За да влезеш в Новия Свят желан и зван е необходимо да се смени облеклото на духа и да се създаде ново, достойно и подходящо за момента. В старите дрехи в него няма да се влезе. Грижата за облеклото на духа е най-главната. Ако вътрешното преображение не се е извършило, всички очаквания и надежди да имате в него достойно място са напразни. Не става дума за някакво особено огнено озарение и не това се има предвид. Говорим за това да се очисти мисълта, да се приведе в порядък поведението и

постъпките и да се промени речта, за да не могат думите, несъизмерими с бъдещето, безконтролно да се изсипват от езика. Говорим за утвърждаване на нужните качества на духа и освобождаване от нежеланите свойства, слабости и недостатъци. Говорим за това човекът да стане по-съвършен и по-добър. Разбирането на Новия Свят налага известни задължения на разбиращите. В старите дрипи не може да се влезе там. Ще се наложи от много да се откажете и освободите. Напред е Светлина.

1969 г. 265. (Гуру). В основата на обвързаността на човека с това, което се намира около него, все пак лежи себелюбието, което му пречи да се отвърне от себе си. Мисленето за другите, грижата за другите и любовта към другите хора освобождава от себелюбието и мисленето за себе си. В това е безусловната ползност на всяка любов. Затова любовта към ближния може да се разглежда като освободителка от самия себе си. И древната формула “отвърни се от себе си” по същата тази причина се е задълбочила със Завета за любов към хората, благодарение на която отвръщането на себе си е станало възможно и осъществимо.

1969 г. 266. (28 април). Каквото и да срещне човек по жизнения път, през каквото и да му се наложи да премине, нищо не трябва да го завладява или привързва към себе си дотолкова, че той да забрави за краткостта и преходността на всеки опит, на всяко впечатление и на всичко, което вижда, чувства и усеща. “Човекът е процес”. Всичко в него тече. Непрекъснат поток от материя във всичките ѝ състояния тече през всички негови обвивки. Всичко тече, постоянен е само Гледащият, Безмълвният Свидетел вътре. Обединявайки се и сливайки се с Него, може да се наблюдава потокът на живота, течащ покрай нас.

1969 г. 267. (М. А. Й.). “Всичко е позволено”, но при условие на разбиране че всичко, което се налага да се срещне в живота, се дава като опит за извличане от него на нужните елементи, а не за да се привързваш към неговите подробности, да врастваш в тях и да ставаш роб на каквито и да било усещания, впечатления, желания или преживявания. Истинската свобода се заключава в непривързаността към каквото и да било и в разбирането на временността и преходността на всички условия на плътното съществуване. Ако човек е изпробвал някакъв наркотик и вече не е в състояние да се освободи от него и стане негова жертва - това ще бъде нагледен пример за властта на преходното над съзнанието. Ако човек притежава нещо и счита, че за него всичко се заключава в неговото притежаване, то това също е власт на Майя. Така хората живеят във властта на различни преходни илюзии, не разбирайки цялата призрачност на своите заблуди. Този, който е постигнал същността на измамната Майя, изгражда дома на своя дух върху Камъка на Вечната Основа на Живота.

1969 г. 268. (Гуру). Ще повторим казаното някога: човек може да извършва всяка постъпка в свобода или робство, тоест бидейки господар на това, което върши или роб на извършваното. Затова разделяме хората на роби и свободни. Ние искаме да освободим човечеството от всички видове робство: и физическо, и психическо, и духовно. Най-опасното от тях е духовното робство. Човекът, който е преминал в Тънкия Свят в състояние на робство на своите пороци, остава роб и там, докато не изживее тези енергии. Всеки може да се попита дали е роб или свободен, и ако е роб, то в какво и как се изразява това робство. Осъзнаването на своето робство ще бъде първата крачка към освобождаването от него.

1969 г. 269. (29 април). Свободата на човешката воля се счита от Нас за свещена и Ние не я Нарушаваме. Йерархията на тъмнината постъпва обратно. Именно свободната воля е довела човечеството и планетата до това печално положение, в което то се намира в настояще време. Ние не се Намесваме в човешките карми. Нашите взаимоотношения с хората са основани на принципа на доброволното приемане на Нашите Указания и Нашето Учение. Само когато желанията и стремежите им са насочени към Нас, Ние Вървим и

Можем да Вървим насреща им. Всяко насилие и принуда би било нецелесъобразно, тъй като рано или късно би предизвикало взрив, а освен това всяко насилствено достижение няма никаква цена и заслуга и е много нездраво. Когато свободната воля на човека нарушава Законите на Природата и се устремава към зло, тя предизвиква противодействието на стихии, силата на които в края на краищата се стоварва върху човека. Действието винаги предизвиква противодействие. Човешките действия, извършвани в хармония със Законите на Природата, приличат на плуване по течението на потока на Космическата Еволюция, който носи всичко съществуващо към своето назначение. Действията въпреки тях увеличават силите на противодействие, силите на обратния удар. В примера на Атлантида може да се види какво страшно въставане на стихии е било предизвикано от силите на злото и масовото нарушаване на основните Закони на Природата от човечеството. И в живота на всеки отделен човек не е трудно да се видят същите тези зависимости между хармоничните или дисхармоничните действия и обратните удари на последните, тоест следствията, произтичащи от тях. Много примери могат да се приведат за въставане на стихии в човешкия микрокосмос. Както горе, така и долу. Боледуването на планетата и всички неравновесия на климатичните условия са предизвикани от действията на човечеството в цялост. Ако Указанията на Йерархията на Светлината не се приемат и нарушенията преминават известни граници, стихийните бедствия стават неотвратими.

1969 г. 270. (30 април). Когато стане много тъмно и тъмните са затворили своя кръг, все пак пътят нагоре и към Владиката остава свободен. Те нямат силите да го затворят. И по този път, и чрез Владиката може да се призове от пространството радост над плътната видимост, над всичко, което обкръжава външно. Призованата радост ще дойде и ще изпълни сърцето и това ще бъде победа над тъмнината. И тази радост ще бъде не за себе си, а за духа, за това, че обединявайки се в съзнанието с Висшите Сфери може да се издигнете над бездната на живота, над привидната непроходимост на плътните условия. Ако не призовете съзнателно радостта или Онзи Свят, който е „по-високо от човешките разбирания“, то мракът и отчаянието, и безнадеждността ще изпълнят бедното сърце. Но устременият към Светлината съзнание може да се издигне над водовъртежа на живота и в духа да се откъсне от неговата безпросветност.

1969 г. 271. (М. А. Й.). Ако независимо от най-горещите и упорити обръщания към Йерархията нещо все пак не си отива от живота и продължава да досажда, значи през това трябва да се премине и да се претърпи докрай.

1969 г. 272. (М. А. Й.). Нашата цел е да разбудим народите, за да застанат те съзнателно на страната на градивните и съзидателни сили и да проявят мощно противодействие на разрушителите. И положението не е така лошо, както изглежда на повърхността, тъй като масите са се събудили и са готови да се борят за мир и благоденствие. Схватката на Новия Свят със стария ще бъде ожесточена и участие в нея ще вземат всички. Събуждането ще тръгне стремително.

1969 г. 273. (2 май). Човешките звуци обикновено са твърде дисхармонични, особено градските шумове и звуци. Стройното пеене и музика, добрата музика, са изключение. Гласовете на хората, техните чувства и мисли са дисхармонични. Хармонично настроени съзнания се срещат рядко. Близо до тях човек си отдъхва. За разлика от дисхармоничните звученето на природата като правило съдържа в себе си така нужната на хората хармония. Шепотът на листата, шумът на дъжда, прибойт на вълните, шуртенето на ручейчето, песента на водопада, горските звуци и пеенето на птиците - всичко това е изпълнено с ритъм и хармония. И ако дълго се вслушвате в шуртенето на горския поток, то може да попаднете под въздействието на тези хармонични звуци и да изпитате тяхното

благоотворно влияние. Природата може да се нарече Велика Майка на човека и в нейното лоно той се слива с нея и възстановява толкова нужното му състояние на вътрешна хармония, което са загубили жителите на градовете.

1969 г. 274. (3 май). Право на вход в едни или други сфери на пространството, а също и на принадлежност към тях се определят от вибрационния ключ на аурата или, с други думи, от степента на нейната светлоносност. При това съвсем не е важно как се е нарекъл или се нарича нейният носител, какъв е цветът на неговата кожа, към кой слой на обществото принадлежи, има ли диплома за образование или няма, богат ли е или беден, какви убеждения изповядва. Когато е отхвърлено плътното тяло всичко отпада, но четворката остава със своята степен на светимост. Тъмната аура дава възможност да се влезе в същите тъмни слоеве на пространството. Да се осветлява тя в условията на Надземния Свят е много трудно. Ако устремът към Светлината е бил проявен още на Земята, започва смъртна борба на Висшата Дуада с низшата за Светлина. Изобщо тънкото състояние на развъплътения е „справедливо“ състояние, тоест всеки има това, което е заслужил, което е постигнал и което се намира в пълно съзвучие с неговата природа. На Земята хората се различават по разнообразни признаци, при това банковата сметка или високото социално положение играят немалка роля. Също считат, че принадлежността към едно или друго вероизповедание, секта, политическо или социално положение има някакво значение при определяне ценността на човека. Но това не е така. Човекът, наричащ себе си християнин, може да бъде инквизитор, тоест явен служител на тъмнината, а комунистът, невярващ в нищо извън обикновения материализъм, но отдаващ всичките си сили за благото на човечеството и готов на самоотвержен подвиг даже с цената на живота, има светлоносна аура, за която не могат дори и да мечтаят тези, които на думи признават Бога, но водят позорни войни. Прилагайки принципа на светимост при определяне на човека се налага да се отказваме от обичайните мерки и определения. Когато снимките на аурните излъчвания заменят паспорта, тогава ще се извърши разделяне на човечеството по светлоносността на аурите и тогава нищо тъмно няма да получи достъп до длъжностите, които могат да се разпореждат с човешките съдби.

1969 г. 275. (Гуру). В затъмнените състояния на съзнанието търсете причина, която се поражда от тъмни въздействия. Цялата беда е в това, че те трудно се забелязват и несветлото настроение се приписва на всичко друго, но само не на тънко и хитро замислените уловки на тъмнината. Не преуспели в едно, те търсят друго и то така, че тяхното присъствие или причастност да не бъдат разкрити. Сами няма да се доближат, но използват даже децата, а когато няма кого да изпратят, подхвърлят мисли. На всяка несветла мисъл може да се гледа като на опит от тяхна страна да смутят съзнанието. Светлите мисли са от Светлината, тъмните или несветлите - от тъмнината.

1969 г. 276. (4 май). Може ли да се учудвате на това, че сърцето се преизпълва със скръб и усещането на тъмнината, надвиснала над планетата, се възприема толкова тежко? Глупавите се радват, мъдрите скърбят. Преломът още не е настъпил, но самата негова Близост усилва беснеенето на тъмнината. От Кулите се леят Лъчи, но за да ги възприемете, трябва да се устремите към тях със съзнанието. Тежко време, небивало време на велико напрежение преди Изгрева. И може ли да се съжالياва за това, че сърцето усеща случващото се в света. Необходимо е напрежението на светлите съзнания да надвиши напрежението и нагнетяването от страна на тъмните. И спасение може да се търси само в кулите на духа. Смятат, че земният план е решаващ. Но това не е вярно. Тънкият Свят служи като преходен етап от решенията на Огнения Свят към утвърждаването на тези решения в земния свят. Земните жители в своите действия са ограничени от сроковете на живот в

тялото, но Огненият Свят няма тези ограничения, и неговите решения отиват далеч в бъдещето, без да се съобразяват с кратките и временни решения на хората от даденото поколение.

1969 г. 277. (М. А. Й.). “Дръжте се за Мен здраво, всяка минута, във всички крачки”, - може ли по-определено и ясно да се каже за необходимостта от единение? Но можем да попитаме доколко точно се изпълняват това Указание. Не се ли забравя то постоянно и суетата на деня не закрива ли най-нужното. На дело това е и така. И, отвличайки се от главното, неуспешният ученик се чуди защо всичко не се нарежда и не върви така, както той иска. Казано е: “Дръжте се неотлъчно”, неотделимо, за да не може нищо тъмно да проникне вътре и да отдели от Учителя. И как, не съблюдавайки Указанията, може да се разчита на желаните следствия? Времето е дотолкова напрегнато, че няма да преминете по обичайния път.

1969 г. 278. (5 май). Въпросът за смисъла на човешкото съществуване през всички времена си остава все един и същ, променят се само формите на неговото изразяване. И не е чудно, че големите мислители изказват сходни мнения. Правилна е мисълта, че ако не се вярва в безсмъртието, то няма да има никакви съдържащи начала за проява на най-ужасните, най-ниските страни на човешката природа. И злото получава безпрепятствено разпространение. И ако човекът, отричащ безсмъртието, все пак остава добър, значи в дълбините на неговото същество има скрита, неосъзната вяра в това, че то все пак съществува, тоест притежава знание на духа. Често това, което се признава на думи, не се утвърждава с дела и обратно. Често най-простите, необразовани хора, не получили никакъв външен блясък и възпитание, в духовно отношение знаят безкрайно повече от блестящият, шлифован интелект, забравил за сърцето. Така че от знание до знание има разлика. Целта е достигането на пълна хармония между едното и другото, и на равновесие.

1969 г. 279. (М. А. Й.). Понякога на Учителя се налага да оставя ученика сякаш сам, сякаш без помощ, за да се научи да стои на собствените крака и да отразява със силата на своя дух вражеските нападения. Учителят Иска да научи именно на самостоятелност в духовната борба. И ако при това някой страда или за някого се налага да се страда, то толкова по-бързо човекът ще се научи на толкова нужната самостоятелност. А страданията са просто цена за получаваните по този път знания. Трябва да се устои до края, без да се губи увереност нито в близостта, нито в мощта на Избрания Йерарх. И не може да не бъде тежко на сърцето, когато сте обкръжени от тъмните и е останал само изхода нагоре.

1969 г. 280. (6 май). За да овладеете себе си в голямото, трябва да овладеете себе си в малкото. За значението на малките неща е Говорено не един път. На тях може да се упражнявате, без да се страхувате от поражение. Да се провежда обуздаване на малките чувства и движения на астрала не е чак толкова трудно. Победата над тях донася радост. На астрала много му се иска да се проявява необуздано винаги и във всичко. И колкото повече се разпуска, толкова повече свобода иска. Но свобода на проявите на астрала означава да му се робува - най-тежкото и позорно робство, което съществува. Обуздаването на тази неспокойна и неуправляема обвивка означава свобода на духа. Хората обичат да преживяват и не познават контрол на своеволието на астралните емоции, които всъщност са напълно ненужни и неоправдани от предизвикалите ги причини. Всичко това са призраци на Майя, които силната воля може спокойно да разсее. “Владико, Изпрати ми овладяване на себе си”, - това овладяване толкова често не стига на хората. Овладейл себе си в малкото, можеш да посегнеш и към голямото. **1969 г. 281. (7 май).** И тъй, „човекът е процес“, процес сложен, протичащ във всичките му обвивки. Това движение има посока. Съзнанието се разширява, разбирането се задълбочава. Не е чак толкова трудно да си дадеш сметка за това в каква

посока върви развитието на съзнанието, към страната на тъмнината или на Светлината. Издигането неотклонно или падението на духа може да върви в продължение на векове и хилядолетия. В продължение на едно въплъщение може да се отбележи в какво е преуспял въплътеният и в какво е допуснал инволюция на едни или други качества на духа. Съзнанието на човека е арена на борба между стремежите, увеличащи го нагоре или надолу: едни се усилват и побеждават, други отслабват и съвсем отмират. Ако отмират увеличащите надолу, благо на победителя. Важно е равнодействащата на всички стремежи, импулси и желания да утвърждава преобладаването на светлите енергии. Тогава възходът на духа върви неотклонно нагоре по Стълбата на Светлината. Но, за съжаление, заедно с добрите кълнове попадат и плевели, които също растат и се укрепват във времето. Всяко въплъщение може да даде възможност за растежа и на едните, и на другите. Трябва да познавате себе си и честно и нелицеприятно да оценявате своите положителни и отрицателни качества: първите за утвърждаване, вторите за изживяване. Печатът на непреклонното решение на волята за утвърждаване на положителните качества на духа ще им даде възможност да се развиват и ще постави юзда на отрицателните качества. Последните се нуждаят от обуздаване и съдържане. Иначе те ще растат неудържимо. Има хора, които не искат нито да обуздават, нито да съдържат себе си и особено в мислите. Но кармично именно мисълта има решаващо значение за развитието на качествата, тъй като всяко действие се предшества от мисъл. Овлабяването на мисълта ще предшества овлабяването на чувствата и желанията. Мисълта е преди всичко.

1969 г. 282. (Гуру). Въздържането от действия при някои мисли най-вече влече след себе си също такава съдържаност или обузданост в действията и по време на сън. Процесът на обуздаване и очистиране на мисълта може да се усили и да се наблюдават отново резултатите. Всяко овлабяване на един или друг ред от мисли е безусловно полезно. Тъй като да се обуздае мисълта е най-трудно от всичко. Възможно е лесно да се откажете от определени постъпки, но много по-важно е желанието за тях да се изкорени в мислите. Мисълта води.

1969 г. 283. (9 май). Възможно ли е да бъдеш щастлив когато над планетата е надвиснало нещастие и човешкото безумие е готово да я хвърли в хаоса на разрушението? Не, всяко чувствително сърце не може да не усеща общото неблагополучие. И даже в по-щастливи времена мъдрите хора са се преизпълвали с печал, тъй като са знаели много, а „в многото знание има много печал и който умножава познанието, умножава скръбта“. Космическата радост е извън пределите на обикновения живот. Тази област е достъпна ако човек няма нищо свое и не счита нищо за свое. А обикновената земна радост е недълговечна, тъй като обвивките живеят с движението, тоест с промяната на своите състояния. И най-голямата радост от определени условия ще се превърне в безразличие ако продължи достатъчно дълго. Такова е свойството на астралната обвивка, ако причините за радост са съсредоточени в нея. Съвършената радост, за която е Говорено някога, е радост на духа не за земното. А на Земята ще се стараем да се радваме на всяка искрица Светлина, където и в каквото и тя да се проявява.

1969 г. 284. (М. А. Й.). При определяне степента на духовност на човека няма значение нито възпитанието, нито образованието, нито произходът, нито всичко онова външно, което се налага върху него от времето, епохата и народността. Признаците на духовността са скрити по-дълбоко и остават с човека винаги, понякога проявени, понякога скрити! Духовността е свойство на превъплъщаващата се същност на човека. Нито образованието, нито възпитанието могат да я дадат. Но когато е достатъчно силна тя свети през всички обвивки и понякога така силно, че външната тъмнина не може да угаси тази

Светлина. Духовността е неотнимаемо достояние на човека. Това е ценност, по-голяма от която няма нищо на Земята.

1969 г. 285. (Гуру). Пред лицето на плътната очевидност ще утвърждаваме огнено Светлината, която е вътре. Да, да, Светлината се нуждае от съзнателното ѝ утвърждаване. Твърде много противодействия има срещу нея от страна на противниците на Светлината. Говорейки по същество, целият живот на Служителите на Светлината е бил постоянна и непрекъсната борба за нейното утвърждаване. Царството Божие, тоест Висшият Свят, Светът на Светлината се превзема със сила или, с други думи казано, в процеса на борбата за нея.

1969 г. 286. (Гуру). Отделеността от Тънкия Свят е също илюзия, също измама на Майя. Говорейки по същество, такава не трябва да има изобщо. Но много векове хората упорито и сигурно са се потапяли в материята на плътния свят и са прекъсвали спасителната връзка. Идва времето, когато естественото осъзнаване на двата свята трябва да стане обичайно. Отначало ще има пробиви към този свят. Те ще започнат да зачестяват. Ще се народят деца с по-чувствителна нервна система. Те ще стават все повече и повече. И накрая Тънкия Свят законно и победно ще навреже в живота и хармонично ще се слее с обикновения свят.

1969 г. 287. (13 май). Задължението на служителите на Светлина се заключава в носенето на Светлина. Това значи, че аурата им не трябва да излъчва огньове на злобата, ненавистта, недоброжелателството, обидата, неприязънта и всички други чувства, затъмняващи аурата. И когато върху него се стоварват ударите на недобрите човешки чувства, той няма право да отговаря със същите недобри чувства. Това не означава, че трябва да бъде безобидна овчица, но от него се изисква да отговаря на нападенията така, че неговата аура да не се заразява от тъмните чувства на нападащите. Спокойствието и равновесието са най-добрият щит и против тъмните емоции. Не стига това, че в този щит се налага да се приемат вражеските стрели, трябва още да умеете да отговорите със светла стрела, тоест така, че излъчванията на аурата да останат светли. Доколко е трудно това може да покаже само собственият опит. Така че на злите излъчвания се отговаря със светли излъчвания, за злото се въздава с добро, за тъмнината - със светлина. Това и означава такова състояние на съзнанието, когато злото на този свят, стоварвайки се върху носителя на Светлина вече няма в него нищо и не може да предизвика в него същите тези тъмни вибрации, които се насочват към него. По този път се осъществява трансмутация на тъмнината и нейното погасяване и разсейване с вибрациите на Светлината. Служителят на Светлината за получаваното зло може да въздава само с добро, без да си позволява да вибрира в унисон с носителите на тъмни излъчвания. Трудно е да не се допусне ожесточаване на сърцето сред жестоките и тъмните. Но ожесточилото се сърце губи своята светлина. Ето защо ученикът в своя защита може да вдигне само меч на Светлината. Той се защитава от тъмнината със светлина, а не с тъмнина или злоба. Даже поразяващият Лъч се изпраща без всякаква злоба, при пълно равновесие. Обикновените хора така или иначе се поддават на трансмутация с излъчванията на Светлината. Само съзнателните служители на тъмнината в това отношение са безнадеждни. Те се стараят много да помрачат всяко свелоносно съзнание и с всички способности да предизвикат в него черни, димни огньове. Затова е важно да се следи за собствените излъчвания, държейки ги под строг контрол. При това няма значение какво именно предизвиква нежелателните вибрации в аурата на човека, тъй като всичко, което ги предизвиква или може да ги предизвика е недопустимо и неоправдано по никакви съображения. И тогава даже отровните стрели ще дадат само по-добра окраска на аурата, без да ѝ причиняват вреда.

1969 г. 288. (М. А. Й.). Никакви самооправдания няма да помогнат ако светлината, която е в нас, стане тъмнина. И контролът е нужен за да не се случи това при никакви условия, борбата за Светлина изисква постоянно бодърстване и бдителност. Не трябва да допускате приспаното опиянение да доведе до отпускане и успокоение от това, че всичко е добро. Тъмната глутница не спи, а как може воинът, поставен на стража, да заспи. Ако никой и нищо не заплашва някого, значи неговата светлина е слаба, значи е бледо огънчето на неговото сърце. Не е голяма заслугата да не бъдеш отбелязан от тъмните. Колкото по-ярка е светлината, горяща вътре, толкова по-яростно противодействие предизвиква тя в заобикалящата я среда.

1969 г. 289. (Гуру). Учителят Води ученика сурово нагоре по стъпалата на Стълбата на Светлината. Трудните изпитания са неизбежни - иначе няма да се изкачи. Те учат на много и са много полезни, независимо от причиняваните страдания и болка. Да се разбере тяхната полезност и нужност ще бъде вече голямо достижение на духа, но малкоопитният пътник се възмущава, негодува и протестира срещу тях. Всичко трябва да се приеме и да се премине през всичко, пренасяйки ненамален и неугасен огъня на сърцето. Това ще бъде победа.

1969 г. 290. (14 май). Искате ви се да напълните Чашата на достиженията по-бързо. Желанието е напълно законно. Но не достига решимостта да се разделите с това, което пречи и обременява багажа, да се разделите напълно, за да се освободите от ненужния товар. Духът иска Светлина, а личността иска да удовлетворява своите неизживени желания. Личността е много упорита, за нейна опора служи астралът и неговите дълбоко вкоренили се земни влечения. Дисциплината на духа предполага пълно овладяване на всички импулси и стремежи на астрала. Здравата сребърна юзда на чувствата е нужна за овладяването на себе си. Тъй като главното изпитание предстои не тук, а в Надземния Свят, когато ще трябва да застанете лице в лице с всички свои желания и стремежи, приели явни, видими и живи форми, увеличащи в съответните на тези желания слоеве на астралния свят. Ако стремежите са чисти и възвишени, те ще увлекат нагоре, но ако не е така, то само юздата на волята върху чувствата може да спре и предотврати падението на духа. Но трябва тя да бъде надяната още на Земята и да се държи здраво поводът в ръка. Всяка, дори най-малка победа над себе си ще се зачете положително в бъдеще. Всички възможности на бъдещето са достъпни за победителя. Отстрани е лесно да се види срещу какви жалки отстъпки пред собствените слабости се заменя възможността за големи достижения. Но да видиш това не отстрани, а в самия себе си, ще бъде вече преддверие на победата, тъй като след осъзнаването идва вече овладяването. По-често си спомняйте думите: “Владико, Изпрати ми овладяване на себе си”.

1969 г. 291. (М. А. Й.). Трябва да се помага навсякъде и винаги, където е възможно. Но формата, способът и методът на помощта се определят съвсем не от човека, молец за нея, а от този, който оказва помощта. Причините за това са много. При оказването на помощ може да се сблъскате със силни противници на Светлината и особено с обсебители, и тук е необходимо да се съизмерват собствените сили и възможности.

1969 г. 292. (М. А. Й.). Полетите и снижаванията на духа са неизбежни, тъй като животът се основава на редуването на противоположностите, но при това трябва много внимателно да се следи снижението да не бъде по-ниско от впадината предходната вълна.

1969 г. 293. (М. А. Й.). Наглед е просто - само да се обединим и да жънем плодовете на това благо. Но нещо пречи. Какво? Не са ли малките камъчета, игли и шипове, които понякога замърсяват съзнанието и които, допуснати в мислите по отношение на близките, явно и остро пречат на пълното, хармонично единение. Дребните обиди, недоволството един от друг и особено осъждането и други много дребни и недопустими

чувства, възникващи в съзнанието, служат като непреодолима преграда за пълнотата на единението. Те трябва да се отстранят от съзнанието. Именно самата тяхна нищожност служи като препятствие за светлоносността на неограниченото единение. Тези малки чувства не са нужни за хармоничното сливане на аурите. Те подлежат на пълно отстраняване, съзнателно и безусловно.

1969 г. 294. (Гуру). Ако устоите в малкото, ще устоите и в голямото, и в огромното. Упражнявайте твърдостта на духа си върху малките неща. Колко често, не придавайки значение на малките подробности в поведението и действията, човек се спъва и в големите. И не толкова в големите дела, колкото в най-дребните подробности от живота се проявява скритата същност на човека, неговият истински лик. Трябва да познавате себе си сурово и нелицеприятно и да оценявате и да съдите себе си и за себе си по малките неща. Те по-добре и по-точно от големите характеризират човека. По тях определяйте и другите, с които се налага да влизате в съприкосновение.

1969 г. 295. (22 май). За човешката памет може много да се каже. Съществуват много нейни видове: зрителна, звукова, вкусова, обонятелна, осезателна памет, памет на емоциите и мислите. Също има памет за близкото или далечното минало, памет за миналите възплъщения. Самата памет е бездънна, но способностите да се потапят в нея са твърде различни. Паметта има свои непреодолими ограничения: така например, посредством паметта не може да се проникне в бъдещето или в живота на Далечните Светове, ако духът не е пребивавал там. В тези случаи напред излиза чувствознанието. В Чашата е запечатано всичко, през което човекът е преминал някога, но с обикновената памет не можете да се докоснете до тези натрупвания, нужна е особена проява. Особено здраво се отлагат в Чашата впечатления или мисли, положени върху сърцето. Наред с човешката памет съществува още памет на природата и на всичко, което е в нея. Вещите съхраняват в своята аура паметта за това, което се е случило около тях. Даже дрехата на човека има памет, която се изразява в еманациите, които я насищат. Скалите и планините, и камъните помнят много, тъй като върху тях се отлагат и се запечатват от тях вибрациите на преминалите събития. Камъните на кръстопътищата на древните пътища и пътищата за придвижване на народите биха могли да разкажат много за видяното от тях. Всичко съществуващо в природата има своя аура и материята притежава свойството да фиксира много видове енергии, запечатвайки ги в предметите, които се състоят от нея. За да се разбере това практически се изисква вече известна степен на ясновиждане. На стените на старинните замъци или съоръжения е запечатано много. Можете да си представите, че някога ще бъде изобретен апарат, който ще може да фотографира тези отлагания. Но засега на това е способно само вътрешното око на ясновидеца.

1969 г. 296. (М. А. Й.). Когато в живота срещате човек от минали възплъщения, паметта на сърцето обикновено бързо определя приятел ли е това или враг. Така че може да се отбележи и този вид памет, изразяваща се в определени, невидими за окото форми, усещания или шепот на сърцето. Тя изисква изтънчена внимателност, за да бъде уловена. Човешкият апарат е необичайно сложен и снабден с много скрити и явни способности. Но е нужно внимателно и умело боравене с тях, както впрочем и с всяка фина и сложна апаратура.

1969 г. 297. (23 май). За Моя Свят е по-лесно да се мисли при контакт с Мен и при условие на отричане от своя. Моят Свят се докосва свободно до всичките три свята и до всеки от тях има отворен достъп. И времето и разстоянието се подчиняват на волята. Плътният свят се подчинява на волята. Плътният свят се възприема неразделно от Тънкия. Също и хората биват възприемани като трипланови същности, тоест без покривала. Личният свят се разтваря в земния свят и интересите на цялото човечество, и в нуждите на Общото

Благо. За личното място вече не остава. Целта на живота се заключава в осъществяването на Великия План, тоест Плана на Еволюцията на Битието. А това устремава съзнанието в бъдещето и утвърждава битието в него. Животът тече заради бъдещето и в негово име. Настоящото служи само като отправна точка към бъдещето. Ние Творим бъдещето с мисъл и воля. Ние Залагаме в бъдещето зърната на причинността, творящи нужните за еволюцията следствия. Нашето Съзнание се Намира във Великия Космически поток, устремен към бъдещето. А миналото за Нас е като стъпала на Стълба, водеща нагоре в Безпределността. Ние Сме свободни от властта на миналото над съзнанието. Имаме свободен достъп до миналото на Земята, четейки го в свитъците на Акаша. Особено място в Нашия живот заемат взаимоотношенията с Далечните Светове. С тях е установена Йерархична връзка. Земята не е песчинка в океана на безпределното пространство, а негова част, неразривно свързана с цялото и имаща в него своето законно и принадлежащо на нея място. Еволюцията на земното човечество е свързана с еволюцията на човечествата от Нашата верига светове. Осъществяването на Великия План протича неотделимо от тях. Космическите грижи превишават земните грижи. В Царството на Моя Отец има много обители и всяка изисква грижа за нея от страна на Планетните Духове.

1969 г. 298. (М. А. Й.). Постоянното всекидневно себеутвърждаване в Светлината се изисква не защото огънчето на сърцето е слабо, а защото планетарно-пространствените условия са достигнали до такава степен на напрегнатост на равновесието, когато своето собствено равновесие вече не може да се удържи с обичайни мерки. И както никога е нужно единението с Фокуса на Светлината. И тогава може да се устои в Светлината. Иначе вихрите на плътните и тънките слоеве ще увлекат съзнанието като сламка в бурен поток. Със земните все още никак можем да се борим, тъй като те са по-лесно разпознаваеми и осезаеми, но с вихрите на Тънкия Свят работата е много по-сложна. Тъмните същности се ползват от равновесието във всичките му видове, за да пропълзят още по-близо и да добавят своята отрова към отровата на пространството. Нужни са Велик Дозор и Велика Стража. Йерархията на Светлината Стои на стража на планетния живот. С непрекъснато бодърстване на духа всеки воин може да се приобщи към тази планетна стража, заставайки във веригата на светлите сили.

1969 г. 299. (24 май). При неголямо внимание може да се забележи как мислите, обмислени и приети в съзнанието преди десетки години продължават да живеят, нахлувайки в течението на деня и нощта и да въздействат върху психиката на техния породител. Ако тези мисли са благи, благо на техния носител. Но ако те не са от Светлината е необходимо да се вземат мерки, за да се потушат и да се прекрати тяхното въздействие. Последното обстоятелство не е лесно осъществимо, тъй като мисълта е жива същност, вибрираща с енергията, затворена в нея. Само твърдото и необратимо решение на волята да не дава нова храна на нежеланите мисли от миналото ще ги лиши от храна и възможност за по-нататъшен растеж. Детето се интересува от играчки, но на възрастния те не са нужни. Когато духът надрасне своето предишно състояние на несъвършенство, предишните негови мисли вече не могат да го увлекат, а ако още го увличат и привличат към себе си - значи предишните му недостатъци още не са изживени. Това признание вече ще бъде първото стъпало към разбиране на своето положение и към осъзнаване на неизбежната и нужна необходимост да се освободите от властта на подобни мисли. С тях няма да отидете далеч, няма да се доберете до върховете. Значи те трябва да се победят и отхвърлят окончателно. И макар личността да съжалява за тях, тъй като се е хранело от тях, това вече няма да служи като препятствие за освобождаването от тях. Осъзнаването е вече почти овладяване.

1969 г. 300. (М. А. Й.). Признаването на собствените несъвършенства е пряк път към усъвършенстването, но далеч не всички притежават честността на признанието. Оттук и преструвките, и лъжата, и лицемерието, и желанието да изглеждаш по-добър, отколкото си. Малкото съзнание все още продължава да се стреми към чуждото одобрение и признание, без да разбира, че нищо няма да промени действителността и че все някога, когато всичко тайно стане явно и видимо, ще трябва да застане лице в лице с нея.

1969 г. 301. (Гуру). Искате ли да напълните Чашата на достиженията, а да се откажете от своите недостатъци – не. Получава се нежелателен разрыв, когато се нарушава хармонията на съзнанието от несъответствието и противоречието в самия човек. Това именно ще бъде дом разделен в себе си. Той няма да устои в час на изпитания.

1969 г. 302. (25 май). Звучащото качество на духа може да се усилва, съсредоточавайки се върху него. Във всеки момент някое отделно качество е най-близко и желано. Не е трудно да се забележи това ако се помисли над този въпрос. И когато качеството е зазвучало явно в съзнанието, то може да бъде утвърждавано. Всеки добър човек иска да стане по-добър, тоест да усъвършенства своите способности или характер. Можете да се възползвате от това желание, извиквайки пред себе си звучащото качество. Кой не би искал да владее себе си до съвършенство или да притежава силна воля, или да управлява функциите на организма, или да чете чужди мисли, или да вижда на разстояние. Има много неща, които почти всеки човек би искал да постигне. Но е невъзможно да се постигне изведнъж. Достижението изисква време, постоянство и настойчивост. Но всяка крачка в избраното направление вече приближава към реализацията на желаното. Всеки ден без изключение, избирайки най-звучащото за съзнанието качество, то може да бъде затвърдявано. От тези малки зърна на устременост именно се формира и бъдещото съвършено достижение, ако желанието да се действа не умре.

1969 г. 303. (26 май). Ако допуснем, че нещо е застанало като преграда между Учителя и ученика, то това ще означава предателство към своя дух и отдаване на себе си във властта на случайни, но безусловно тъмни въздействия отстрани или на своята низша природа. И едното, и другото е недопустимо, тъй като прекъсва Сребърната Нишка на връзка. На никого и на нищо не трябва да позволявате да застава като преграда между вас и Висшето, което човек има на Земята и в Надземното.

1969 г. 304. (Гуру). Най-мощните средства за защита от сатанинските замисли и техните бесни нападения и невидими въздействия ще бъдат постоянното усещане на Лика в сърцето, повтарянето на Името на Учителя и мантрите.

1969 г. 305. (31 май). Човек предполага, но кармата разполага. И човешките предположения често не съвпадат с кармичните. Няма да се огорчаваме прекалено. Ако човек знаеше точно какво ще се случи с него и какво няма, школата на живота не би му донесла пълна полза. И много достижения биха станали невъзможни. И как би могъл той да бъде закален срещу неочакваностите или да се научи на качеството на приспособяване към всякакви обстоятелства? Дамоклевиат меч също учи на постоянна готовност за противостоене на това, което заплашва. Ако безпристрастно се разгледат всички неприятности и нежелателни явления, случващи се с човека, то няма да е толкова трудно да се види на какво се стреми да го научи всяко и какъв опит да изработи. Затова е най-добре на всичко случващо се и особено на неприятното да се гледа от гледна точка на това на какво може да научи то, тоест веднага да се извлича от него криещата се в него ползност. Това ще бъде правилното решение. Емоциите и преживяванията не са нужни, те само пречат.

1969 г. 306. (2 юни). Когато ученикът не бърза да усвоява едни или други Указания на Учителя, самият живот го застава да направи това. Защо да се чака, ако може

сам, без принуда от страна на външните условия, да се усвояват дадените наставления. Какво пречи? Все този същият астрал, зает със себе си и със своите преживявания, но не и с това, което е най-нужно от всичко. Характерно е това, че всички негови преживявания често не струват колкото развалено яйце, че те бързо преминават и се заменят с други, също толкова бързо отминаващи. И ползата от тях е никаква. Но те много пречат, затрупвайки съзнанието с парцаливото си мислене. А между другото е много лесно да се спират тези движения в астралната обвивка - стига само да ѝ се заповяда да не се вълнува и да прекрати преживяванията. Кому са нужни те? В процеса на еволюцията астралът се е развивал положително, изпълнявайки важна роля в живота на човека. Тази роля при напредналите духове е вече изпълнена. Астралът е приключил задачата и може постепенно да бъде изключен от сферата на активност на съзнанието, отначало обуздавайки го, а после въобще да не му се позволява да се проявява извън пределите на строго очертаните граници.

1969 г. 307. (М. А. Й.). Да, вярно е, случвало се е от страна на приятелите да се приемат повече удари, отколкото от страна на враговете. Но не доказва ли всичко това само, че всички са хора и всички могат да грешат и да се заблуждават, и да проявяват несъвършенства, и че започвайки да четете Учението човек не престава да бъде такъв, какъвто е бил по-рано и се изисква много време за изкореняване в себе си на това, за отглеждането на което са отишли много векове. Това трябва винаги да се отчита и никога да не се умилявате от въображаемите съвършенства на приелите Учението. Те са също такива хора като всички, само че искащи да станат по-добри.

1969 г. 308. (3 юни). Не може да има безцелно и безсмислено съществуване в света, където даже малката тревичка има своето предназначение. Целта е една – еволюция на всичко, което съществува в каквато и форма то да се проявява. Заради тази цел умира всичко, за да живее. Смъртта е заради живота. И даже не е смърт, а замяна на старата, изживяна форма с нова. Животът е непрекъснат, но формите на неговите прояви се променят постоянно. Хората наричат прекъсванията в живота на съзнанието смърт. Но нали то се връща отново, а някога, с достигането на известно стъпало от духа, то става непрекъснато и се постига безсмъртие, осъзнаващо себе си. Планетните Духове са Достигнали до тази степен на непрекъснато съзнание на висше ниво и са Влезли в потока на вечния живот, запазвайки самосъзнанието на своята Индивидуалност. Заради постигането на тази велика цел и човек живее на Земята.

1969 г. 309. (М. А. Й.). Състраданието учи на много неща. Чрез състраданието се постига мир от страдащото същество и нараства огнената сила, когато състраданието стане действено и се изразява в оказване на помощ. Когато се ражда желание да се помогне, възможностите винаги неизменно идват.

1969 г. 310. (9 юни). Нашата Твърдина е реалност на всичките три свята. И в Тънкия Свят тя може да служи като цел на устрема и прибежище за духа така, както е служела и на Земята. Сред сложностите на Надземния Свят е много важно да имате здрава, непоколебима основа, върху която можете да се утвърждавате духом. Покрай Главната Твърдина има много Ашрами и за Нашите хора има и покрив, и здрави стени. Там те са нужни като притегателен магнит и убежище, където пътникът може да отдъхне в безопасност, отколкото на Земята.

1969 г. 311. (М. А. Й.). Наричат земния живот преходен сън или Майя. Но това не пречи даже знаещите да се потапят в него дотолкова, че той да закрива действителността. Само постоянното размишляване за това може да помогне да се борите със земните илюзии и да разбирате цялата тяхна краткотрайност и неустойчивост.

1969 г. 312. (Гуру). Колко думи са казани за огнената действителност и все пак плътната очевидност занимава съзнанието повече, отколкото това, което съществува в реалността. Затова няма да се оплакваме от изпитанията, даже най-трудните, тъй като те приближават към явленията, скрити зад покривалото на видимостта. И ако не ви е жал да оставите нищо от това, което ви обкръжава на Земята при освобождаване от тялото, значи духът вече не е привързан към земното и няма да е чак толкова трудно да се откъсне от него.

1969 г. 313. (М. А. Й.). Въздействайки на обстоятелствата в желаното направление, задължително насочвайте мисълта към бъдещето, тъй като осъзнатото настояще представлява вече минало, в което вече нищо не може да се измени. В това е едно от основните различия на миналото и настоящето от бъдещето. Учителят ви насочва в бъдещето именно затова, че то се твори от мисълта. Веригата от причини и следствия върви по свой ред. Но творческото въображение може да създаде редица нови причини, напълно различни от предишните и да ги проектира в бъдещето за проявяване. Целта на действията на пушача е в продължаващото пушене. Но волята и въображението създават верига от нови причини, изключващи пушенето в бъдеще, и ако волята е достатъчно силна, навикът да се пуши се побеждава напълно. И в особено успешни случаи, ако заповедта на волята е достатъчно силна, не остава дори позив за пушене.

1969 г. 314. (13 юни). От обкръжаващия човека свят той възприема в своя микрокосмос материя в различни нейни състояния, преработва я, насищайки я с особеностите на своя апарат и я изхвърля отново във външния свят. Това се случва и в сферата на психическата дейност на човека. Менталната и астралната материя текат през неговите обвивки, сякаш се преработват от тях, асимилират се и отново изтичат в пространството. Пълна аналогия с преработката и усвояването на храната. Преработваната материя се насища и оцветява със свойствата на астрала и ментала на дадения човек и на свой ред насища сферата около него. Не е трудно да си представите какво именно излъчва от себе си добрият или злият човек, развитият или неразвитият, високо духовният или грубо материалният. Много хора могат да се уподобят на светилници, озаряващи това, което ги обкръжава. Много – на димен, пушещ факел, по-точно на главня, отравяща пространството наоколо. Много важно е какво именно изнася човек в пространството от своя микрокосмос. Едни приличат на маяци на спасението, а други – на установки, изригващи отровни газове. Такава е фабриката на човешкия микрокосмос. Огромна е отговорността на човека за това с какво насища той обкръжаващата го сфера. Един от съкровището на своето сърце излъчва само злоба и тъмнина, друг - Светлина и сияние. Човек трябва зорко да следи за психическите продукти на производството, слизащи от конвейера на неговото съзнание и да контролира пусканата от него психическа продукция. Едни и същи вибрации или явления могат да влизат през ушите, очите и всички външни органи на чувствата на човека, но реакцията на тях, зависеща вече от човека, може да бъде съвсем различна. Архатът и еснафът, възприемайки едно и също, в отговор ще наситят пространството напълно различно. Трябва да си представите този процес възможно по-нагледно, за да знаете безпогрешно каква следа оставя след себе си в пространството чистото и нечистото мислене. Миризмата, излъчвана от всеки човек, служи като твърде точен показател за неговото психическо и физическо състояние. Всички газове имат своя миризма. Кафявият газ, представляващ бедствие за планетата, е резултат от продукцията на психофизическата активност на множеството от хората, работещи не на страната на Светлината. Светлите съзнания са един вит озонатори на пространството, почистващи го със своите излъчвания и с потоците астрално-ментална материя, преминаваща през съответните им обвивки. Човешката лаборатория е много силна, тъй като човек е снабден с мощни енергии.

1969 г. 315. (М. А. Й.). Да, да, да - трябва да се знае повече и по-добре. Знанието дава разбиране и сила за правилно действие. Човек не се хвърля в пропаст, тъй като знае, че ще се разбие в камъните, няма да тръгне да ходи по бодли, за да не си нарани стъпалата, няма да вземе в ръката си в огън, тъй като ще се изгори. Така знанието за следствията освобождава от погрешни постъпки. Именно трябва да се знае: явно, точно, безпогрешно и до края. Не е лесно да се установи контрол над негодните мисли. Но ако се знае докрай в какъв ужас се вълвлича духът с нечистото мислене, какво бъдеще готви за себе си в Надземното, ако се разбере това ще се намерят сили и за обуздаване на себе си. Така че трябва само да се знае точно, ясно и непоколебимо. Било е Казано: „Ще познаете Истината и тя ще ви направи свободни“.

1969 г. 316. (15 юни). Само с помощта на Учителя можете да се издигнете „над бездната на живота“. Без Учителя няма да получите крила на духа. И трябва да се отдръпнете от толкова неща и да застанете встрани и над тях. Даже земните височини помагат на това. В долините и в равнините слоевете са твърде плътни. Тази плътност не може да се преодолее с нищо друго, освен с крилата на духа. Тъй като и в Тънкия Свят без крила не може да се лети. Натрупаният Агни дава крила на духа и на Земята, и в Надземното. Затова най-важното дело е натрупването на Агни. Но дори знаещите за това забравят за неотклонното въвеждане на това Указание в живота. Ако вътрешно не се отдалечите от обикновения живот, то как ще се приобщите към необикновеното. Пътят на натрупване на Агни е път на необикновеното. Ако отдадете целия себе си на тази задача, тя ще бъде решена успешно. Когато Учителят е на първо място в съзнанието, всичко е достижимо.

1969 г. 317. (М. А. Й.). Ликът на Учителя в сърцето ще се утвърди само тогава, когато Той е на първо място в съзнанието. Когато някой обича силно някого, обича го просто по човешки, то образът на любимия или любимата постоянно е пред очите му. Така просто с любов се достига нещо без специални размисли или упражнения. Така също просто се достига и поставянето на Учителя на първо място в съзнанието на ученика - просто с любов.

1969 г. 318. (16 юни). Огромно е значението на всеки светлоносен дух. Той възприема от Висшите Сфери тънките енергии и ги предава на обкръжаващата го плътна среда. По този начин се осъществява разреждане на плътните слоеве и тяхното изтъняване. Достатъчен е един такъв дух, за да оздрави цяла местност или да приведе в равновесие нарушените стихии. Той дори може да не знае каква работа извършва. Въпреки това резултатите от такова творчество продължават да носят благи следствия в продължение на цели векове. Заложените светлоносни магнити продължават да действат. Свещените места имат дълбоко значение. Носителят на Светлината представлява жив светлоносен магнит.

1969 г. 319. (М. А. Й.). Няма да се преуморим в работата. Тъмните са тези, които натрапват мисли за безполезността на светлоносните действия. Всяка частица добро е благо. Сеячите на зърна на Светлината са добри труженици на нивата на Светлината. Но са твърде много сеячите на зло. Чудовищно зло би заляло света, ако не бяха тези външно незабележими Носители на Светлина.

1969 г. 320. (Гуру). Всяка мисъл създава мост за връзка със съответстващата ѝ сфера. По тези мостове от засегнатите сфери към сърцето се устремяват сродни мисли и резервоарът на човешкото съзнание се изпълва с тях. В това се проявява магнетизмът на мислите. И магнитът е човешкото съзнание. Магнитът, установен на привичната вълна, лесно възприема привичните мисли. В това се проявява рефлексността на съзнанието, която изисква контрол. Всички светли мисли са добри. А несветлите образуват отрицателен магнетизъм. Всеки мост изисква внимание. Ненормалният човек не може да контролира своите мисли. Ако на единия полюс е посято овладяване на мисълта, то на другия е безумие.

1969 г. 321. (19 юни). Ние понякога Изпращаме свои ученици в местностите, заплашвани от стихийни или някакви други бедствия, за да ги предотвратим. Въздействието се осъществява чрез аурата на Нашите посланици. Следователно колко мощни трябва да бъдат излъчванията на човешката аура, ако те могат да предотвратят, да кажем, земетресение. Лабораторията на човешкия организъм е чудесна и разполага с могъщи енергии. Укротяването на стихии не е приказка, а огнена действителност. Сега вниманието на човечеството е насочено към постигането на технически прогрес и усъвършенстване и изобретяване на всевъзможни апарати, а за най-изумителния по своите възможности апарат, апаратът на човешкия организъм, напълно са забравили. Нашата задача е да напомним за това и да кажем, че колкото по-сложен е обикновеният апарат и колкото е по-фин, толкова той е по-малко здрав и дълготраен, и толкова повече всевъзможни детайли и участници изисква за своето създаване. В това отношение човешкият апарат се намира в съвсем други условия. Когато той достигне определена степен на огненост, даже смъртта не влияе на възможностите за неговите съзнателни прояви на другите планове на битието. Освен това той може да се усъвършенства безпределно. Той може да комбинира всевъзможни съчетания на материята и да твори от нея елементи, не бидейки ограничен от нищо, освен от силата на своето творческо въображение. Дори и световите са създадени чрез творческата сила на духа. Възможностите на човешкия апарат са безгранични. Небето е осеяно с безбройно количество звезди. И Владиците Зоват човека към това творчество.

1969 г. 322. (Гуру). Астралът е бил научен на много неща от мозъка и науката помни прекрасно това. Ако тази наука е добра, няма за какво да се безпокоим. Ако не е добра, ще се наложи да се потрудим много, за да премине от злото към добро. Не е много трудно астралът да се приучи към пушене, вино или наркотици, но да се отучи от тези навици вече е много по-сложно. Но всичко, на което е научен астралът, се осъществява с позволението на волята. И затова тази същата воля, но приложена в по-голяма степен и по-голямо напрежение, може да научи астрала на проявление противоположно на това, което е било прието по-рано. На всеки недостатък в себе си човек може да каже: аз те породих, аз и ще те убия. Той има достатъчно власт за това. Стига само да не се отдаде тази власт на някой недостатък или слабост, можещи да овладеят човека, както често се случва.

1969 г. 323. (20 юни). Наистина Кама Лока може да се нарече сфера на освобождаване на човека от притеглянията и земните илюзии, и от призрака на временната земна личност. При достатъчно разширено съзнание земната черупка отпада достатъчно бързо, особено ако не пречат неизживените страсти, победени от волята. И в действителност всички подробности, които служат като опора за личността на Земята, в Тънкия Свят в хода на тяхното осъзнаване те отпадат поради ненужност. Преди всичко не са нужни никакви документи и удостоверения на личността. Не са нужни жилища, облекло, магазини, транспорт, работа, храна. Всичко това, върху което така здраво е стояла личността на Земята, отпада. Условията на Тънкия Свят са свършено различни. И всичко лично, разтваряйки се постепенно в новото обкръжение, се заменя от индивидуалността и индивидуалното съзнание. Човекът, който цял живот е работил, да кажем, като касиер на гарата забелязва, че всичко това, което е било, вече не му е нужно и че го няма, но че е нужно да влиза и да се приспособява към съвсем различни условия на съществуване. Той мисли, чувства, вижда, движи се и получава някакви впечатления, но в свършено нова форма. Развитото съзнание се радва на това освобождение и охотно отхвърля от себе си земните връзки разбирайки, че илюзиите на плътния свят се разпадат на прах. Изисква се време, за да се приспособите към новото обкръжение и да разберете неговите особености и своеобразие. Чувството на надземна свобода, когато свършва властта на земната карма, е

непредаваемо с думи. Затова е много важно всички земни, телесни и животински страсти да са изживени, тъй като, неизживени, те хвърлят човека в кръга на въображаемите, но много ярки преживявания на съответстващото на страстите свойство и го затварят в сферата на безизходицата. Но изживялото ги съзнание не познава тази тежест. То е свободно. Земната малка личност се е разтворила в новото, разширено разбиране на своето висше „Аз“. Обвивките на четвъртия и петия принципи отпадат и остават във вид на полусъзнателна черупка. А висшето „Аз“, вземайки от петия принцип неговата квинтесенция на самоосъзнаващото се „Аз“ се обединява във формата на Безсмъртната Индивидуалност с шестия и седмия принципи, образувайки Висшата, превъплъщаваща се Индивидуалност на човека. За да се постигне това е толкова важно още на Земята да се освободите от всички язви на духа и да подчините на волята астрала и всички смъртни обвивки. Иначе четвъртият и петият принципи няма да пуснат човека от своите здрави обятия. Борбата между Висшата и низшата дуади е неизбежна и е добре когато тя вече е приключила на Земята с победа на Висшите принципи над низшите – това предопределя отрано изхода на окончателната борба, която протича в освободилата се от плътното тяло четворка. Всяко усилие в това направление в земно тяло е безусловно полезно и всяка победа над себе си има далеч отиващи последствия в Надземния Свят. И победата и поражението са в духа.

1969 г. 324. (М. А. Й.). Материята по своя състав е седмorna, тоест има седем степени на изтънчване или разреденост. Седмoren е и човекът, седмorni са и всички проявени форми на живот. Цветето има плътна форма, която облича неговата тънка обвивка. Излъчванията на тази обвивка могат да се фотографират. Ако цветето бъде изгорено, неговата тънка форма остава. Делението продължава още по-нататък и завършва с огненото зърно. Всички плътни форми, съществуващи на Земята, имат свои астрални двойници. Но основата на материята е огнена. Затова при задълбочаване в строежа на видимите форми ние неизбежно достигае до Основата, до Огъня. Не е толкова трудно да си представите астралния и Тънкия светове, но Огнения Свят е трудно. Трябва съзнанието да съответства.

1969 г. 325. (22 юни). Наричаме победител не само този, който е победил низшата природа в себе си, но и този, който в добавка към това е преборил в себе си илюзията на плътния свят и измамността на времето, пространството и вещите. Да, Моят Свят не е от този свят на преходните явления. Колко такива отминаха и се измениха поне за тези две хиляди години и колко още ще се изменят. Но аз Пребивавам вовеки и над потока от явления на феноменалния свят. Трябва да разберете това и да се приобщите в съзнанието към Моя Свят. Този свят, земният, е познат и се дава само за това духът да осъзнае неговата преходна природа. Но беше Казано, че „слънцето ще премине и луната“, но Огненият Свят на духа няма да премине. Да се приеме този Свят, да се устремите към него и да разберете неговата непреходна същност ще означава и познаване на Моя Свят, който не е от този свят.

1969 г. 326. (М. А. Й.). Заобикалящата действителност е много далече от действителността на всички светове, слети неотделимо в едно и свързани здраво един с друг. Плътния свят не може да се опознае отделно от двата други, тъй като такова знание ще се окаже едностранчиво и невярно. А отричането на двата невидими не позволява да се изучават всичките три. Скоро предстои тази бариера да бъде разрушена и това разрушаване ще бъде извършено с ръцете на науката, същата тази наука, която сега отрича тези светове. От фактите на бъдещите открития не може да се избяга. Новите апарати ще позволят да се улавят тънките енергии и да се запечатват формите на Тънкия Свят. Невидимостта ще стане видима. Пред фактите на науката на яростните отрицатели ще им се наложи да се смирят. Но не те движат света и не на тях ще принадлежи честта от научното проникване в Тънкия Свят. Това време е вече близко. Това ще бъде време на велика революция в областта на

научното знание. Нищо няма да спре мощния поток на еволюцията. Както водата прониква във всички места, които са под нейното ниво, така и великият поток на Космическата Еволюция, идващ отгоре, ще залее всички земни равнини и низини и ще преобрази живота на Земята. Сроковете на това преобразяване са близки.

1969 г. 327. (Гуру). За висшето познаване е нужна Светлина. Замърсеното мислене не го допуска. Стига да се очисти мисленето и знанието като мощна струя ще започне да се влива в съзнанието. Очистването на съзнанието от боклук и от всичко, което пречи, ще бъде основно условие за познаване тайните на трите свята. Трябва да се намерят сили да се отхвърли всичко. Времето върви и много възможности се губят именно заради боклука. Боклукът трябва да се премахне от прага и колкото по-скоро, толкова по-добре. Какви жалки дрипи от мисленето пречат на пълнотата на достиженията!

1969 г. 328. (23 юни). Не в тялото, а в духа е Указана Близостта. Когато трите свята се укрепят в съзнанието, невидимото ще стане видимо. Ние Живеем в три свята и за нас са видими всичките. Отделянето на тънкото тяло въвежда Тънкия Свят в сферата на реално познаваемото. Но трябва този процес да не бъде насилствен, а естествен. Даже частичното приотваряне на центровете в отровената атмосфера на рутинното ежедневие е много опасно. Затова е по-добре да се разширява съзнанието и да се приемат възможностите за еволюция на духа в него именно по този път, а не по пътя на насилственото отваряне на центровете. При упорство на устрема всичко ще дойде в своето време: и външните условия, и реализацията на висшите способности. И дори е добре, че сега центровете са затворени - би било непоносимо те да бъдат обгорени от диханието на стария свят. И без това понякога е непоносимо тежко. Тази тежест на този свят се явява един вид преддверие на разцъфването на огненото цвете на духа.

1969 г. 329. (М. А. Й.). Хората се молят за тиха и мирна безболезнена кончина, тъй като при тези условия човек все пак може някак да се приготви за смъртта, тоест за прехода към живота в другия свят. Тази подготовка е важна с това, че там ще бъде по-леко да се осъзнае смъртта на своето тяло. Добре е да се преминава с ясната и отчетлива мисъл, че отхвърляйки плътната обвивка и съзнанието, и неговият притежател преминават изцяло в своето тънко тяло. Тънкото тяло е все същото, което е било при живота във физическото тяло, само че претърпява някои видоизменения, благодарение на които отделилото се тънко тяло на живия човек и на умрелия човек се различават. Подготовката за прехода позволява да се отнесете съзнателно към процеса, без да се подлагате на шока на неочакваността. Внезапната смърт носи със себе си много неудобства и сложности. По-правилно е смъртта да се нарича преход, тъй като думата „смърт“ означава нещо, което в действителност не съществува. С цялата сила на духа трябва да се стремите да запазите непрекъснатостта на съзнанието. Но нима отрицателят на безсмъртието на духа ще разбере това или незнаещият ще повярва в това? Сведенборг е беседвал с така наречените умрели и за такова съзнание смъртта, тоест прехода в Тънкия Свят, е почти незабележима, тъй като то влиза в свят, който отдавна му е добре познат. Утвърждаването и осъзнаването на двата свята трябва да се осъществи по време на земния живот. Тогава преходът на Великите Граници значително ще се облекчи.

1969 г. 330. (26 юни). Невъзможността да се преодолее нещо външно невинаги представлява отсъствие на нужната сила, но може да бъде обусловена и от страшното противодействие на тъмните. Не трябва да се отчайвате. Трябва да съберете мощни сили за победа. Тъй като при борба и съпротивление силите растат от враждебните противодействия, за да достигнат нужната степен за преодоляване. Напрягайте още и още силите на духа и сърцето. И помнете, че Светлината побеждава тъмнината просто

разсейвайки я със своите лъчи. Внесете светилника в тъмнината и тъмнината ще се разсее. Така и при борбата с тъмнината е необходимо да се събере достатъчно количество Светлина, за да бъде тя в състояние да освети и да пребори мрака. Необходимото количество Светлина няма да се събере нито в злоба, нито в раздразнение, нито в недоволство, нито в отчаяние, нито в униние, нито в недоверие, нито в съмнение. Тъй като е нужно тъмнината на този свят, настъпваща яростно към всичко, да няма във вас нищо. Само това условие ще ви донесе победа. Не е лесно то да се съблюдава. Но помнете, че е Казано: „Ще Приема в щита всички твои стрели, но в отговор ще Изпратя с усмивка само една“. Само духът, достигнал до Светлината, може да изпраща стрели към враговете усмихвайки се. Тъмните пълчища са преизпълнени с ненавист, злоба и всички низки чувства. Войнството на Силите на Светлината няма такива чувства и ще разбие враговете не от злоба и ненавист, а изпълнявайки своя дълг. Вземете с усмивка в ръце меча за бой и без да се помрачавате и да се озлобявате действайте с него. Нямайте нито злоба, нито ненавист, нито другите подобни чувства, с които са преизпълнени враговете на Светлината. Поразявайте врага с оръжието на Светлината. И не забравяйте, че тези удари са нанасяни не от тези хора, от които вие получавате удари, а от тъмните злодеи, които се крият зад техните гърбове, които стоят зад тях и им внушават, и им въздействат, стараейки се да бъдат незабележими и неоткриваеми. Те не обичат и не понасят когато лъчът на Светлината се насочва право към тях и ударът се стоварва върху тях, а не върху техните несъзнателни помощници и изпълнители на техните замисли.

1969 г. 331. (М. А. Й.). Различавайте тези, за които е Казано: „Господи, Прости им, тъй като не знаят какво вършат“ от тези, които знаят, тоест несъзнателните извършители на зло от съзнателните служители на тъмнината. Последните са изцяло отговорни за това, което творят. Що се касае до безсъзнателните им помощници, то за тях може да се каже следното: те са безотговорни, но само до известна степен, тъй като тъмните пропълзват и се приближават чрез тях само защото в тези хора има нещо, което позволява на тъмните да се приближават до тях и да намират в тях това, за което могат да се захванат и чрез него да действат. Към чистия и светъл дух тъмните няма да се приближат, за да го направят изпълнител на своите внушения. В тази неочистеност на несъзнателните помощници на тъмнината се крие и причината за това, че именно тях, а не някого друго избират тъмните твари за своите машинации. И разбира се, помощниците на тъмните са отговорни за този боклук в съзнанието си. Така че безотговорността на незнаещите какво вършат е условна и относителна.

1969 г. 332. (Гуру). Как да се удържи чувството на пространствена радост при осъзнаването на всичко, което се върши на Земята? Как да се удържи тя, когато тъмните са обкръжили? Само с устрем в бъдещето, над дима и саждите на текущия час. Днешното време ще отmine, както е отминало миналото столетие. И мирът ще слезе на Земята. И хората ще се обединят във всепланетно сътрудничество.

1969 г. 333. (27 юни). „Всичко преминава“, но всичко оставя своята следа или редица неизбежни следствия. Може да забравите за миналото и никога да не си спомняте за него, но следствията на миналото ще се влачат, създавайки редица нови причини. И само със силата на творческото въображение може да се създават съвсем други причини, различни от предишните и влечащи след себе си други следствия. Така се погасява предишната карма. В наново създаваните причини се влага устрем, даващ им сила. Ние Творим нови причини, донасящи нужните Ни следствия. Ние Знаем предварително хода на следствията. Ние Можем да проектираме следствия за хилядолетия напред. И понякога, когато Ние Предсказваме бъдещето, Ние просто Знаем следствията от създадената

съзнателно от Нас причина. Така Ние Творим бъдещето. То е пластично в ръцете на огнената воля. Ние Познаваме течението на светилата и тяхното бъдещо съчетание и Координираме Нашата творческа работа с енергиите на Космическия Магнит. Ние Сме загрижени за течението на еволюцията на планетата и нейното човечество. Грижите и работата са толкова много и тя е така напрегната, че за лично няма време. Една от най-първите Наши задачи е изборът на сътрудници и ученици, и тяхното ръководство. Ние не Можем да влизаме в непосредствено и тясно съприкосновение с мнозинството от хората по много причини. Ние Действаме чрез сътрудниците, учениците и Нашите посланици. Втората задача е насищането и циментирането на пространството. Идеите управляват света. Но тези идеи Изпращаме в света Ние. На границата на двете епохи новите идеи пронизват слоевете на пространството и пластовете на човешкото невежество. И тези идеи влизат в съзнанието на множествата, независимо от силното противодействие от тяхна страна. Идеите разделят човечеството на два лагера: вървящи след тях и противодействащи им. Даровете на еволюцията – кооперацията, движението на жените и психическата енергия са споменати за първи път и провъзгласени от Нас. Тези, които вървят след еволюцията, развиват тези идеи под различни ъгли на зрение. Но дали ще нарекат кооперацията мирно съвместно съществуване или сътрудничество между народите вече няма значение, ако тази идея е приета под една или друга форма. Образите на тези идеи се борят в пространството със своите антиподи и ги подавят със силата на пространствения огън, вложен в тях от мощта на творческото въображение на Пазителите на Планетата. Великата битка на идеите се води в пространството и даже Светилата взимат участие в нея, творейки новото велико бъдеще на човечество. И Ние Взимаме пряко участие в тази работа, и Нашите ученици и сътрудници взимат участие в нея, помагайки Ни. Всяка мисъл не за себе си, но засягаща еволюцията и Общото Благо, служи като огнен принос в пространството и обогатява аурата на планетата.

1969 г. 334. (Гуру). Когато изпращаното изпитание научи ученика на това, заради което то е било изпратено, то си отива от живота. Затова даваните Указания трябва да се изпълняват колкото може по-щателно и по-грижливо, ако ученикът иска да се освободи от даденото изпитание. Друг път за освобождение няма. Всяко учи на нещо и всяко е безусловно полезно. Умението да се извлича полза от всички изпитания се постига с опита.

1969 г. 335. (2 юли). Да се устои в Светлината е далеч по-трудно, отколкото да се докоснеш до Нея. Самата същност на еснафското съществуване ѝ е антагонистична. Хората толкова са се отдалечили от основите на живота, че само малцина се устремяват към тях. Затова са толкова незадържалите се сред тези, които са се приближавали. Това, което е пред очите, заема вниманието повече отколкото това, което го няма и което трябва да се постигне с продължителни усилия. Постоянното представяне на Лика на Учителя пред мисления взор е показател за много висока степен на достижение. Прозорецът в сферата на Светлината е отворен. Съзнателно или подсъзнателно човек носи представата за своето лице постоянно със себе си. Точно такова състояние е необходимо да се постигне и в представянето на Лика на Учителя. Съзнателно или подсъзнателно трябва да бъдеш заедно с Него винаги. Само при това условие очевидността няма да закрие действителността и няма да я измести на заден план. Мястото на Учителя не е в предния ъгъл, а в съзнанието. Предният ъгъл е като едно постоянно напомняне. Без любов към Учителя на Светлината, която да надвишава всичко, е невъзможно да се постигне постоянното усещане на Лика на Учителя в сърцето. Достигайте с любов.

1969 г. 336. (Гуру). Всекидневно ще утвърждаваме себе си в нещо непреходно и ще се стараем да се държим здраво за него в течение на деня. Трябва някак да се отскубнем от омагьосания кръг на плътната очевидност, правеща човека духовно спял. Можете да

вършите всичко, което животът задължава да се върши, да го вършите както сте го вършили и по-рано, но трябва да се научите да извършвате това съвместно с Учителя, сякаш Той е до вас. И в действителност Той е до вас, само че плътните чувства пречат да се усеща тази Близост. Трябва да се преодолее Майя на очевидността. Това може да се направи само в съзнанието.

1969 г. 337. (М. А. Й.). Въздържането даже в малкото и малките обуздавания на своеволието и привичките на астрала неотклонно довеждат до тяхното овладяване. Той се проявява постоянно във всевъзможни дреболии на поведението и особено в склонността към многословие. Дисциплината на мълчаливостта е добра тренировка на тази неуправляема обвивка. Астралът прекрасно знае как трябва да се държи и все пак нарушава елементарните правила на сдържаност. В това особено ярко се проявява наличието на двама в един, наличието на висше и низше „аз“ в човека. И много зависи от това на кого от тях се отдава предпочитание. Във всяко състояние може да се направи нещо в смисъл на обуздаване своеволието на астрала и сдържаността ще бъде най-добрата юзда за него.

1969 г. 338. (Гуру). „Тържествеността съкращава много пътеките на разпуснатостта“. Например бърливостта или насмешките, или лекомислието. Качествата на духа с това именно са ценни, че не само пряко, но и косвено влияят на поведението на човека. Прякото въздействие понякога предизвиква отпор, но косвеното действие е незабележимо и, не затруднявайки съзнанието, носи желаните следствия.

1969 г. 339. (4 юли). Най-силните удари по аурата, тоест най-тежките изпитания дават най-полезните следствия, укрепвайки духовния доспех. Обикновеното земно съзнание не иска да се примири с това. То се обръща към Висшето с молба „да го отмине тази Чаша“. И ако никакви обръщения към Висшето все пак не донасят облекчение не премахват изпитанието, значи трябва да се претърпи до края и да се издържи то, без да се отклонявате от пътя. Рано или късно изпитанието ще свърши, тъй като всичко има своя край, но това зависи вече от това доколко успешно преминава то. Тъй като и на тъмните се дава свобода в известни рамки да досаждат със същата тази цел – да се укрепи доспехът на духа. Всичко това е лесно да се разбере на теория, но когато настъпи време да се усвои на практика, лекотата изчезва и тежестта на изпитанието с цялата си сила ляга на съзнанието. И Учителят не Бърза да освободи от това, през което е необходимо да се премине, за да бъдете в състояние да застанете още по-близо до Него. Нито оплакванията, нито ожесточението, нито отчаянието, нито възмущението няма да помогнат и да съкратят сроковете на изпитанието. Трябва спокойно, събирайки силите на духа, да се върви през всичко знаейки, че безкрайни изпитания няма.

1969 г. 340. (М. А. Й.). Целият земен живот на човека е изпитание на неговия дух, поместен в земната обвивка. Плътните форми са подложени на всички случайности и трудности на плътта и всички те стареят, боледуват и умират. И духът трябва да разбере цялата неустойчивост на плътните условия, за да се укрепи не върху тях, а върху съществуването в духа. И да осъзнае другата страна на своето съществуване, несвързана със земното тяло. Именно трябва да се научите да живеете в този свят, но да бъдете не от този свят. Човекът трябва да се научи на много и най-добрата школа е неговият живот на Земята. Само такова разбиране на живота ще му позволи да се примири с трудностите на много от жизнените уроци и да ги усвои успешно. Така и гледайте на всичко ставащо с вас като на учение и на всяка подробност, приятна и неприятна - като на поредния урок, даван за усвояване и познаване на нещо много нужно и важно за бъдещето.

1969 г. 341. (Гуру). Ако се дадат на ученика условия за спокойно, безгрижно и щастливо съществуване, развитието на неговия дух ще спре и движението по пътя ще се прекрати, и поредното възплъщение ще премине безцелно, не давайки му нищо.

1969 г. 342. (7 юли). Суетата на преминаващия ден пречи да се мисли за бъдещето, закривайки го. Тя кара да се вярва в реалността на отлитащия миг и кара в суетата на деня да се забравя за неизменното настъпване на бъдещето, при това в рамки напълно различни от това, което се върши на Земята в настояще време. Настоящото е антипод на бъдещето. Същността на бъдещето може да се определи по контраста и противопоставянето му на тъмнината, която е обвила сега Земята. Не към тази тъмнина трябва да се гледа, а към тези проблясъци и прориви на Светлината, които служат като знаци и указатели за неизбежността на настъпването на Новата Епоха. Завършването на миналия цикъл и началото на новия е обусловено от Космическите Закони и то се осъществява при мощното съучастие на Йерархията на Светлината в този велик процес. Никакви постройки на Майя не могат да изменят или да нарушат Космическите Предначертания. Човешката тъмна воля може до известна степен да противодейства на настъпването на Новия Свят, но само до известна степен и до настъпването на крайните срокове, когато всяко противодействие ще бъде пометено от приближаващите се огнени вълни, едновременно с активните участници в това противодействие. Човешката воля няма сили да се бори с Космическата мощ. Отсъденото бъдеще трябва да се осъществи и нищо и никой не може да лиши човечеството от това, което му е предначертано от Космическата Воля.

1969 г. 343. (Гуру). Започвайки да четат Учението хората не престават да бъдат такива, каквито са били и по-рано, тъй като е невъзможно това, което се е формирало в течение на хилядолетия, да се промени за няколко месеца или години. Нужни са много големи натрупвания на духа, за да се извърши моментално преображение. Но това се случва много рядко. По такъв начин човек си остава предишния и само постепенно започва да изменя своята същност. Отказът от някои привички и особено от месна храна още не гарантира вътрешното прераждане. Така също и изказваните думи не свидетелстват за преображение. Затова много свойства на характера, независимо от четенето на книгите на Учението, все пак остават неизживени. Голяма грешка е да се счита, че началото на четенето прави читателя съвършен или не приличащ на обикновените хора. Налага се скъпо да се плаща за такива грешки. Затова Съветът „да не се умилявате от маски“ трябва да се осмисли отново, старайки се единствено само да се познава непредвзето, но при това сурово избягвайки осъждането.

1969 г. 344. (8 юли). Осъзнаването на Присъствието на Учителя в духа има голямо значение за осъзналия. Ако в присъствието на обикновен човек, към който се отнасят с голямо уважение и чийто авторитет признават, хората се стараят да се държат пристойно, то толкова повече това изисква невидимото Присъствие. Но всичко зависи от степента на осъзнаване и абсолютната увереност в дълбокото значение на думите „Аз Съм с вас винаги“. Мнозина вярват, но вярват теоретично, отвлечено, без да вникват в огнения смисъл на тези думи. И тогава поведението на такива последователи не свидетелства за тяхното разбиране на това в какво, както те говорят или мислят, че вярват. Значи те са още много далеч от осъзнаването на тази огнена формула. Преди две хиляди години е било Казано на хората: „Ето, Аз Съм с вас винаги, във всичките дни, до свършека на века“. Но кой от наричащите се християни е вярвал и вярва на това? Ако вярвах биха постъпвали по друг начин. Тази формула се нуждае от осъзнаването ѝ с цялото сърце, с всички помисли, с цялото разбиране. Тя изисква признаване на действителността на всичките три свята и разбиране на участието на невидимите два в плътния. Тези малцина, които са постигнали това, са станали

Светилници за човечеството и са способствали много за неговата еволюция. Ученикът може да преуспее огнено и да достигне много ако направи тази формула, утвърждаваща реалността на Присъствието на Учителя в духа, свой живот и, въпреки външната и вътрешната очевидност се държи така, сякаш Го вижда със земните си очи. Постепенно мисълта ще се облече в плът и той действително ще започне да вижда Облика на Учителя пред себе си. Осъзнаването на Великото Присъствие ще преобрази целия живот на човека. Отначало признаване на Присъствието на невидимия Учител, а после и разкрилата се способност Той да бъде виждан.

1969 г. 345. (М. А. Й.). Съображението, че още много не сте достигнали и много не сте преодолели нека да не задържи постъпателното движение, когато се отърсва всичко ненужно, всичко излишно и пречещо на полета. Когато устремът продължава да го движи, съзнанието се преражда незабележимо. Нищо не стои на място, всичко се намира в движение, но движението може да бъде и нагоре и надолу. Няма по-голяма трагедия за духа от това да се спуска надолу по стълбата на живота и няма по-голяма радост от тази да се издига. Издига Учителят и затова първото място в съзнанието е за Него. Той Има правото да попита: „Аз Съм с вас винаги, а вие винаги ли сте с Мен?“ Всеки трябва сам да си отговори на този въпрос.

1969 г. 346. (10 юли). Хората мислят малко за очистващото и освобождаващо значение на страданията. А между другото няма друго по-силно средство за очистване на съзнанието от страданията. И мъдрият се радва на възможността за освобождение чрез тях. Много умират преминавайки през мъчителен период на тежка болест. Затова пък вече е много по-лесно да бъде отхвърлено земното тяло и да не се съжالياва за него. Но Земята държи човека здраво в своите окови. Ако той живееше, бидейки в земно тяло, във всичките три свята, преходът би бил лек и незабележим и нямаше да има страх пред смъртта, както и силна привързаност към Плътния свят. Но знанието не достига. Обикновеното знание не дава освобождаване от плътната Майя. И тогава на хората се дават страдания, за да скъсат по-лесно веригите, свързващи ги със Земята.

1969 г. 347. (М. А. Й.). Целия свой вътрешен психически багаж трябва да се раздели на две части и едната да се положи вдясно, другата – вляво. Вдясно това, което трябва да се вземе със себе си, вляво това, което да се остави. Много ще се окаже ненужно и тежко, и много вредно. То без съжаление може да не се взема, но всичко важно и ценно, и нужно за по-нататъшния път внимателно се отлага вдясно за съхранение.

1969 г. 348. (Гуру). Всеки човек оставяйки Земята отнася със себе си по-нататък своите натрупвания. Най-ценни сред тях се оказват тези, които са от Светлината. Докато сте на Земята те могат да се натрупват съзнателно, отделяйки им внимание и време, и желание. На всичко случващо се в съзнанието може да се гледа така: това вземам, това отхвърлям, при това последното трябва да се пропуска да отминава без да се спирате на него, но полагайки върху него печата на окончателното решение на волята.

1969 г. 349. (11 юли). Човекът фактически живее в три свята, но не го осъзнава. Ако той насочи вниманието си към това да забелязва знаците на Тънкия и Огнения Светове, те постепенно ще станат за него реалност. Ще влязат в неговото съзнание и ще станат също така естествени и привични, както и плътният свят. Твърде дълго се е откъсвало човечеството от Висшите два Свята и ги е отричало, за да може бързо да възстанови нарушеното равновесие. Все пак знаците на Невидимите Светове могат да се долавят. Вярно е, че те се забравят необичайно бързо. Затова е полезно да се записват. Тънка е границата между естественото им възприемане и насилствените и изкуствени упражнения, невежи и вредни. При естествения процес завесата се приповдига постепенно, с разширяването на

съзнанието и очистиането на сърцето. Огромна е опасността когато явленията на низшите слоеве на астралния свят започнат да проникват в неочистеното съзнание, което няма сили да се защити от тях, тъй като те се привличат по съответствие с това, което се съдържа в неочистения приемник. Ето защо толкова настоятелно се указва необходимостта от овладяване на мисълта. Мисълта служи като канал и от нейната природа зависят новите постъпления. Ключът към характера на получаваните тънки възприятия е в мисълта.

1969 г. 350. (М. А. Й.). Когато е изяснено какви именно вредни натрупвания натоварват съзнанието, възниква следващата и вече по-трудна задача, а именно освобождаването от тях. Трудността е в това, че желанието да се направи това невинаги е достатъчно силно, независимо от разбирането на необходимостта от тази крачка. Пушачът знае, че пушенето е вредно и все пак пуши. Много разбират, че виното ги погубва и все пак пият. Само разбирането не е достатъчно, необходими са здрава воля и твърдо решение, и преди всичко силно желание да се освободите от един или друг вид робство. Много видове всевъзможно робство с пълна сила процъфтяват сред хората, считащи се за свободни. В това е трагедията на света.

1969 г. 351. (Гуру). Животът на човека се заключава в неговото съзнание и мисли. Ако се отнемат те, човек става даже по-ниско от животното, тъй като губи всякакво разбиране. Учението указва съзнателното пренасяне на битието в мисълта. При освобождаването от физическото тяло, тоест при неговата смърт това се случва от само себе си. Но и в земния свят човек все пак живее с мисъл. Дълбокото осъзнаване на този факт позволява по-широко да се разбере светът на поета, писателя, композитора или художника. Разбира се, той рязко се отличава от света на лихваря или палача. Хората живеят вътрешно в различни светове, които се различават помежду си като Светлината и тъмнината. И всеки създава своя вътрешен свят сам. Ще кажат: много зависи от външните условия, тъй като битието определя съзнанието. Но нали и Платон, и Франциск Асизки, и Шекспир, и Толстой са живели в същия този свят, в който са живели Нерон, Юда и всеки от тях е творил света според своето съзнание.

1969 г. 352. (12 юли). Нужно е напрежение, за да се удържа разгулът на тъмнината. Ако напрежението отслабва, отслабва и съдържащата сила. Оттук и необходимостта от постоянна бдителност, когато „копието не дреме над дракона“. Те постоянно бдят, за да се възползват от всеки пропуск, от всяка слабост, от всяка несдържаност от страна на ученика, тъй като всички недостатъци служат за тях като канал за приближаване и въздействие. Най-здравата защита ще бъде светлоносността на аурата, без нито едно петънце. Даже малките петна са опасни. Заградителната мрежа, имаща такива прориви, прилича на крепостна стена, някои врати в която са оставени неохранявани. Ликът на Учителя служи като щит, но трябва да се научите да го имате винаги пред себе си и особено в момент на особена опасност. Ние Защитаваме винаги, но съзнанието за помощта трябва да бъде отворено призивно, ако обстоятелствата изискват това.

1969 г. 353. Правилно постъпвате стремейки се да разрушите илюзията за разстоянията, които ни разделят, тъй като в света на действителността, в Света на Огъня разстояния не съществуват. Мерките на плътния свят са неприложими към Висшия Свят. Заветът „Аз Съм с вас винаги“ е формула на Огнения Свят. Нейната реалност може да се усети преминавайки границите на обичайността. Утвърждавайте я с цялото сърце и с целия устрем, с цялото желание и тя ще стане действителност, осъзнавана неизменно.

1969 г. 354. (М. А. Й.). В моментите на нагнетяване с някои обстоятелства може да се забележи, че някои предишни недостатъци се оказват изживени и не съществуващи, и вече не предизвикват в съзнанието предишните нежелателни реакции. Това говори, че при

неотклонност на устрема боклукът отпада от само себе си, незабележимо. Това не значи, че не трябва да се борите с недостатъците, но то показва, че процесът на освобождаване и преобразяване на духа и на растеж на съзнанието може да преминава незабележимо за земния ум. Затова не трябва твърде да се смущавате от своите недостатъци или да допускате те да служат като препятствие за напредъка и да пречат на нужната активност. В очите на пространствената справедливост устремилият се към Светлината разбойник има по-големи заслуги, отколкото условната добродетел.

1969 г. 355. (Гуру). Опитът на живота показва колко полезна е въздържаността от думи и от какви опасности избавя тя понякога. Тъй като може да се достигне до такова стъпало, че да не се произнася нито една излишна дума, а произнасяните да се обмислят преди да бъдат произнесени. Особено вредни са думите, произнесени в състояние на всякакъв афект, без да говорим вече за думите на злоба или ненавист. Те прилепват към аурата и носят в себе си непредсказуеми следствия. Да отговорите на злобното обръщане с пълно спокойствие и със светлината на ненарушените излъчвания на аурата значи да пресечете действието или течението на нежелателната карма. Добре е да бъдете фокус, сблъсквайки се с който безсилно угасват пламванията на злобните, димни, тъмни огньове.

1969 г. 356. (13 юли). Да се съхрани устремът ще бъде вече победа. Този мощен двигател на духа е забележителен с това, че в него се съдържат преобразяващи духа свойства. И когато устремът е особено напрегнат и микрокосмосът на устремения дух пламти с всички огньове, изглежда и се усеща явно, че са отпаднали всички налепи, че да се преодолеят всички неизживени наслоения е толкова лесно и просто, и че нищо вече не задържа по-нататъшния напредък. Тези моменти на освобождаване на духа от всички нежелани натрупвания са извънредно ценни и те показват колко силен е устремът като очистител. Устремът е крилато качество. Той може да бъде предизвикан съзнателно в себе си и в другите. Няма устрем без цел. Целта трябва да бъде ясно очертана. Отдалечеността и непостижимостта нямат значение, тъй като време няма, а в Безпределността всичко е достижимо. Устременият дух усеща тези атрибути на действителността, тъй като те са свойства на Огнения Свят, който е родина за духа. Когато огньовете на устрема горят ярко, светът на преходните земни явления временно губи своята власт над съзнанието.

1969 г. 357. (14 юли). Колко всевъзможни условия и противодействия трябва да се преодолеят, за да не се прекъсва всекидневният контакт с Йерархията на Светлината! Състоянието на пространството често го усложнява много. И даже Ние Сме принудени да се съобразяваме с това. Ще бъде грешка да се счита, че с едно махване на вълшебна пръчка пред Нас изчезват въздействията на антагонистичните токове. Погрешно е да се мисли, че тъмните не се опитват да усложняват Нашата работа и да препятстват с всички мерки. Ще бъде грешка да се счита, че свободната воля на човечеството не служи като тъпа и силна преграда на действието на Нашите Лъчи. Вярно е, че мощта на Йерархията на Светлината може да съкруши всяко съпротивление, но следствията от такова въздействие могат да бъдат разрушителни не само за самите противодействащи, но и за много други, свързани с тях кармично. Промяната на Звездните Лъчи, озаменяваща настъпването на Новата Епоха, ще измени и облекчи много неща, но от човека се изисква приемането им в съзнанието. В противен случай неприемащото съзнание няма да издържи техните въздействия. Положението в света е сложно. Нашата работа е необикновено усложнена. Тези немного съзнания, които са съзнателни приемници на Нашите Лъчи, Ни помагат да поддържаме планетната мрежа на Светлината и облекчават много Нашия труд. Но и на тях не е леко, тъй като Бремето на този свят е тежко.

1969 г. 358. (М. А. Й.). В дадения момент трудността на подвига по носенето на Светлина се заключава в това, че огньовете могат да бъдат разпалени и да се усили и повиши светлоносността на аурата, но влизайки в съприкосновение с обкръжаващата среда е почти невъзможно да се удържи това състояние, тъй като погасяването на обкръжаващото несъвършенство поглъща огнените енергии на духа и те трябва да се нагнетяват отново и отново. Даже нелошите хора жадно поглъщат светлоносните излъчвания на аурата на носителя на Светлина и тогава загубата на сили е огромна.

1969 г. 359. (16 юли). Добре е когато преглеждайки своя минал живот човекът може да не се срамува от това, което е извършил, нито пред самия себе си, нито пред хората. Миналото, недоброто минало може да бъде напълно изживяно, но даже черупката на кармата предизвиква особена ярост в тъмните. Какво да говорим тогава за това, което не е изживяно. Тъмнината се стреми да овладее своето достойние, тоест тези, които не са изживели язвите на духа си и да ги увлече в своите сфери. Тъмният магнетизъм е много силен и той действа на грубите неизживени склонности и влечения в съществото на човека. Преходът на нечистите, порочни и зли хора в Тънкия Свят ги плаши и пребиваването в него за тях е тежко. Нужната подготовка за прехода се заключава в очистване на съзнанието и освобождаването му от всякакъв боклук. Не е толкова просто да се направи това. Само желанието е недостатъчно.

1969 г. 360. (Гуру). В Чашата се съхраняват с всички подробности отпечатъците на всички преминати животи, а в съзнанието е изразена тяхната синтетична същност, в съзнанието се проявява стъпалото на еволюцията, достигнато от духа. Подробностите и даже някои способности може и да не се проявят, но основната същност все пак утвърждава себе си в мислите, чувствата и действията. Това изразяване поради ограничаващите свойства на обвивките не може да бъде пълно, тъй като огньовете на всички натрупвания на духа могат да пламнат само в сферите, където огънят действа свободно и безразделно, не свързан с връзките на неговите низши временни проводници.

1969 г. 361. (Гуру). Мислите, отнасящи се до Учението, трябва да се претворят в действие и тогава те ще станат неотнимаемо ваше достойние във всички светове. Те няма да се забравят и никой и нищо не може да ги отнеме от вас. Този процес може да се нарече утвърждаване на Светлината в себе си. Утвърждаващият я вече няма осъждане за своите думи, тъй като с действия или с прилагане на Учението в живота е претворил техните енергии в кристални отлагания от Агни в своята Чаша. Благо на прилагащия Учението на Живата Етика в живота. Благо на вървящия по пътя на утвърждаване на Светлината в себе си.

1969 г. 362. (18 юли). “Колко често Името на Учителя произнесено, с вяра, позволява да се създаде мост за помощта”. В тази вяра е и неизменността, и познаването на закона, и магнетизмът на мисълта, изпратена в пространството. Следващата степен на вярата е чувствознанието. Човек вече не само вярва, но просто знае, че нещо вече е утвърдено в пространството за проява в плътния свят. Пламъкът на такова чувство изгаря всяка съпротива. С него може да се творят големи дела.

1969 г. 363. (19 юли). Ако се разглежда всеки опит на тъмните, всяка неприятност, противодействие и страдание като двигател или удар-тласкач, сближаващ с Нас и предизвикващ нов усилен устрем към Нас, то тяхната полезност ще стане напълно очевидна. Според степента на противодействието може да се усилива и устремът, и усещането на нашата Близост. Вълните на противодействията съзнателно се насочват към полезна работа и служат за утвърждаване на Светлината. На известно стъпало всичко започва да служи на духа, пламенно предан на Йерархията. Тогава степента на

съпротивление на обкръжаващото служи като мерило на степента на устрема, тъй като колкото по-бърз е полетът, толкова по-силно е съпротивлението на въздуха. Законите са еднакви във всичко, тъй като както горе, така и долу.

1969 г. 364. Повтарянето на това, за което вече неведнъж е говорено по-рано, не е повторение, а разширяване на казаното в нов аспект и под нов зрителен ъгъл. То укрепва ученика в осъзнаването на това, което се повтаря и което е нужно да се усвои практически особено здраво.

1969 г. 365. (Гуру). Ако човек е безусловно полезен за еволюцията и ако неговото сърце гори с устрем нима има значение добре ли се отнася той към нас или не, разбира ли ни или не, признава ли ни или ни отхвърля. Да се научим да се отнасяме към хората свръхлично, извън зависимостта от това, как те се отнасят към нас. Рядко личните чувства и личните отношения са устойчиви у хората, сред приятелите на Учението също. Свръхличното отношение ще бъде и безпристрастно. То няма да създаде антагонизъм и няма да предизвика осъждане. Признаването на достойнството в другите хора служи като показател за висотата на съзнанието.

1969 г. 366. (20 юли). За физическото тяло много предмети и вещества са непроницаеми. За тънкото тяло също съществуват непроницаеми вещества, сфери и слоеве на пространството, тъй като това понякога зависи от състоянието на съзнанието. За огненото тяло плътният и Тънкия светове са напълно проницаеми, а Огненият Свят - според степента на огненост на духа и оформеността на огненото тяло. Тънката обвивка може да се спира като пред каменна стена пред някои предмети в пространството и особено някои слоеве, не бидейки в състояние да ги преодолее. И подеът на тънкото тяло в по-високите слоеве зависи от неговата светлоносност. За низките обвивки Висшите Сфери са недостъпни именно заради невъзможността да се издигнат. Въпросът за взаимопроницаемостта на веществата е много интересен. За огнената мисъл не съществуват ограничения, но е нужно съзнанието да може да следва мисълта. Недостъпното за тялото и мозъка е достъпно на съзнанието и духа. Трите измерения са окови на плътния свят. Те се отхвърлят при отваряне на центровете. Нужно да се допусне или осъзнае много преди да се овладее способността. Това положение се отнася и до плътния свят, но в по-голяма степен за Тънкия, тъй като там битието е според съзнанието. Съзнанието се подготвя за допускането на това, което е невъзможно да се осъществи в земния свят в обикновено тяло. Приказките дават известна представа за възможностите на Тънкия Свят за познаващите неговите закони на духа. Фантазията на приказките е действителност в Надземния Свят. Към изучаването на много приказки може да се подходи научно.

1969 г. 367. (М. А. Й.). Да поговорим за страха научно. Всички емоции въздействат по един или друг начин на обвивките - едни положително, други отрицателно. Емоцията на страха парализира човека. Тя парализира излъчването на заградителна мрежа. Аурните излъчвания също помръкват. Психически човек става напълно беззащитен и открит за всевъзможни въздействия. Често страхът пред болестта я привлича и ѝ отваря достъп. Страхът е много магнетичен, тоест привлича към човека именно това, от което се бои. Това става по две причини: първата е неизбежността да се премине именно през това, от което човек се бои, втората - отвореността на съзнанието за въздействия от страна на тъмните по петната на страха върху аурата и не само на тъмните, тъй като дори кучето се нахвърля върху обхванатия от страх човек или някои други животни, особено дивите. Не е имало случай йога да бъде разкъсан от диви зверове. Психическата здрава активност у при човека, обхванат от страх, отслабва и той не е в състояние да противоборства на противните явления. Страхът е непотребен и безусловно вреден. Трябва да приучите себе си да не се

боите никога от нищо. Нека да става каквото ще, но нека неизбежното да бъде посрещнато мъжествено и без страх. Страхът е абсолютно безполезен.

1969 г. 368. (Гуру). Ние предлагаме да расте неукротимото желание да се освободите от всички нежелани свойства и черти на характера. Именно нарасналото желание, достигайки известна степен на напрежение, дава сили да се отхвърлят ненужните връзки.

1969 г. 369. (Гуру). “Не на нищожно, не на малко ще станете свидетели”, - така е Казал Самият Той. За това и трябва да се подготвяте, за да срещнете в пълно въоръжение идващото време. И трябва да имате повече вяра в бъдещото щастие на човечеството. Заминаващата си тъмнина безумства, но това са гърчове и конвулсии на смъртно раненото чудовище. Съзнанието за Щита ще помогне да се преживее това тежко време. Напред има Светлина.

1969 г. 370. (24 юли). Какво още е нужно, за да се отворят очите на човечеството за това, което се случва в света? Но духът мълчи. Но злодеянията се задълбочават. Но хората не искат Светлина. При последната черта всички стремежи към добро и към зло ще се усилят до предела. Човешкият организъм няма да издържи такова напрежение на злото и прегарянията ще зачестят. И така вече мнозина прегарят и загиват. И не само злите, но и слабите не издържат нагнетяването. Спасението е в пълно единение с Йерархията на Светлината. Но кой я признава. Затова Указвам да се държите неотделимо. Само с пълно единение ще устоите. Вълните бушуват, но скалата сред океана е неподвижна и непоколебима. Скалата на духа ще отрази натиска на вълните. Спасението е в духа. Утвърждавайте духа над плътта. През вратата на духа ще влезете в бъдещето. Преди края трябва да се съберат силите за последно противостоене на тъмнината. “Претърпелият (тоест устоялият) докрай ще бъде спасен”. Спасението е в това да не се предадете на тъмнината и да издържите нейния натиск. Призовавайте Ме пламенно, когато той стане непоносимо тежък. Заедно ще устоим. Но съзнанието, отделило се от Мен, няма да издържи. Който е с Мен ще премине невреждо и победно в отсъденото бъдеще.

1969 г. 371. (М. А. Й.). Не е нужно строго да се съдят другите, щом като даже силните духове проявяват моменти на отслабване на съпротивлението срещу противни въздействия. Ще мислим по-често за Учителя - Неговият Дух е несломим. Той Може да служи като пример за твърдост, неразколебавана от нищо. Светъл е Обликът на Владиката. Мислейки за Него утвърждавате Светлината в своето сърце. Мисълта за Владиката е докосване до Светлината.

1969 г. 372. (М. А. Й.). Личността, не осъзнала своето временно значение и подчинено положение по отношение на Индивидуалността, представлява бreme за последната. Слугата, изпратен на Земята за изпълнение на определена задача, забравя за нея и се предава на своеволни и лишени от краен смисъл действия. Именно за такива хора е Казано, че “сноват като безумни по планетата”. Нима може да се живее на Земята осмислено ако не е осъзната целта на въплъщението? Но мнозина живеят и обременяват Земята с ужасите на извършваните злодеяния. По-рано са изобразявали злодея с окървавен нож в ръката. Сега злодеите седят важно, облечени изискано в светилищата на банките и често боравят с милиарди. Те даже ходят на неделни проповеди и се считат за вярващи в Бога. Но сътворяването от тях зло превъзхожда всичко, което хората са правели по-рано, тъй като то е планетарно.

1969 г. 373. (Гуру). Да! Това е вярно. Много прекрасни думи се говорят и много зло се върши. Краят на Кали Юга е край на злия, кървав Век. Било е Казано: “В Рибите има кръв”. Новото съчетание на Звездните Лъчи ще измени пространствените условия. Хората

са запазили паметта за Златния Век. По закона за Циклите той ще настъпи отново. Но колко силно и неотложно ще страдат още хората, за да влязат достойно в него! Великите промени са пред прага. Те вече приближават. Великите възможности, давани от еволюцията, изискват отговорно отношение към тях, иначе непоправимите разрушения няма да се избегнат.

1969 г. 374. (26 юли). Трябва да се постигне такова състояние, че вече нищо да не поразява и да не изкарва от равновесие. В тази способност да не се поразявате от неочакваността или от нещо необичайно се крие чувствознанието и своеобразното предусещане на събитията или явленията. Това състояние е особено нужно в Тънкия Свят, където много може да поразява. Това ще помогне безболезнено да се срещнат и страшните мутри, и всевъзможните измислици и трикове от тяхна страна. Това качество е много ценно и в земния живот, тъй като позволява да се удържа спокойствието там, където хората обикновено го губят. Утвърдено, това качество ще помогне също и за осъзнаването на това, че в действителност човек не може да загуби или да се лиши от нищо принадлежащо му по право, тъй като разбира формулата: “Всичко мое е в мен и с мен, и е неотнимаемо, а всичко останало, което може да се отнеме, не е мое, а само временно се намира в мое разпореждане и не ми принадлежи, и не може да ми принадлежи”, - така разсъждава позналият и намерил Съкровището на Камъка вътре. Колко добре и полезно е понякога да отделяме себе си от плътното обкръжение и вещите, които временно притежаваме и да си представяме себе си духом извън тялото и настрани от всичко, което е наоколо. Това ще помогне и за по-бързото освобождение от земните притегляния, когато ще трябва да се озовем в Надземния Свят.

1969 г. 375. (Гуру). Ако земните очи и физическите апарати не са открили признаци на живот на една или друга планета, това още съвсем не значи, че там няма живот. Животът може да тече на астралния план на дадената планета и даже в по-плътни астрални форми, отколкото на Земята, и при други състояния на съзнанието. Това трябва да се има предвид при посещаване на други небесни тела.

1969 г. 376. (27 юли). Въздействието на магнетизма на Луната на Земята и на всичко, което живее на нея, е много силно. Лунните фази влияят на много неща. Силата на лунните лъчи, влияейки върху приливите издига нагоре огромни маси вода. Лунатикът губи своето тегло и става безтегловен. Оттук лекотата, с която той ходи по отвесните корниз. Достатъчно е да го разбудите и съзнанието веднага неутрализира това въздействие. Забележително явление, показващо силата на съзнанието и неговата способност да парализира мощни въздействия. Колкото по-близо до Луната, толкова тези въздействия са по-силни. Съзнанието може да ги отслаби, но действието трябва да бъде съзнателно. Астрологичните аспекти на Луната имат голямо значение в живота на човека. Медиумизмът и психизмът са свързани с лунната пасивност на човешкото съзнание и рефлексността на мисленето и действията. Лунното наследство далеч още не е изживяно. Лунната пасивност и слънчевата активност се борят в човека за надмощие. Активната воля съдържа в себе си слънчеви елементи на Светлината. Мъртвите луни са съдба на обречените. Лунният конус е място за пребиваване на духовете на тъмнината. Слънчева светлина не достига дотам. Ако Слънцето е символ на живота, то Луната е на смъртта. Ние я наричаме планета на смъртта. Нея я очаква по-нататъшно разложение и разпад. Силните духове могат без боязън да се докосват до нея, но за слабите, не можещи да се защитят от нейните излъчвания, тя е много опасна.

1969 г. 377. (М. А. Й.). Поражението е недопустимо. Борбата е показател за напредването на духа. И няма нищо позорно, ако на ученика се налага да се бори със себе си и да преодолява свойствата на своята низша природа. Всички вървящи по Пътя водят тази

борба. Трябва низшето да се трансмутира във Висше. Невъзможно е то да се отхвърли, тъй като съставлява някаква част от човека, но да се преобрази, претопи, трансмутира то по линията на родствените противоположности е във властта на човешката воля. Например ненавистта може да се прероди в любов, силната ненавист - в силна любов. Но нищожните и дребни чувства няма в какво да се трансмутират, тъй като техният противоположен полюс е също толкова нищожен, колкото са и те самите. Природата изхвърля нищожествата като Космически отпадъци от общия поток на живота. Големите недостатъци говорят за голям потенциал на техния противоположен полюс, който се проявява при трансмутация.

1969 г. 378. (Гуру). Това, което се дава от живота, може да се приема без да привързвате себе си към него и без да се опитвате да удържите даваното. Всичко си има време и заминаващите подробности на плътното съществуване отиват в миналото завинаги, за да не се завърнат повече отново. Затова всяко съжаление за миналото е нецелесъобразно и е лишено от смисъл. Ако на малкото “аз” е било добре в предишните условия на живот, то за голямото “Аз” те биха могли да бъдат ненужни, тъй като тяхната изчерпаност няма нищо повече да му даде. За висшето “Аз”, за неговия напредък е необходима борба и преодоляване на трудностите, а съвсем не благополучие, което малкото “аз” толкова желае.

1969 г. 379. (28 юли). Човешката жестокост няма граници и особено тогава, когато хората се чувстват и си въобразяват, че са безнаказани. Наистина обратният удар на кармата настига жестокостта, но нима това ще намали остротата на причиняваните страдания? В задачата на ученика влиза да се научи да отговаря на човешката жестокост с равновесие, тоест да не допуска в отговор нито злоба, нито недоброжелателство, нито въобще никакви затъмнени чувства. Това е много трудна задача. Да се приведе астралът към мълчание ще бъде победа над него и означава овладяване на тази обвивка. Усилията на тъмните са насочени към това да разрушат равновесието и, разрушили го, да нахлуят в съзнанието. Недобрите чувства, предизвикани с тази цел от тях, ще им служат като отворен вход. Равновесието е мощен щит, докато не е нарушено. Поддържайки го, правите сърцето непристъпна твърдина.

1969 г. 380. (Гуру). Не може изведнъж да се научите да се радвате на страданията. Отначало трябва да се приучите да се отнасяте към тях спокойно, без възмущение, без огорчения и помрачаване, и едва после, когато равновесието се удържа вече твърдо, може да започнете мислено да се задълбочавате в смисъла и значението на страданията за възхода на духа. Именно трябва да се примирите с болката, причинявана от каквото и да било, за да разберете, че няма издигане на духа и разпалване на центровете без болки на тялото.

1969 г. 381. (31 юли). Според сближаването с Нас се увеличава и тежестта на Бремето на този свят, което ляга върху плещите на ученика, тъй като той го разделя с Нас. Мнозина искат да имат достижения, но броят на желаещите да разделят с Нас Нашия труд и грижи не е голямо. Затова са толкова малко стъпващите на пътя на Великото Служене. И когато на вас е трудно и когато нагнетяването се усилва не значи ли това, че вече се приближавате към Нашия труд и разделяте с Нас Бремето на този свят. Ще дойдат и радостта, и възторгът на духа и ще се разкрият нови способности, но не преди сътрудничеството да се състои напълно. Само в този двуроден огън на радостта и мъката се извършва преображението на Духа.

1969 г. 382. (Гуру). Много важно е да се разбере, че освобождението е в духа. Можете да имате всичко, което имат хората и да се трудите даже по-добре от другите, но да не бъдете свободен в духа от обичайните окови, с които са оковани хората. Освобождението е в сферата на съзнанието. Колко мисли и труд трябва да се предпратят, за да се състои то.

Така и живеят хората на Земята - в свобода или робство на заобикалящите ги вещи и явления, и обикновено даже не осъзнават своето робство, ако са роби.

1969 г. 383. (М. А. Й.). Всеки час приближава отсъденото. С какво и как ще влезем в него? Какво ще принесем? Принеслият повече повече и ще получи. И запалилият повече сърца ще има заслуга. И приношението, извършено в тъмнината на часа преди разсъмване, е особено ценно. На везните то ще бъде по-тежко от всичко. Когато всичко приключи ще има много привърженици на Светлината, броящи своите заслуги и приношения - благо и на тях. Но носещият светилника на духа запален в тъмнината, когато наоколо е облачно и враждебно, все пак ще бъде особено приближен.

1969 г. 384. (3 август). А сега остава да утвърдите пред самия себе си и пред пространството Моята Близост чрез постоянно, непрекъсвано помнене за това, тоест постоянно предстоене. В течение на деня ще си спомняме колкото може по-често за това, за да го направим накрая непрекъснато. Съзнанието с труд се поддава на този процес, но в края на краищата ще се подчини на повелите на волята. Противящият се вътре вехт човек не желае да отстъпи място на новия човек, идващ да го смени. Символът на младенеца в Чаша служи като напомняне за това, а също и фениксът, роден от пепелта, символизиращ преобразования човек. Казано е: "Ако не се родите отново, ако не бъдете като деца, няма да можете да влезете в Царството Небесно", в Царството на Светлината, в Моя Свят. В предишните Завети е казано много за най-главното във форми, достъпни за разбиране от хората в тези времена. Сега Учението на Живота призовава към същото, но вече в съответствие с нивото на стъпалата на еволюцията, достигнати от човечеството. И ако по-рано нещо се е давало за някой определен народ, то сега Учението на Живота се дава за всички, тъй като това се диктува от настъпването на крайните срокове и приближаването на началото на Новия Цикъл.

1969 г. 385. (М. А. Й.). За неотклонно следване по пътя на Светлината се изисква нечувано упорство. И животът дава пълни възможности да се упражнява това ценно качество на духа. Негови сестри са твърдостта и несломимостта. Може, например, поставяйки си задача да поддържате или подобрявате здравето си, да не отстъпвате от набелязаното докато не бъде постигнат успех, макар и за това да е нужно много продължително време. Или посрещайки натрапчивото и дълго противене на тъмните и започвайки борба с тях да я доведете докрай, до пълна победа. Можете да си представите колко необичайно упорство, стремеж и настойчивост трябва да проявите, за да не се прекъсва ритмът на всекидневното Общуване и всичко свързано с него. Ще се учим от небесните тела, тъй като техният космически път е неизменен и ритмичен.

1969 г. 386. (4 август). Голямата Тъмнина е вечен антипод на Светлината и противоположен полюс на проявения Космос. Земната тъмнина и тъмните антагонисти на Светлината са чисто земно и временно явление. Частният случай на Земята и нейните тъмни не трябва да се разпростира върху цялото Мироздание. Затова е толкова важно да се осъзнае присъствието на Далечните Светове и отсъствието на тъмни на тях. Там има несъвършенства и има еволюция, има преодоляване на миналото от бъдещето, но няма служители на тъмнината и тъмна йерархия. Устремът към Далечните Светове и съзнателната връзка с тях ускоряват еволюцията на вашата планета. Далечните Светове се дават като притегателен магнит за устремите към тях духове. Ние, Братята на човечеството, сме Пришълци от Далечни Светове. Ние ще се Завърнем в тях, увеличавайки цялото човечество, с изключение на Космическите отпадъци. Осъзнатият Вечен Живот е основен принцип на Далечните Светове и достижение на човечествата, които ги населяват. Велико бъдеще и безпределен живот очакват вървящите след Нас.

1969 г. 387. (5 август). Прояви на Тънкия и Огнения Светове се случват непрекъснато и в плътния свят, но те трябва да могат да се видят. Израстването на растението от зърното е явление от огнен порядък. Всяко движение на физическото тяло е свързано с тънки процеси и с огън. Човек постоянно мисли. А какво е мисълта? Така че хората живеят във всичките три свята и влизат в съприкосновение с всичките, само че липсва осъзнаване на това. При известна внимателност ще бъдат забелязани много неща. Няма нищо свръхестествено, всичко е естествено и просто, и достъпно за устременото наблюдение. Човешките настроения и емоции и чувства са явления, чиито корени продължават в Тънките Сфери и по-нагоре. Човекът много зависи от пространствените токове, тоест от тънките енергии, невидими за окото. Човекът живее във всичките три свята и може лесно да пристъпи към изучаването на връзките помежду им и осъзнаването на трите.

1969 г. 388. (6 август). Дисциплината на духа се налага върху чувствата на ученика. Тя се отнася както до физическото, така и до тънкото и менталното тела. Всички обвивки са привикнали да вибрират в своя тоналност и всяка така, както са я научили или както я е научил животът. В това своеволие на обвивките се внася елемент на волята, указваща как именно трябва да реагират на всичко, което постъпва в тяхната сфера. Ако волята не се намесва, те вибрират на всички въздействия автоматично, по привичния начин. Този автоматизъм или рефлексност на действията е недопустим в напредналия ученик. Споменатият дозор се простира също и върху това да не се допуска този автоматизъм. Той е добър ако, да кажем, човек е свикнал да среща ударите на съдбата в пълно равновесие или никога да не допуска раздразнение. Но това са качества на духа, утвърдени някога съзнателно от волята. Не за тях става дума. Става дума за безконтролните, своеволни, нежелани движения в обвивките, които властват над човека, нарушавайки неговото равновесие и затъмняват светлоносните излъчвания на неговата аура. Рефлексността е лунно наследство на човека, утвърдено някога отдавна. То се проявява и в придобитите вредни привички, например такива като пушенето, пианството, наркоманията и много други. Подобни привички са налепи върху духа. В един или друг вид под гнета на всевъзможни привички живеят болшинството въплътени. За човека привичката да яде месо създава пречки при формирането на тънкото тяло. Не е желателно също обременяването на стомаха с всякаква храна. Ученикът трябва да се откаже от много привички по пътя на следването на Учителя. Много пагубно е привикването към вещи. Откъсването от такова привикване е много тягостно след освобождението от тялото. Но и при земния живот такова привикване угнетява. И е много печално ако този гнет е незабележим за угнетяването съзнание. Затова е по-добре да не се привързвате към нищо, за да не ви е жал да се разделяте с нищо. Привикването към пагубно мислене е още по-опасно и вредно, освобождаването от него е най-трудно от всичко. Но зараждащата се и укрепваща воля на ученика постепенно започва да поема юздите на управлението в свои ръце и да овладява всичко, което пречи на напредъка на духа. Раждането на волята е славна страница в живота на ученика.

1969 г. 389. (М. А. Й.). Волята може да бъде упражнявана винаги, навсякъде и във всичко, тъй като възхождащото съзнание притежава много неизживени свойства. И колкото по-високо се издига то по стълбата на духа, толкова повече преодолявания стават неизбежни по неговия път. Говорейки по същество, пътят на възхода е път на постоянно преодоляване на миналия човек или на бившия човек в себе си и зараждането на новия. Така пред преодоления се отварят всички следващи врати. Крачката на победителя е твърда и неизменна. Нито търпимостта, нито слабостта, нито снизхождението към своите недостатъци не облекчават пътя. Всичко се поставя на карта. И поставилият всички

неизживени свои свойства печели в крайна сметка стократно. При упражняването на волята трябва да се помни, че потискането на чуждата воля е недопустимо.

1969 г. 390. (Гуру). Кой казва, че пътят на живота се намира някъде вън? Не, той преминава вътре, той се намира в самата същност на човека. Тясната пътека, водеща в живота, е в него. Затова всички търсения някъде настрани няма да доведат до желаната цел. А щом цялото бъдеще, всички богатства на духа не могат да се намерят във външния свят, значи само вътрешният свят може да разкрие желаните възможности. Отдавна вече е Казано: “Царството Божие е вътре”, - там и търсете.

1969 г. 391. (7 август). Човекът, считащ себе си за нещастен, е нещастен, за щастлив – щастлив. Състоянието се определя от мисълта. И ако бъде овладяна мисълта, то може да се овладеят и състоянията на духа. Всичко е толкова условно и толкова относително. Не върху явлението се намира печатът на неговите свойства да причинява страдание или радост, а върху съзнанието, определящо своето отношение към едно или друго явление и разглеждащо го под ъгъла на личното усещане за скръб или радост, които погрешно се приписват на това явление, а не на човека, който го възприема. Но лостът е в ръцете на човека. Едно и също явление днес може да радва, а утре да огорчава. Колко често на юношата се иска да изглежда по-солиден и по-възрастен от своите години, а на възрастния – по-млад. Колко често постигнал желаното човекът не намира в него очакваната радост и удовлетворение. Здравата, Космическа, не зависеща от външните условия радост не може да бъде намерена в областта на личните преживявания. Не може да бъде намерен и мирът, който е “по-високо от всяка разбиране”. Така достигахме пак до същото: до отказа от личното и пренасянето на фокуса на всички стремежи в сферата на Общото Благо. Тази мисъл кратко и ясно е изразена във формулата: “Отвърни се от себе си и Ме следвай”.

1969 г. 392. (Гуру). Струва ли си да се стремите към Светлина, ако този стремеж донася само страдания? Така шепне себелюбието в тъмнината и се обгражда с тъмнина. И през това нашепване също трябва да се премине. Много камъни са разхвърляни по трудната пътека на възхода на духа и кой знае в кой ще се спъне кракът. А пътят е или нагоре, или надолу. Много по-лесно е да слизаш, отколкото да се изкачваш и мнозина следват този път. Накъде? Ако всеки спускащ се се попиташе накъде го води този лек път. Така че пред човека лежат два пътя: пътят надолу и пътят нагоре, и всеки води неотклонно или в тъмнината, или към Светлината.

1969 г. 393. (8 август). Любовта към когото и към каквото и да било е мощна сила, обединяваща с този, когото човек обича. Съзнанието включва в своята орбита любимия или любимото. За да се приемат в себе си проявите на Далечните или на Висшите Светове, те трябва да бъдат обикнати. Но как да заобича човекът това, което не познава? Именно, любовта служи като мост към опознаването. Фламарион обичаше звездите. Той посвети целия си живот на тяхното изучаване. Ако искате да опознаете нещо заобичайте го с любов, пораждаща устременост. Но обича сърцето. Може ли да се заповяда на сърцето? Да се заповяда не може, но да се убеди – може, тъй като в своите дълбини сърцето носи в себе си любов към прекрасното. И въздействието на всичко прекрасно и на красотата върху съзнанието възвисява човека. Заобичайте красотата на мислите и мислите за прекрасното. Мисълта за прекрасното ще бъде винаги творческа, тъй като с красотата може да се твори. Малките, сиви, делнични мисли за също такива дребни неща няма да възвисят съзнанието. Ясносияйното мислене е наситено с красота. Ако тя не се вижда наоколо, можете да я творите с мисъл. Дори украсяването на бита трябва да се предшества от мисъл. Борбата между доброто и злото се заключава в борбата между Красотата и безобразието. Мислите

за прекрасното могат да създадат и Красота в обкръжаващото. Учете се съзнателно да творите с мисъл.

1969 г. 394. (М. А. Й.). Великото Дело изисква нечувано упорство от страна на вършещия. На него настойчиво и упорито ще противодейства тъмнината. И ето в тази борба с тъмнината са нужни и свръхчовешкото упорство, и твърдостта на решението да не отстъпвате, да не се пречупвате, да не отпускате ръце в отчаяние пред обезсилващото противодействие на тъмните. Но духът е вечен и Светлината е вечна, докато тъмнината и нейните тъмни служители, вървящи против Светлината, са крайни. В осъзнаването на вечността на духа и на Светлината могат да се намерят сили за противостоеене на злото.

1969 г. 395. (Гуру). И твърдостта, и устойчивостта, и непоколебимостта на своето решение да се борите с тъмнината и в себе си, и наоколо, не трябва да поставяте в зависимост от неустойчивостта и колебанията на външните условия, тъй като те винаги ще се колебаят. Непоколебима е само Стълбата на Йерархията на Светлината. Затова непоколебимото, утвърдило се върху нея сърце, е непобедимо. Затова в мислите за мощта на Йерархията на Светлината могат да се намерят сили да се устои в тази борба до края. Затова мъжественото сърце няма да се уплаши от постоянните нападения на тъмните и няма да отстъпи в тъмнината. Така се постига победа над тъмнината в себе си и наоколо.

1969 г. 396. (9 август). Нека вашето придвижване към Светлината да бъде неотклонно като ежедневния път на слънцето. В тази неотклонност е залогът и гаранцията за победата. Всички ненужни наслоявания ще отлетят като есенни листа. Без тази неотклонност няма да се освободите от психическите натрупвания, които са се наслагвали векове. Затова и да се отхвърлят те изведнъж е почти невъзможно. Но водата дълбае камъка. По пътя към Безпределността всичко е постижимо. И вече сте се освободили от много. Това освобождение е незабележимо и само на завоите може да се види колко товар е отхвърлен. Учителят Иска да ви види свободни и нямащи нищо свое. Защо това да се отнася само към вещите. Всички натрупвания на личността са също “свое”, от което трябва да се избавите. За да приемете в себе си Нашето, своето трябва да се премахне, тъй като пречи. Така съзнанието на човека се изпълва или със “своето” или с Моето. Личността се вкопчва в “своето”, висшето “Аз” иска Моето, тъй като двама са в един. Великото разделение, протичащо в света, става и в съзнанието на всеки човек. Великото разделение засяга всички, никой няма да избяга от решението накъде да се обърне - към тъмнината или към Светлината. В тази неизбежност на решението да се обърнете към тъмнината или към Светлината се заключава смисълът на ставащото в света. Не по севера, юга, изтока и запада върви разделениято, а по линиите на сърцето. И всеки сам решава своята участ.

1969 г. 397. (М. А. Й.). За въображението няма нито предели, нито ограничения, ако натрупванията съответстват. В Тънкия Свят с помощта на натрупаното във въображението човекът твори в много широки мащаби, ако въображението позволява. Творят даже тъмните. Творчеството върви в съзвучие със светлоносността на излъчванията на творящия дух. Ето защо е толкова важно да се запасите с чисто въображение. Нечистото твори също такива форми и се задушава в тях. Въображението твори с помощта на мисълта. Овлабяването на мисълта означава и овладяване на въображението. Подготвяйки се за живота в Надземното да помислим за това колко нужни ще бъдат там очистеното въображение и обузданата от волята мисъл.

1969 г. 398. (Гуру). Не е за чудене как отпада всичко слабо, неустойчиво и неуравновесено и колко малко са готовите съзнания. Запалват се, пламват като суха слама и също така бързо угасват. Не приемайте тези пламвания за готовност на духа. Но когато отсъденият за Светлината дух се приближи до вас, не го изпускайте. Владиката Каза, че Той

е Праг за духа. Великият Праг. А вие сте малки прагове, чрез които също подхождат в търсенето на Светлина. Не поставяйте своята дребнавост като преграда за подхождащите към Нея чрез вас. И си отваряйте сърцата и очите за приближаващите се, за да не пропуснете. Учителят Постави вас, мълчащите на кръстопътя, за да забележите вървящите към Него.

1969 г. 399. (10 август). Някой е преживял цял живот в дома, в който се е родил, в него и умира. Няма да завиждаме на такъв жител. Някой е сменил десетки домове и все пак не е намерил сигурно прибежище. А Човешкият Син не е имал място, където да преклони глава. Само Бащиният Дом може да служи като сигурно прибежище за духа. И е добре когато земното бездомие се постига от пътника по безкрайния Път. Домът на духа е в Надземното. Бащиният Дом е в Надземното. Земните домове не могат да дадат надежден покрив. Илюзията за здравината на човешките жилища се твори от Майя. Да считаш някое от тях за свое ще бъде самоизмама, впрочем, както и всичко останало, което считаме за своя собственост. Всичко е само временно, това трябва да се разбере и усвои добре. Тогава няма да ти е жал да се разделяш с нищо. Тогава можеш да бъдеш свободен в духа от робството на вещите. Освобождава знанието – единствената неотнимаема собственост на човека. Затова е нужно и важно то да се натрупа, за да има с какво да се завръщате и какво да донесете в Бащиния Дом. Там са събрани много най-ценни съкровища, но за да ги оцените, за да ги ползвате трябва да знаете, както и да донесете със себе си това знание. Иначе приготвените съкровища ще останат да лежат напразно. Знанието за обикновените вещи и общоприетата наука няма да помогнат те да се разпознаят, а и те там са ненужни. Значи, нужно е знание за необикновеното, отварящо очите към разбиране на духовните съкровища. Как да се придобие то? Заедно с Мен. Когато вървим заедно придобиването става прост и естествен процес. И така: заедно във всичко, до края. Това ще бъде единствено вярното решение. И тогава пътят към познаването на най-нужното става напълно достъпен. И тогава съкровищата на духа в Бащиния Дом са отворени за позналия Пътя.

1969 г. 400. (Гуру). Условиата на земния живот са значителни с това, че позволяват да се натрупват различни качества на духа. Този процес може да се води съзнателно и тогава животът придобива свойството целесъобразност. Безцелно блуждаещите хора и вървящият към определена цел човек показват поразителна разлика. Знаещият накъде и защо върви, а също и това, което му е нужно за пътя, неизменно ще достигне до своята цел.

1969 г. 401. (11 август). Човешкият организъм е лаборатория за всички усещания, които с помощта на волята могат да създават въображението. Чувството на спокойствие може да се усили и предизвика по заповед на волята, и това не е чак толкова трудно. Може да се предизвика и радост, и други чувства, както добри, така и лоши. При това трябва да се обърне внимание на това, което се случва при кооперирането с пространството и с тези негови слоеве или сфери, които са наситени със съзвучни на предизвиканото чувство вибрации. Възможно е съзнателно да се извика от пространството усещане за радост, и при това без всякакво отношение на това чувство към плътните условия на момента. В плътния свят може да няма никакви причини за радост и все пак творческото въображение на човека ще бъде в състояние да я утвърди и да обедини съзнанието с тези сфери, където звучи пространствена радост. Има сфери или слоеве на много тежки преживявания. Мнозина се свързват с тях. А има и много високи. Немного съзнателно се устремяват към тях. Но първо трябва да се заставите да зазвучите на желаната вълна на утвърждаването от волята чувство, за да влезете след това в съприкосновение именно със сферата, съзвучна на предизвиканото чувство. Наистина, струва си да се поупражнявате над това, за да разберете колко много зависи от волята на човека. Рефлексността и рефлексните чувства автоматично се

подчиняват на едни или други въздействия, без дори да се опитват да ги неутрализират или да се борят с тях. Но в лабораторията на човешките чувства неин стопанин, разпоредител и господар е самият човек и неговата воля може да твори чувствания по негово желание. Опитите в това направление са много интересни. И дори известен успех вече показва какви възможности се отварят пред човека. Не е прието пред госта да се показва своето лошо настроение или недоволство и добрата стопанка никога няма да си позволи да направи това, дори без да познава творческата мощ на волята, но прилагайки я несъзнателно. В това направление областта на творческото приложение на волята е много широка. И както винаги и във всичко трябва да се започне от малкото, за да преминете, овладели го, вече към голямото. Много пътечки на разпуснатите чувства и настроения могат да се съкратят по този път. Защо нечие лошо настроение или раздразнение в един човек трябва да предизвиква в отговор същото това чувство в друг, когато прилагайки волята той може не само да не му се поддаде, но обратно, със своето спокойствие и светли вибрации да го неутрализира напълно на своята собствена вълна. Хората много силно си въздействат един на друг със своите настроения, но вършат това несъзнателно. Съзнателното приложение на волята, твореща Светлина вместо тъмнина, която те разсейват, може да твори чудеса и да преобразява излъчванията на човешкия организъм от отрицателни в положителни. Много Светлина може да се внася в обкръжаващата среда с умението да се настройва своя микрокосмос на желаната вълна на Светлината.

1969 г. 402. (М. А. Й.). Не можете да се обединявате с Висшите Светове на вълната на раздразнението, ненавистта или злобата. Значи преди съединението да стане възможно е необходимо своите обвивки да се приведат в хармонично състояние. Звученето на Висшите Светове е толкова далечно от воплите и виковете на Земята, че приближаването към тях изисква подготовка. Колко пъти, раздиран от хаоса на най-необуздани чувства, човек се обръща към Висшия Свят, призовавайки за помощ и не я получава. Настройвайки радиоприемника на определена и желана вълна хората прекрасно знаят и прилагат закона за съзвучието. Но по отношение на своя собствен огнен апарат не прилагат тези знания, забравяйки, че както горе така и долу. За да отговори Огненият Свят трябва да приведете собствения приемник в съответстващо състояние, тоест да го настроите хармонично в определен тон. И тогава отговорът няма да се забави. Трябва да се помисли за това как и на какви вълни настройват хората апаратите на своя дух. Настройвайки себе си в тон с най-нежелателни, тъмни и отрицателни чувства получават в отговор вълни от същите въздействия, но усилен от пространствения мегафон.

1969 г. 403. (Гуру). Пътят си остава само един – през себе си, тъй като самият човек е и този Път. Владиката, Казал: „Аз Съм Пътят, Истината и Живота“ е Указал този Път, тъй като Той е Дал също и Завета: „Аз Съм във вас, вие сте в Мен“. Обединявайки тези двете формули не е трудно да се види, че Пътят преминава вътре в човека, тъй като даже Царството Божие е вътре в нас. По такъв начин не външните условия, а вътрешното състояние на човека обуславя следването на Пътя. И където и да е той, каквото и да прави, в каквито и условия да се окаже, никой и нищо не може да му затвори Пътя, освен него самия. Всички прегради и препятствия са поредните измами и илюзии на Майя и измислици на служителите на тъмнината, които нямат власт да пресекат Пътя на човека, ако той е разбрал, че неговия дух, който е вътре, е нерушим и непобедим от нищо външно.

1969 г. 404. (М. А. Й.). Корените на човешката душа са в Надземния Свят. Там е родината на духа. Не можете да се утвърдите върху нищо земно, тъй като всичко е преходно и не можете да се закрепите към нищо, тъй като всичко ще бъде отнето. Следователно само в Невидимите Сфери може да се строи здраво и завинаги. И е добре, когато вече липсва

желание да се заловите за каквито и да било плътни условия и да си въобразявате, че те са непоколебими. Ако човек не от този свят няма опора в него, но я има в света, който не е от този свят, то той стои по-здраво и твърдо на краката си от имащия много в земния свят. Обикновените мерки не подхождат на Надземния Свят. Откъсването от Земята и непривързаността към каквото и да било земно дават право на свободен вход към онзи свят и свобода за действие в него: „Позналите сладостта на Земята няма да полетят“, но за позналия горчивината на земния живот и вкусилия много от нея полетите са достъпни.

1969 г. 405. (13 август). Промяната на местата е и желателна, и необходима, за да не прираства аурата към едно място. Прирастналата аура не може да се освободи така лесно, както изглежда. Тя се сраства органично и е трудно да се откъсне. Но както могат да се притежават вещи без чувство за собственост, така също може дълго да се живее на едно място не вращайки в него. Затова трябва често да се пътешества, макар и мислено, облитайки с мисъл целия свят. Където сме ние, там е и домът. Където е мисълта, там е и духът, който я е породил. Свободата се утвърждава с мисъл, свобода от властта на обживяното помещение над съзнанието. Йогът може неотлъчно да пребивава в своето тяло в една и съща пещера, но в духа да лети над планетата и да бъде там, където поиска. Местопребиваването е относително понятие. По-често напускайте мислено дома, в който живеете, ако обстоятелствата не позволяват да го оставите. Движението в духа винаги предшества движението в тялото. И мисълта е винаги напред. И даже ако движението в тялото не се е състояло, то движението в мислите все пак се е осъществило. Това е важно като подготовка за онзи свят, където всичко се движи от мисълта. Неподвижната мисъл, прирастнала към обичайното жилище, ще държи в робство дори там, където човекът вече фактически не е свързан със земния дом. „Трябва да се мисли колко нужни са за хората пътешествията“. Ако те са невъзможни по обичайния път, то в духа и в мислите те са винаги възможни. Движението в мислите е реално, то става действителност когато полетите в тънко тяло са достъпни. Така също полезни са и полетите в бъдещето. Затова е важно мисълта да се разкрепости.

1969 г. 406. (М. А. Й.). Всяко мислено действие има значение. Движението в мислите сякаш прокарва трасета в пространството, по които, вече извън тялото, човек се придвижва свободно извън земните условия. На мисълта трябва да се отдава много повече значение, отколкото това се върши обикновено, тъй като мисълта не е нещо отвлечено, а фактически двигател на живота. Отричайки значимостта на мисълта, хората се лишават от разбирането на основата, върху която се гради всичко.

1969 г. 407. (Гуру). Земното творчество винаги е обусловено от мисленото творчество и даже ако то по някаква причина не се е осъществило, то все пак мисълта така или иначе, рано или късно ще се въплъти във видими форми. Тази непреодолима тенденция на мисълта да се проявява в плътни форми трябва винаги да се има предвид, тъй като се проявяват и добрите, и лошите мисли. Последните трябва да се избягват и да се пазите от тях, тъй като мисълта не само ще се въплъти, но и ще намери своя породител, за да вземе той участие в този процес и да изчерпи върху себе си нейните следствия.

1969 г. 408. (14 август). Ако щастливият земен живот, изпълнен с благополучие, не позволява на духа да влезе в предназначения чертог, то животът, изпълнен с тръни и неблагополучие, дава широко тази възможност. Усвоили това, ще бъде вече лесно да се научите да гледате на всички подробности на тежкия и труден живот като на условия, ускорено приближаващи към Обителта на Светлината, като на тласкачи, устремяващи духа към Йерархията на Светлината във Висшия Свят. И тогава възниква въпросът: да се радвате ли или да се огорчавате на земното благополучие? Когато тъмните досаждат много и

яростно упорстват в това, те не разбират, че сближават с Нас този, когото толкова им се иска да отвърнат от Нас. Когато между нас Стои Обликът на Владиката, отделящ мощно от тъмнината, всички усилия на тъмните са напразни, всички удари, нанасяни от тях, постигат противоположната цел. Настойчивостта на тъмните е добър знак. Те няма да полагат много усилия, ако огънят на духа е слаб. Колкото по-висок и силен е духът, толкова по-силни са и тъмните злодеи, опитващи се да го обкръжат и отрежат от Светлината. Да се порадваме на всяко нападение, тъй като то дава нови сили да се стремим към Светлината. Дори под ударите на тъмните съвсем не е трудно да се достигне до постоянния Лик пред вътрешното око. И когато нападението е особено силно и особено продължително, можете да държите Лика като защита от злото пред себе си неотстъпно, особено здраво привързвайки се към Стълбата на Йерархията на Светлината.

1969 г. 409. (Гуру). Искане ми се да виждам преминаването от думи към дело, от прекрасни мисли - към тяхното осъществяване, от желанията и намеренията – към тяхната реализация. Тъй като някога ще се наложи всички те да се утвърждават в приложение. Не е ли по-добре това да е колкото може по-бързо, тъй като времето не чака. Изпуснатите възможности няма да се повторят и по-нататъшното утвърждаване ще изисква утроени усилия. За всичко има време, но да се улови най-добрия момент ще бъде залог за успех. Закъснялото действие е осъдено. Изисква се остра зоркост, за да се улови моментът на подема на вълната.

1969 г. 410. (15 август). Всичките три свята: плътния, Тънкия и Огнения са действителност - всеки в своята сфера. За пребиваването във всеки и живот в него е нужен съответстващ проводник. За свободната проява на съзнанието във всичките три е необходимо всичките проводници или тела да бъдат достатъчно оформени. От всеки от трите свята могат да се видят останалите два свята, ако степента на съзнанието го допуска. Плътният свят сам по себе си не е Майя, както и Тънкия свят. Майя се поражда от човешкото съзнание, от ограничеността на неговите възприятия и от несъвършенството на неговите обвивки. Великите Духове, намирайки се в земно тяло, не са откъснати от съприкосновението с другите светове и могат да се потапят в тях по заповед на волята. Стъпалото на еволюция, достигнато от човечеството, ще преминава под знака на съединението в съзнанието на всичките три свята, разединени дотогава. Колкото по-добре са оформени всичките три тела, толкова по-лесно ще бъде това обединение. В миналите векове вече има свидетелства за такова обединение в една или друга форма. Но това са били отделни случаи. В бъдеще това явление ще носи вече масов характер. Паралелно ще се развива и науката, потвърждавайки научно реалността на трите и повече състояния на материята, и това, което сега се отнася към областта на фантазията, суеверията, предположенията, свръхестественото и необикновеното ще влезе в руслото на обичайността. Познатият свят просто ще се разшири и за много явления просто ще се отворят очите. Новото Небе и Новата Земя ще застанат пред прозрялото съзнание в цялата пълнота на своя троичен аспект.

1969 г. 411. (М. А. Й.). Може ли със Записите да се изчерпи цялото величие и безпределност на Мирозданието? Разбира се, не. И колкото и да пишем, неизчерпаемостта все пак остава като стимул, устремяващ духа към все нови и нови находки. Говорейки по същество, няма нищо ново, но новият подход към явленията от живота позволява да се разглеждат те под съвсем друг зрителен ъгъл и да се откриват в тях нови елементи. Разширяващото се разбиране ще бъде мярката. Отдавна вече е казано, че „човекът е мярка на нещата“. Като такова мерило служат човешкото съзнание и неговата способност за възприемане, което в своя потенциал е неограничено от нищо.

1969 г. 412. (Гуру). Наличието на три свята позволява мислено да се устремявате към всеки от тях по желание. Живите хора няма за какво да се устремяват в плътния свят, тъй като те и без това са здраво привързани към него, но да се стремят към Тънкия и Огнения Светове е полезно. Разбира се, не към низшите слоеве на Надземния Свят трябва да се стремите, тъй като те нищо добро няма да дадат, а към Висшите. Ако устремът върви под знака на Красотата, то той е опазен чрез Красотата в достатъчна степен, но е по-добре да се развива устремът към Висшите Светове. Мисълта за тях ще започне да ускорява тяхното познаване и ще установи магнитна връзка с тях. Твърде нисоки са обектите за устремяване даже на нелющите хора. Затова „трябва да се целите по-нагоре“, за да достигнете вече по-висока отправна точка. Направлението се утвърждава от мисълта. Това може да се върши съзнателно.

1969 г. 413. (16 август). Излъчванията на аурата, наситени с всевъзможни преживявания, настроения, емоции и състояния на човека го затварят в така наречената аурна черупка, която той трябва да пробие, ако иска да излезе в широкото пространство. Процесът не е от лесните. Така например, не може да се приобщи към пространствената радост, ако не направите това. В Завета „Отвърни се от себе си“ се съдържа Указание за освобождаване от аурната черупка. Скитничеството и промените на местата много способстват за това. Указанието за непривързаност към каквото и да било има дълбоко значение именно в това отношение. Вече е Говорено, че с всяка вещ, която човек счита за своя собственост, той е свързан с ток или нишка, протегната от него към вещта. Тези нишки са различни по цвят, сила и здравина. Заковелият собственик е обвързан като с въжета с тях. Това явление е от психически характер и не изчезва със смъртта. Така и преминава човек с всичкия този багаж в Тънкия Свят, отнасяйки със себе си психическите връзки с предметите от плътния свят, по-точно, вече с техните астрални форми. Освобождаването от чувството за собственост е необходимо за постигането на пространствена свобода.

1969 г. 414. (17 август). Подобно на лъча на прожектора, лъчът на съзнанието може да бъде насочен към всяка мисъл, към всеки предмет вътре и извън човека, към миналото, настоящето или бъдещето. Това насочване може да бъде волево, преднамерено или автоматично. Умението за съсредоточаване позволява да се удържа лъча върху предмета за повече или по-малко време. При контрол над това нежеланите обекти просто се изхвърлят от ползрението и лъчът на съзнанието се пренася върху нещо друго. При широтата на обкръжаващия свят изборът е неограничен. Натрапчивите мисли, усещания и настроения не са нищо друго, освен резултат от слабоволие или следствие на слабости, допуснати в миналото. Контролът позволява да се пропускат в съзнанието само положителни мисли. Въпросът за това върху какво се устремява лъчът на съзнанието е много важен, тъй като устремената мисъл води. Насочвайки я към Далечните Светове, установяваме магнитна връзка с тях. По този канал могат да постъпват нови впечатления. Ползвайки се от магнитните свойства на мисълта, може да се извличат от Тънкия и Огнения Светове присъщите им елементи. Мисълта осветява пътя. Управлението на тънките енергии се осъществява с помощта на мисълта. Упоритото размишляване над някаква тема позволява да се удържа лъча на съзнанието върху нея. Всички хора постоянно мислят за нещо: голямо или малко, добро или лошо и постоянно насочват своето съзнание към нещо. Не е трудно да се съди за свойствата и характера на даден човек по обектите на неговото мислене. Човекът живее в своите мисли, а мислите - в него. Съзнателното отношение към това, с което е заето мисленето и към което се устремява лъчът, позволява да се установява направлението волево.

1969 г. 415. (Гуру). Неравновесието в природата и в човешкото съзнание е

достигнало до крайна степен на напрежение. Планетното неравновесие е създадено от човечеството. Ако това продължава още известно време, взривът е неизбежен. Държателите на Земята се Стараят да раздробяват фокусите на напрежение и да дават изход на енергиите в незначителни прояви, тъй като крупното стълкновение е много опасно. То може да въвлече в своята орбита цялата планета. Трудно време. Тежко време за всеки чувствителен дух.

1969 г. 416. (18 август). Всички плътни форми, в които се Въплъщава Великият Дух при своето идване на Земята, могат да служат като звено за обединяване или връзка с Неговата Безсмъртна Индивидуалност. Физическото тяло на Великия Дух е смъртно като всяко плътно тяло, но духът е безсмъртен. Различните народи в различните векове са обичали Великите Духове според своето съзнание, обичаите и времето. Но под тези различни форми трябва да може да се види Индивидуалността на Великия Дух, за да се разбере, че формите са временни и изменчиви, но Същността, затворена в тях, е неизменяема. Владиците са седем. Всеки ученик принадлежи към своя Владика и се намира в Неговия Лъч. Лъчът е индивидуален, тъй като е оцветен от Същността на Неговия Носител. Връзката между Учителя и ученика не се прекъсва вътрешно, макар и външно те да могат да са разделени от различни условия. Тя не се прекъсва и в Надземното, само че там външните условия вече не препятстват близкото единение. Много важно е за ученика да осъзнава, че връзката с Учителя е над всичко, което може да го заобикаля в плътния свят, над всички негови временни преживявания, радости, мъка, здраве, болести и всички преходни условия на земния живот. Тази връзка може да продължава цели хилядолетия. Сребърната Нишка е по-здрава и по-трайна от всички обикновени, земни връзки и от всички привързаности на духа към земното, тъй като е протегната над всички временни и смъртни проводници на човека и тяхното обкръжение не само в земния, но и в Надземния Свят.

1969 г. 417. (Гуру). Степента на очистиране на съзнанието решава целия понататъшен път. Затова с този въпрос може и трябва да се заемете непосредствено. Упорството на обвинките и преди всичко на астралната, научена някога на това, на което не би трябвало изобщо да бъде учена, показва, че тези уроци са се внедрили здраво и че всичко трябва да бъде изтръгнато с корена. Тези коренчета са много лоши с това, че израстват отново, ако не са напълно отстранени. Значи трябва да се копне още по-надълбоко и да си спомните кога и как е бил извършен негодният посев. Полето на съзнанието трябва да бъде напълно очистено от плевели, за да бъде новият посев чист.

1969 г. 418. (19 август). Да, това е така: тялото е тук, а духът е там, накъдето е устремен. И бидейки там, донася тук, където е тялото, впечатления и мисли оттам. Делимостта на духа позволява части от него да се изпращат далеч от тялото. Тялото пребивава там, където живее, а духът – там, където иска. Духът се носи върху крилата на мисълта по повеля на волята. Движението в духа е реално. Апаратът на духа е сложен и тънък, по-сложен от всичко, което може да си представи човешкият ум. А тялото е негов инструмент за връзка с телесния свят. За всеки от трите свята има свой проводник. Но всички те са свързани в едно цяло, макар и да могат да действат поотделно и самостоятелно. Физическите тела на хората се отличават много едно от друго по сила, здраве и способност да действат и това се определя от възрастта, пола, натренираността и много други условия. По същия начин и другите тела на човека – астрално, ментално и огнено се различават по своите особености в много значителна степен от същите тези проводници на другите хора. Не е толкова трудно да си представим какви проводници притежава дивакът и философът, и как се проявяват те във Висшите Светове, и какви натрупвания притежават, и каква е широтата на съзнанието на всеки от тях. Често даже на една маса се оказват хора поразително отличаващи се един от друг по своите особености и възможности. Ние

определяме хората по светлосянката, тоест по светимостта на техните аури. Този показател е безпогрешен. Да усъвършенства своите проводници е най-нужната задача на човека. Именно заради това той идва на Земята, заради това съзнателно или несъзнателно, знаейки за това или не, живее, работи, твори и умира, за да дойде отново тук.

1969 г. 419. (М. А. Й.). Огнената мисъл не старее. Обикновените мисли стареят, излизат от мода и престават да интересуват човека. Колко обикновени, бездарни писатели има и колко скоро се забравят техните книги! Но Шекспир и Толстой са живи, както и всички велики писатели на този свят. Мислите на Великите Духове не умират във вековете. Такива мисли живеят и насищат аурата на планетата не само на страниците на писанията, но и от пространството. Планетната съкровищница от мисли е много богата. Благо на този, който може да внесе в нея и свой дял, свой принос.

1969 г. 420. (Гуру). Квинтесенцията на всичко положително, достигнато някога от човечеството, е съсредоточена в Твърдината. Това е нерушимото хранилище на съкровищата на Земята. Хората твърде бързо забравят за своите находки в областта на действителните знания. Но Владиците Пазят всичко достойно за съхранение, Пазят го за бъдещето. Съкровеното Знание не търпи ущърб от човешкото забвение. И достъпът към него е отворен за всеки достоен дух. И пространствената Съкровищница също е отворена за духовете, съзвучни с това, което се намира в нея, и те могат свободно да черпят от нея.

1969 г. 421. (20 август). За всеки чувствителен дух въздействието на човешките аури една на друга, при близко съприкосновение, е очевидно, но по-трудно е да се забележи въздействието на разстояние, макар и то да има постоянно място в човешките взаимоотношения. Въздейства мисълта, оцветена с излъчванията на аурата. При внимателно отношение към този вид явления може да се види как от време на време в съзнанието се появяват нечий лица и възниква мисъл за тях. Понякога тези лица предизвикват радост, понякога огорчение, противодействие и даже възмущение. Последното се случва в случая когато аурата се защитава от несправедливост или клевета, или други недружелюбни постъпки от страна на хората. Пространствените въздействия текат постоянно. Но се имат предвид не само тъмните, но и всички останали. Това се случва не само между хора, познаващи се един друг, но и между напълно непознати. Тогава въздействията се осъществяват по съзвучие при еднородни мисли, магнитно стремящи се към обединение. В растителния и животинския свят често се налага да се наблюдават тези групови обединения на родствените видове. На същия стремеж се подчиняват и психическите продукти на човешкото съзнание. Сходните по природа съзнания несъзнателно влизат съприкосновение през пространството. Светът е един и всички негови части са свързани така или иначе помежду си. Бидейки част от него, човек не може да се отдели от света, в който живее. Пространственото взаимодействие на човешките излъчвания може да се разглежда много широко, включвайки тук и енергиите на звездите и светилата. Цялото това множество от енергии постъпва в неговия микрокосмос, в една или друга степен съзнателно или несъзнателно се асимилира от този последния и, вече преработено, отново се отдава от човека в пространството и обкръжаващия го свят. Пълна аналогия с вдишания и издишван въздух, с приемането на храна и течности и изхвърлянето от организма на преработените продукти. Огромен поток от материя и енергии от много видове и състояния тече през микрокосмоса на човека, през всичките му тела: плътно, ефирно, астрално, тънко, ментално и огнено. Взаимодействието на човека с обкръжаващите го светове обхваща всички сфери.

1969 г. 422. (М. А. Й.). Велики цивилизации са загинали заедно с всичко, което те са създали. Изчезнали са от Земята някога велики народи и пясъците на пустините или вълните на океаните са покрили цветущи страни. На пръв поглед, за какво е това жестоко

разрушение? За какво е този апотеоз на смъртта и разрушенията? Но нали умират само формите, в които временно се облича духът и се разрушават плътните човешки построения, а духът пребивава вовеки. И този опит и тези знания, които той е придобил, съграждайки обречените на разрушение постройки стават неотнимаеми придобивки на човека и го съпровождат при новите завръщания на Земята, за да строи и създава отново, и в този процес на творчество да придобива нови способности, и да възхожда, издигайки се по спиралата на еволюцията на духа, която няма край.

1969 г. 423. (Гуру). Да, това е действително така: всички създания на човешките ръце са обречени на унищожение. Към края на седмата раса няма да остане нищо от това, което хората са настроили сега на Земята. Но, мислейки за унищожението на ръкотворните вещи, не трябва да се забравя, че когато се унищожава тяхната плътна форма, остава техният астрален двойник и тяхната мислена основа. Те не се унищожават, а постъпват в хранилището на планетата. Всичко съответстващо на принципа на Красотата и Светлината се запазва за бъдещето и се превръща в украшение на тънкото тяло на планетата. Всичко безобразно и тъмно от време на време се изгаря и унищожава. По такъв начин продуктите на човешките ръце се унищожават само в своя плътен аспект. Но в свитъците на Акаша се съхранява всичко без изключение. А в аурата на планетата, в нейното невидимо обкръжение на Тънкия Свят, Държателите на Земята се Стремят да съхранят само най-доброто и по възможност да неутрализират отрицателните, тъмни тънки форми. В това преходно време в Тънкия Свят протича огромно разрушение на отживелите тънки форми и замяната им с нови, еволюционни. Постройките на стария свят съзнателно се разрушават от Силите на Светлината както на Земята, така и в Надземния Свят.

1969 г. 424. (М. А. Й.). Погрешно смятате, че Великите Подвижници са Прекарвали своя живот във възторженост на духа и в радостта от постоянното Присъствие на Висшите Сили. Не. Тежкия труд, борбата и изпитанията са били Тяхна съдба. Великите Посещения са били много редки, очаквали са ги с години. Трудът и подвигът - тежък, упорит и всекидневен са изисквали огромно напрежение на силите. Да почетем с разбиране техния тежък жизнен път.

1969 г. 425. (Гуру). Всекидневният ритъм на Общуване, утвърждаван в течение на продължително време, създава инерция с непреодолима сила, която пренася през всички пропасти и слоеве на низшия свят и издига в сферите, към които духът се устремява пламенно. Именно във всекидневието са заложени огромните възможности за достижения по пътя на упорити, ритмични и целеустремени усилия на духа. Краткотрайният устрем бързо изчерпва своята енергия, но непрекъснатият във времето неизменно води и довежда до желаната цел.

1969 г. 426. (22 август). Слоеве, близки до Земята, малко се отличават по видимост от земните, но по структура са напълно различни. Тънкият Свят е също толкова реален за неговите обитатели, както и плътният свят за земните жители. Той е ярък и изпълнен с всевъзможни форми, които, колкото са по-нагоре от Земята, толкова са по-подвижни и пластични и толкова по-лесно се привеждат в движение от мисълта. Човекът, не познаващ особеностите на Тънкия Свят и не изучил неговите закони, ще се чувства объркан и неспособен да се ориентира в новите условия. Ще е нужно време, за да се приспособи към тях. За отричащите и невярващите в Тънкия Свят няма утеха, тъй като земните мерки там са неприложими. В този свят, където всичко се движи от мисълта, за отрицателите на мисълта пътищата са затворени. Автоматичното привично мислене, приспособило се само към земния свят, ще се окаже несъстоятелно. Орбитата на възприятията се обуславя от широтата на съзнанието и характера и свойствата на материята на тънкото и менталното тела

на човека и нейната степен на изтънченост и разреденост. Тънкото тяло, отровено от алкохол, груба храна и съответстващи мисли и емоции, няма да бъде в състояние да съзвучи и да влиза в контакт с материята на висшите слоеве, тъй като ще се стреми към сфери, себеподобни по състав и светлоносност. Разреждането и изтънчването на материята на проводниците или обвивките на човека още през живота му на Земята имат много голямо значение за неговото следсмъртно съществуване. Обърнете внимание на нелепостта на самия израз „следсмъртно съществуване“, което е предизвикано от абсурдното отричане на живота извън тялото. Много нелепости крие в себе си човешкото мислене, отричащо Основите на Битието.

1969 г. 427. (М. А. Й.). Опасността от саомнението и самовъзвеличаването се заключава в това, че ученикът започва да си въобразява, че той може да постигне нещо сам и представлява нещо, когато всичко, което той има и което е получил, и което го въоръжава със силата на Съкровеното Знание, е получено от него от Владиката. Тъй като дори Самият Владика е Казвал: „Аз Сам по себе си Съм нищо, но Отец, пребиваващ в Мен, Той Твори“. Тази формула на живота трябва да се запомни неизгладимо от всички ученици. И само тогава можете да се научите да действате не със своята сила, а със силата на Учителя, сякаш предоставяйки Му да твори чрез личното „аз“ на ученика. Саомнението и самовъзвеличаването отрязват нишките на връзка с Учителя и пречат на Неговата действителна Помощ. И действително, какво представлява самоувереният ученик? Празно място, ако си въобразява, че без Учителя може да представлява нещо значимо. Учителят и ученикът са неразделими и са едно. Когато сте заедно с Него, никой не е силен срещу вас.

1969 г. 428. (Гуру). Много важно е да се изпълва съзнанието с възвишени образи и мисли и да се възвисявате заедно с тях. Обикновените мисли увличат в обикновеното, тъмните мисли - в тъмнината. Всяка недостойна мисъл тегли надолу. Контролът над мислите позволява да се определи природата на магнетизма на всяка мисъл и сферата, в която тя въвлича съзнанието. Тъмните се впиват във всяка тъмна мисъл и усилват този пагубен магнетизъм. Толкова по-зорък и постоянен трябва да бъде дозорът. Той може да се нарече дозор на Светлината, охраняващ Светлината на сърцето и Огньовете на сърцето.

1969 г. 429. (М. А. Й.). Добрият човек изнася от съкровищницата на сърцето си добро, а злият – зло. Затова съприкосновенията със злите трябва да се избягват, защото няма да се получи нищо добро от общуването с тях. И ако животът сблъсква с тях, то не трябва да се казва нито една излишна дума.

1969 г. 430. (М. А. Й.). За разлика от съзливата чувствителност истинската любов трябва да бъде действена, тоест такава, при която в името и заради този, когото обича, човекът е готов даже на подвиг. Така ученикът, сърцето на който пламти с такава любов към Учителя, е готов сурово и безжалостно да изчерпи в себе си всички неизживени чувства и всички свойства на своята низша природа, всички свои недостатъци и слабости. И ако той говори или мисли за това, че обича Учителя, но не може заради Него да се откаже от нищо, то тази любов е въображаема. Съществува въображаемо мъжество или някакво друго качество на духа, съществува и въображаема любов. Всички въображаеми качества се разсипват на прах при стълкновение с живота. Никак не е трудно да провериш себе си кое е въображение и кое действителност, стига само да погледнеш какво е направено за очистване на съзнанието от всякакъв боклук в името на любовта към Учителя на Светлината.

1969 г. 431. (Гуру). Когато удари Часът и застанете пред Владиката, Той ще ви Попита какво сте направили, за да се доближите още по-близо до Него. И ще се наложи да се даде правдив и нелицеприятен отговор, без всякакво самозаблуждаване. Затова е добре още отсега да си задавате този въпрос всекидневно и сутрин, и вечер, преди лягане за сън, проверявайки своето поведение през деня. Самопроверката избавя от страничния контрол.

Безкомпромисността към себе си е най-добрият помощник на съдията, който всеки има в себе си. Да не изпускаме времето за самопроверка.

1969 г. 432. (26 август). Мъдростта на Архата превъзхожда ума на светското величие. Архатът е висша степен на човешките достижения. Еволюцията на човечеството изобщо и на физическото тяло в частност довежда до възможността за отваряне на центровете, което дава ясновиждане, ясночуване и всички останали ясночувства. Когато бъде очистено пространството около Земята и неутрализирана пространствената отрова, отварянето на центровете няма да бъде толкова опасно, както сега, когато това е допустимо само в планините, в Ашрамите, при съвсем специални условия и тогава отварянето на центровете ще започне да се утвърждава в обичайните условия. Сега това се допуска от Нас рядко, особено в градовете, тъй като тяхната атмосфера е отровена и опасността от нежелани последиствия е огромна. Когато ученикът се оказва в друга обстановка, отдалечена от шума и суетата на градовете, той разбира огромната разлика между атмосферата на човешките струпвания и природата. Ако хората можеха да видят каква сива, лепкава мътилка ги обкръжава, как притиска тя съзнанието и какви усилия трябва да полага човекът, стремящ се да възприема нещо извън шума на пазара, те биха разбрали значението на това с какво изпълват земната аура. В дни на тежки пространствени токове е особено трудно да се удържа равновесието именно поради отровената атмосфера. Тъй като наред с изпълването, невидимо за окото, даже въздухът е отровен от бензиновите пари и всевъзможните продукти на разложение и отровните газове. И какво е престъплението на тези, които в добавка към това изработват военни отравящи вещества и отровни газове и тровят с тях хората, животните и растенията, усилвайки с това хаоса и разложението на природата. Опасността от усилване на равновесието е огромна. Частичните катастрофи стават вече неизбежни. Слепите и глухи безумци отравят и разрушават своя земен дом, и при това считат, че ще пострадат другите, а не те. Време е да се осъзнае, че Природата е сурова, но справедлива и ще се наложи злодеите да платят в пълна мярка.

1969 г. 433. (М. А. Й.). Съвсем не е лесно да се удържа съзнанието на нивото на необикновеността сред обикновения живот. Но това става възможно при условие на постоянно помнене за Учителя. Сами знаете доколко трудно е то да се утвърди. Ако духовното облекло е в порядък, това е вече достижимо. Затова главната грижа е облеклото на духа да бъде чисто и светлоносно. Дозорната мисъл няма да допусне то да бъде замърсено. Така отново достигахме до практическото приложение във всекидневния живот на Завета за непрекъснатото бодърстване.

1969 г. 434. (27 август). Около вещите и предметите, наситени с огън, човек по-лесно поддържа светлоносните излъчвания на своята аура. В това се заключава значението на свещените предмети и места. В това е и смисълът на съществуването на Ашрами в плътния и Тънкия Светове. Атмосферата на на кръчмата рязко се отличава от атмосферата даже на бедната църквичка. В това се и заключава целта на построяването на храмове. Човекът, снабден със силни енергии, притежава свойство да отлага еманации от тях върху всичко, до което се докосва и където се намира или живее. Той оставя навсякъде след себе си следите на своите психически отлагания. Той изпълва със своите излъчвания даже прочетената книга. С всеки поглед, с всяко вдишване, с всяко движение той отделя в обкръжението си енергиите на своя микрокосмос. А тъй като всеки миг човекът твори или светлина, или тъмнина, то неговото вътрешно състояние, тоест степента на светимост или затъмнение има значение за пространството и за това, което се намира в него. Нашите хора, където и да се намират, създават около себе си особена атмосфера, наситена не само с техните излъчвания, но и с Лъчите, изпращани от Нас. Тази атмосфера не може да се сравни с атмосферата на

обикновените жилища. За тънкото зрение това различие е явно и рязко. Ние Различаваме хората по светлоносността на техните аури, а мястото и жилището - по тяхната психическа изпълненост с отлагания от един или друг порядък. На Нас не са Ни нужни думи, нито уверения, тъй като Виждаме и Чуваме вътрешната същност на говорещия. И няма нищо тайно, което да не бъде изразено явно в излъчванията на човешката аура. Снимките на тези излъчвания ще доближат света на правдата, тъй като вече няма да може да се крие това, което успешно се скрива сега. За лицемерите, лъжците и недобрите хора Новият Свят не носи утеха.

1969 г. 435. (Гуру). Няма значение в каква външна форма си представяте вие Огнените Облици или Техните посланици и доверени. Създадената форма служи на духа само като съединително звено с Тяхната Огнена Същност, тоест като свързващ мост. Всички Те се Обличат във временни форми, за да служат на човечеството и затова може да се вземе външният Облик, най-близък по време и по другите условия. И никой не може да указва на никого кой именно е най-близък от всички на устремяващия се към Него дух. Общоприетите форми удовлетворяват мнозина, но все пак правото си остава свободно. Твърде много различни забрани свързват устрема на духа. Учителят Освобождава от тях.

1969 г. 436. (М. А. Й.). Злите хора са опасни не сами по себе си, тъй като от тяхната видима злоба не е толкова трудно да се защитите, но са опасни с това, че служат като канали за тъмни приближавания, които не е лесно да се забележат. Затова при съприкосновение със зли, които не могат да се избегнат, е необходимо да се вземат под внимание не толкова те самите, колкото техните вдъхновители. Разобличени, тъмните вдъхновители не са толкова опасни, колкото прикриващите се, тъй като никак не обичат лъчът на светлоносното съзнание да е насочен към тях. Те получават изгаряния и отстъпват. Поради неопитност главното внимание се насочва към злите хора, а не към истинските подстрекатели и виновници за злобната активност. И едните, и другите внасят много отрова в обкръжаващата среда. И е невъзможно да се пресече изтичането на отрова, изхождаща от злобните съзнания. Но да се защитавате и може, и трябва. Постоянното единение с Йерархията на Светлината и с Учителя ще бъде здрава защита. Когато вместо набелязаната от тях жертва те се натъкват на Щита на Йерархията и срещат Лика на Йерарха, отделящ от тях жертвата, те отстъпват в безсилна злоба и търсят нов гръб, зад който биха могли да пропълзят скрито, без да бъдат забелязани. Считайте всяко вредителство за извършвано под влияние на тъмните и поразявайте с меча на духа не толкова техните волни или неволни помощници, колкото стоящите зад техните гръбове.

1969 г. 437. (Гуру). Пространственият живот се отличава от обикновения по това, че не е свързан с плътните условия и не е ограничен в кръга на физическата активност на човека. Законите на пространството на висшите измерения правят далечното близко и невъзможното възможно. Единението в духа както с живи, така и с развъплътени същности е възможно над света на трите измерения, когато разстоянията изчезват и нищо не може да спре устремената мисъл. Понятията за минало и бъдеще са относителни, като и едното, и другото съществуват СЕГА и тук, в пространството на другите измерения, но отделени от човека според състоянието на неговото съзнание. За Архата миналото може да бъде видимо така, както обикновеният човек вижда настоящето, в цялата му очевидна реалност. Може да бъде видимо и бъдещето, според степента на неговата оформеност във Висшите Светове. Богатството и възможностите на пространствения живот се отварят пред духа, който може вече съзнателно да навлиза (излиза) в пространствения океан. Но за това е необходимо и другите негови тела да бъдат оформени. За оформеното огнено тяло пространството е отворено и достъпно.

1969 г. 438. (1 септември). Вътрешните препятствия са несравними с външните, тъй като това, което е вътре, освобождава или запреща пътя. Пътят към Светлината преминава вътре. Външното, разбира се, също влияе, но все пак води мисълта. Ударението се поставя върху мисълта. Да се овладее мисълта значи да се прокаква пътя чрез собствената воля, а не под въздействието на външните условия. Твърде малко значение се придава на мисълта. Оттук и люшкането. Тялото иска и изисква своето, астралът също. И двете се нуждаят от суров контрол. Добрата машина е послушна в опитните ръце на водача. Послушни на водещата воля трябва да бъдат и всички обвивки. Те се оформят от духа в процеса на продължителна еволюция. Когато тя стане съзнателна и духът поеме юздите на управлението в свои ръце, процесът се ускорява. Всичко, което се случва вътре в човека и го обкръжава, вън има за кармична цел еволюцията на духа и само нея. Само по себе си всичко случващо се, ако бъде отделено от тази основна цел, е лишено от всякакъв смисъл. Но хората, обратно, приписват този смисъл на всичко друго, само не на целта, заради която духът се възпламеня на Земята. Получава се безсмислено съществуване, следствие от което са ужасите, творими от хората на планетата. Учението на Живота се дава на човечеството като спасителна котва. Неприелите го ще бъдат изхвърлени от Космическия Поток на Еволюцията. Терминът „Учение на Живота“ в този случай трябва да се разбира много широко, в целия му обем и във всички форми, давани на хората чрез Йерархията на Светлината и Нейните Посланици в сегашно време или дадени по-рано, в минали векове и скрити под по-късните натрупвания и тълкувания. Всички пътища, водещи към Светлината, са отворени пред човечеството. На прехода на Епохите изборът на пътищата решава съдбата на всеки човек.

1969 г. 439. (М. А. Й.). Живеете в условията на обикновения живот. Но ако на тях се гледа като на възможности, водещи към необикновеното, то отношението към тях се изменя коренно. Земния път се дава за да се доближите до Светлината. Поради това във всичко може да се намери нещо придвижващо и разширяващо съзнанието, ако е установена правилната гледна точка. Именно, необходимо е да се измени ъгълът, под който се разглежда всичко случващо се с човека. И тогава ударите-двигатели ще се приемат с разбиране на тяхната полезност. Мъдрият благодари на кармата за всичко, което тя му поднася, тъй като се е научил да вижда полза във всичко. И каквото и да се случва с него, на всички явления от живота, добри и лоши, той гледа от гледна точка на тяхната полезност за еволюцията на неговия дух.

1969 г. 440. (Гуру). Всяко Указание, идващо отгоре по веригата на Йерархията, трябва да се приема със сърцето и непременно да се направи усилие да бъде приложено в живота. Този първи опит или усилие ще бъде залагане в пространството на психическо зърно с необходимото утвърждаване, което непременно ще поникне, ако е проявена грижа за него. Но трябва да бъде направена първата крачка и да се посее зърното. Придава се особено значение на съзнателното залагане на зърна.

1969 г. 441. (2 септември). Ние Прибягваме до лично въздействие само в случай на крайна необходимост, когато всички други мерки са изчерпани. Причините за това са две: кармата и свободната воля. Не трябва да се намесваме в кармата, а свободната воля е свещена. Даже тъмните се приближават само тогава, когато се надяват да намерят нещо в човека, за което могат да се заловят и с което да съблазнят, прелъстят и въведат в смущение. Бесовите отстъпват от изпитвания дух ако той е удържал победа над себе си и ако те вече нямат нищо в него. Само при това условие, когато приближаващата се тъмнина няма в него нищо, е възможна победата. Но на победителя се дава опасно и трудно Поръчение, свързано с утвърждаването на Светлината, което обикновено предизвиква яростно противодействие

на тъмнината. И когато борбата с тъмнината вече носи свръхличен характер, тогава новото състълкновение с антагонистите на Светлината вече не може да се избегне. Затова Наричам Моите воители. Тогава става вече не вмешателство в тяхната карма, а сътрудничество, обединяване на съзнанията и съвместна борба с тъмнината и не само с тъмните противници на Светлината, но и с хаоса, този антипод на еволюцията и вечен неин опонент. Борбата с хаоса носи вече космически характер и представлява известната борба, която е започнала много преди тъмните да се появят на вашата планета. Тъмните, които са местно, планетно явление, имащо място на Земята, представляват също Великата Тъмнина и се противопоставят на проявеното Мироздание. Особената опасност от действията на тъмните се заключава в това, че предизвикват хаос, който сами вече не могат да управляват. Те задържат нормалното течение на еволюцията. Нарушаването на планетното равновесие, разстройството на климата и природата се предизвикват именно от нахлуването на хаоса. Вредата, принасяна от тях, е много голяма. Тя много усложнява Нашата работа. Множеството хора сътрудничат не с Нас, а с тъмните, увеличавайки с това опасността от нахлуване на хаоса. Кафявият газ е продукт на тъмната активност. Всички отравящи вещества и разрушителни средства, и средствата за масово унищожаване на хората и на всичко живо, отварят широко вратата за нахлуване на хаоса. Планетното равновесие се усилва и, предизвиквайки частични катастрофи, във времето може да предизвика и обща. Ние сме постоянно на Велик Дозор и Охраняваме планетата, но за успешността на Нашата работа ни е нужно всички, в които има поне частица Светлина, съзнателно или несъзнателно да сътрудничат с Нас. Всеки добър човек, притежаващ светла аура, ни е помощник и сътрудник, независимо знае ли това или не знае. А всеки съзнателно или несъзнателно затъмнен сътрудничи с тъмнината. Великото разделение на човечеството по полюсите на Светлината и тъмнината вече се е осъществило и сега тече последното утвърждаване на всички хора в тъмнината или Светлината.

1969 г. 442. (Гуру). В старите писания се споменават седемте смъртни греха. Отхвърляйки църковното наименование ще видим, че под тях се подразбират такива човешки пороци, които не позволяват на духа да се освободи от техните здрави обятия и да се издигне в по-високи слоеве на Тънкия Свят, тоест обричат го на пребиваване в тъмнината на низшите слоеве. Това е и смъртта на духа, степента на която може да достигне до такова състояние, когато се зачерква цяла страница от Книгата на Живота. Притеглянето надолу от седемте изброени порока може да стане непреодолимо и човек вече да няма сили да се издигне нагоре. Затова борбата със своите слабости и несъвършенства трябва да се води и да бъде завършена още на Земята. В Тънкия Свят, където всичко се обостря, е много трудно тя да се води.

1969 г. 443. (4 септември). Миналото представлява своеобразен магнит, който, привличайки съзнанието, го потапя в миналите несъвършенства на духа, миналите слабости и недостатъци, които в настоящето са вече изживени. Потапянето в миналото може да извика заспали кармични утвърждавания и да създаде нова, нежелателна карма. Настоящото, при всички свои недостатъци и обременявания, по спиралата на еволюцията на духа все пак е по-високо от миналото и по-широко от него по възможности. Разбира се, има се предвид възходящия дух, тъй като при падението му може да бъде обратно. Ние Зовем в бъдещето, свободно от несъвършенствата на миналото и привързаността към наслоенията на отминалите времена. Много явления, които са завладявали така силно човека и са го карали да ги преживява ярко, си отиват напълно от неговия живот и се заменят с нови. Те са изиграли своята роля и повече не са нужни. Смяната е нужна за растежа и развитието на способностите на човека и неговите качества, като уроците, получени и усвоени в миналото,

са много полезни и нужни, но не и самото минало. При Нашите ученици различните етапи от техните животи често се различават рязко един от друг. И колкото по-резки са тези смени и колкото са повече, сякаш толкова повече различни възплъщения са включени в едно. И е добре когато тежките условия на живот раждат непривързаност към него. Много печално е проспиването на превъплътения в Надземното, който е привързан към земното, отминало съществуване. То е като тежки гири на краката. Трябва да се разбира, че в миналото е имало и полезни неща, способстващи за възвисяването и полета на духа. Този товар е много полезен. Той трябва да се вземе със себе си, отбирайки истинските ценности и отхвърляйки ненужните вехтории и парцали. В пътната торба се полага грижливо всичко необходимо за далечния път, а боклукът се оставя без съжаление. Не е толкова трудно да се направи това, ако магнитът на бъдещето е силен. Магнетизмът на бъдещето може да се усилва съзнателно, размишлявайки за него и потапяйки се мислено в него. В миналото нищо не може да се измени. Неизменяемо е и настоящето, като следствие на миналите причини. Но в настоящето можем да творим мислени форми, създаващи бъдещето. Може да си представите ярко и цветисто преобразената същност на човека, притежаваща всички качества на духа, които той се стреми да утвърди. Можете лесно да си представите бъдещето свободно от несъвършенствата на настоящето и така да творите еволюцията на живота. В бъдещето е ключът към всички достижения на духа. За ученика в бъдещето е близостта на Учителя и Доверените на Йерархията на Светлината. В бъдещето е отварянето на центровете и ясновиждането, ясночуването и всички ясночувства. В бъдещето е овладяването на всички обвивки и съзнателната активност в тях във всички светове. В бъдещето е постъпателното победно движение на еволюцията на цялото човечество, единното семейство на всички народи на Земята, “едно стадо и Един Пастир”. Бъдещето гори с всички огньове и зове в него всички, които могат да се отзоват на тези призови на пространството.

1969 г. 444. Когато в текущия живот няма нищо, за което да можете да се заловите и на което да се утвърдите, утвърждавайте се върху бъдещето и върху Йерархията на Светлината, която заради това бъдеще и съществува, и цел на всичкият труд на която и представлява това бъдещето. Върху него и в него можете да се утвърдите достатъчно здраво и да си отредите място, твърдо очертавайки кръга на достиженията и набелязвайки вехите на пътя. Ние Живеем в бъдещето. Всеки възхождащ дух твори стъпало след стъпало Стълбата, водеща във Висшите Сфери, където се създава проекция на еволюцията на планетата от Сътрудниците на Космическите Сили, и сам става сътрудник и изпълнител на Космическата Воля.

1969 г. 445. (М. А. Й.). При устремяване към бъдещето и проникване в него израстват крилата на духа и той навлиза в свят различен от обкръжаващото и наситен с безгранични възможности за достижение. Вие вече изпитавате възвисяващото въздействие на тези докосвания и освобождаването от властта и гнета на настоящето. За разбралия това вратата в бъдещето са отворени. Това разбиране задължава за много. И преди всичко за построяването на бъдещето с мисъл. Не своето, а планетното, на цялото човечество бъдеще се строи със сияйна, освободена от себелюбие мисъл.

1969 г. 446. (Гуру). При среща с нас ти много силно чувстваше докосването на това бъдеще и усещаше неговите напрегнати вибрации. И то ти изглеждаше близко и стоящо до теб, и напълно реално. То именно те вдъхнови, то ти даде надежда и сили и те устреми огнено към възприемането на Учението на Живата Етика. Независимо дали си го осъзнавал или не, то те е водело напред, тъй като сближаването с нас те накара да влезеш в орбитата на въздействие на този могъщ магнит. Спомни си колко близко и осезаемо ти изглеждаше бъдещето, за което ние говорехме с теб. Спомни си как заличаваше границата на

невъзможното и твоят дух чувстваше радостната, огнена действителност на това бъдеще, отсъдено на човечеството с решението на Владичите на Светлината. Спомни си всичко и разбери пламенната двигателна сила, съдържаща се в бъдещето и се ползвай от нея.

1969 г. 447. (5 септември). Не трябва да се страхувате, че богатствата на пространствената мисъл могат да бъдат изчерпани някога. Космическата Съкровищница е неизчерпаема. Даваме Гаранция за неизчерпаемостта, но при условие на единение с Нас. То е необходимо дори само за да изолира приемника от въздействията на низшите слоеве и съприкосновението с тях. Отпадъците и шлаките на човешкото мислене замърсяват и затъмняват аурата на планетата и притежават много силен отрицателен магнетизъм. И мнозина се привличат именно към тези слоеве, по съзвучие на своето мислене с тях. Разделителната линия, отделяща тези области на мрака от светлоносното мислене, се прокарва с твърда ръка. Всяка мисъл е магнетична, тоест в зависимост от своята природа притежава или отрицателен или положителен магнетизъм. Първият увеличава съзнанието в тъмнината, вторият - в сферите на Светлината. Нужно е непоколебимо и твърдо да се знае накъде устремява съзнанието дадена мисъл, за да се намерят сили да се отвърнете от нея и да я отхвърлите решително, ако тя не е от Светлината. За контрола над мислите знаят всички докоснали се до Учението на Живота, но далеч не всички претворяват това Указание в живота. Ние Даваме отново и отново импулс да се приложи на практика Заветът за овладяване на мисълта. Това е първата най-важна крачка по пътя към утвърждаване на властта над своите обвивки, крачка, без която не може да се направи втората и третата, тоест да се движите по-нататък. Апотеозите на мисълта, постигнати в различните векове, биха били невъзможни без овладяването на мисълта. Зовем в света на неограничените достижения, творими от огнената светлоносна мисъл на очистеното от всякакъв боклук съзнание.

1969 г. 448. (М. А. Й.). Макар че “Светлината не е видима за носещия я”, но от време на време по нейното въздействие върху някои хора може да се определи нейната растяща сила. Може и е добре, че не е видима, за да не се възгордеете. Превъзнасянето на себе си е много опасно, в което вече неведнъж сте се убеждавали от примерите на тези, които са се доближавали до Учението. Лесно е да се избегне тази опасност ако се разбере, че всички придобивки са получени от Учителя и че без Него човек се заприличва на празна, дрънчаща на кухо, бъчва. Но ученикът трябва да цени бисера на своето съзнание и да не го подценява в угода на когото или на каквото и да било. Помнете как Владиката е Говорил пред силните на този свят като Имащ власт. Достоинството на духа се запазва при всички условия и Учителят ще Помогне да го опазите.

1969 г. 449. (Гуру). В тишината на уединението, далече от хората, близо до природата, в планините или в горите, лесно се възприемат светлите мисли и посланията Отгоре. Но в градовете, в шума и суматохата на живота, в атмосфера, отровена от дишането на хората и човешката злоба, това ще бъде вече достижение от много висок порядък и победа над яростната съпротива на обкръжаващата среда. Да се порадваме на победата. Тя е придобита на висока цена. А сега грижата е за това не само да се удържи това достижение, но и да се разшири и задълбочи.

1969 г. 450. (6 септември). Символите на буквите върху хартията предават съдържанието на книгата, което се намира вече в света на другите измерения. Изобщо символите предават в плътна форма невидимото си значение, което и в двата случая е обединяването на Тънкия Свят с плътния при посредничеството на плътна форма, представляваща символ, съдържащ в себе си това тънко съдържание. Също така човешката реч и думите са пълна символика. Човекът поражда мисълта, невидима за обикновеното

зрение и нейното съдържание може да се изразява със словесни и звукови символи. Езикът на символите е много показателен и се явява средство за изразяване на явленията от Тънкия Свят. На екрана на киното виждате нещо, което не съществува, но което с помощта на светлинни комбинации създава впечатление за плътна реалност. При снимките се запечатват плътните форми, но тяхното предаване на екрана носи вече извънплътен характер. Същото става и по време на радиопредаванията и предаванията по телевизора. И едните, и другите предавания понякога се улавят от човека вече непосредствено чрез пространството. Тънкото и плътното се докосват. При събеседване невидимите мисли се предават чрез посредничеството на звуковете на човешкия глас. Ако се гледа на нещата по-внимателно и непредвзето, то може да се види колко тясно и колко често Тънкият Свят се докосва до плътния и колко тясно са свързани помежду си двата свята. И това особено ярко се проявява във вътрешния и външния живот на човешкия микрокосмос. Хората някак просто се отнасят към проявите на миналото, без да се замислят къде е отишъл вчерашният ден. Имало го е и го няма, и е останал само споменът за него. Но може ли да изчезне това, което действително е било. Ние Утвърждаваме, че миналото съществува също така реално, както и настоящето, но в света на другите измерения, и Ние Казваме, че миналото може да се види също така отчетливо и ясно, както филмът на екрана на киноекрана. Ние Имаме достъп до записите на пространството и Можем да четем миналото като отворена книга. И единствената разлика на миналото от настоящето се заключава в това, че в миналото нищо не може да се измени.

1969 г. 451. (М. А. Й.). На крилата на устрема е толкова леко да летите към бъдещето и да се приближавате към нас и Владиката. В Извънплътния Свят този устрем се изразява в тънки, видими за тънкото зрение форми и става действителност на Надземния Свят. Добре е да се осъзнава извънплътната реалност на пламенния устрем. Не безпочвени мечти, а явни тънки форми, творими от човека във Висшия Свят. Така признаването на реалността на Тънкия Свят поставя здрав фундамент под стремежите на духа и дава в неговите ръце невидима сила, която се проявява конкретно и явно и в земния свят.

1969 г. 452. (7 септември). Волята на човека постоянно се намира под въздействието на положителни и отрицателни енергии, но притежава правото на свободен избор. В тази свобода е и щастието, и трагедията на човечеството. Ние не се Намесваме в човешките карми, но не Пропъждаме идващите към Нас, тъй като свободният избор ги довежда на Нашия Път. Нямаме право да заставим човека да се обърне към Нас и да Ни следва, но ако Нашите думи и обръщения или Нашето Учение устремяват неговата воля към Нас и той иска сближаване с Нас, Ние Отваряме достъпа и входа за неговата свободна воля, за да може да влезе. Нашето Учение може да се нарече Учение на свободата, тъй като в него няма принуждение. Всеки свободно се доближава и когато неговата свободна воля и стремежи се сливат с Волята на Йерарха свободно и без всякаква принуда, тогава условията за ненамеса в кармата са спазени. Ето защо и устремът, и дерзанието, и желанието трябва да изхождат от самия човек, а не при насилствено принуждаване на неговата воля. От такива насилия нищо добро не се е получавало, но е била пролята много кръв и са били причинени много страдания на хората. Няма нищо по-лошо от насилствената религия или натрапените вярвания. Рано или късно те винаги предизвикват въстание. Напразни са също и очакванията, че Учителят ще Дойде и със Своята сила ще Застави човека да се движи към Светлината. Учителят Може само да даде Провъзвестие или да Кажe нужната Дума, но волята трябва да приеме свободно и едното, и другото, и да прояви собствен устрем към Светлината. Учителят Идва тогава, когато ученикът е готов, тоест когато цялото негово същество е готово да се устрemi към Светлината, когато той я иска и жадува за нея.

1969 г. 453. (М. А. Й.). Смиcълът на самодейността на ученика се заключава също

и в това, че в нея се проявява свободната воля без принуждаване от страна на Ръководителя. Ценим много проявите на такава самодейност. Това не само научава ученика да стои здраво на собствените си крака, но и неудържимо привлича към него Помощта на Учителя. Енергията на Йерарха се прилага свободно именно към самостоятелно проявените усилия на ученика. Хората са привикнали безпрекословно да се подчиняват на всевъзможни предразсъдъци, правила, традиции, изисквания на модата, етикет, светско поведение и така нататък, и робската психология се е внедрила в тяхната плът и кръв. Едни търсят подчинение, други подчиняват себе си, с една дума, широко процъфтяват всички видове робство и подтискане на волята. Тютюнопушенето, пиянството, лакомията - всичко това са също разновидности на същото това робство. Затова Учението на Живата Етика трябва да се счита за Учение на свободата. Неговата цел е да освободи човечеството от всякакво робство, с каквото и от когото и то да се прикрива.

1969 г. 454. (Гуру). От всички видове робства най-ужасно е робството на човека на неговата низша природа, робството на неговите страсти и пороци. Всички те могат властно да владеят и управляват човека, и да го подчиняват на себе си. Много прискърбна е властта на възжеленията над съзнанието. Човешкият дух съдържа свободата и робството в себе си. Това робство е несравнимо с каквито и да било външни принуди, тъй като кармата на външните принуди ляга върху принудителите, но кармата на вътрешното робство на своята низша природа остава с човека дотогава, докато той не отхвърли тази власт и не се освободи.

1969 г. 455. (8 септември). Елмазите на възможностите и съкровищата на достиженията се формират под налягане. Колкото по-силно е налягането, толкова по-плодоносни са следствията. Неопитният пътник под налягането на обстоятелствата губи равновесие и изпуска възможността, но опитният събира във фокус своите сили и твори бисера на духа. Много мъжество и твърдост са нужни, за да не сломи налягането на напрежението силите на въстаналия дух и да не угаси огньовете. Тъй като противодействието на обкръжаващото нараства с растежа на духа. Иначе духът няма да расте. На думи не е трудно това да се приеме, но когато препятствията и противодействията се трупат като планини и не им се вижда край, тогава се изисква цялото мъжество и цялата непреклонност на духа, решил своя път завинаги и цялата вяра и доверие към Този, Който Води. Лесно е да се пречупиш в безсилие и отчаяние пред непрекътавящия се натиск на тъмните, но Учителят Зове към победа и към несломима твърдост на духа. Пътят е необичайно труден и затова достигащите са толкова малко. Наричаме ги избрани. Челото на Нашите избраници е увенчано с победа.

1969 г. 456. (М. А. Й.). Въпросът е в това как с най-голяма полза да се прекарат останалите дни от своя живот на Земята. Всекиму е определен свой срок. И всеки ден човек твори причини, следствията на които ще се проявяват в Надземния Свят. Всяка причина ще породии следствие в съответствие със своята природа. Обикновените хора дори не мислят за това. Но ученикът, познаващ действието на Закона, ще очертае зорко кръга на всяко действие. За това, което е било допуснато по-рано, няма да скърбим твърде много, но над това, което вършим сега, и как постъпваме, и как мислим и чувстваме, над това трябва да се поразмисли и да се утвърди здрав контрол. Всяко по-късно действие налага своя отпечатък върху предишното. Със силата на очистената мисъл може да се изправи и видоизмени много от това, което погрешно или поради незнание или поради слабост на волята е било допускано в миналото. Много полезно е преразглеждането на миналите наслоения с цел да се отстрани всичко несъвместимо с достигнатото стъпало на духа. Добре е, когато контролът се съпровожда с такава самопроверка. Този, който има контрол над себе си, не се нуждае от

страничен контрол.

1969 г. 457. (9 септември). Понякога е приятно да пребиваваш там, където никой не те познава. Аурата изобщо не се засяга от чуждите докосвания. Така също приятно е да бъдеш сред дружелюбно разположени хора. Но е напълно неприятно да се намираш сред врагове и да усещаш техните докосвания. За защита от тези влияния заградителната мрежа трябва да бъде много силна и волята - на стража. За възможността за защита е Говорено много. Можем да добавим, че едно и също известие в различно време и при различни настроения може да произведе съвършено противоположно впечатление. Значи много зависи от състоянието на възприемащия. А ако тези състояния могат да се регулират от волята, то от нейното прилагане и ще зависи степента на въздействието. Бронята на духа може да стане непроницаема за човешките докосвания, но се изисква голям навик и опит, и продължителна закалка. Освен това ще помним, че чувствителността се развива именно от съприкосновението с живота. Не безчувствени егоисти се стремят да направят от учениците, а хора, сърдечно отзоваващи се на страданията на другите хора. В задачата на ученика влиза да намери равнодействащата между тези два полюса на въздействие и да запазва равновесие при всякакви обстоятелства и условия на живота.

1969 г. 458. (М. А. Й.). Нека по малко, нека постепенно, но твърдо, настойчиво и неотклонно Учението на Живота да преобразява съзнанието и живота на ученика. Това, което не може да се постигне изведнъж, се постига с несломимо упорство и постоянство, поддържани от ритъма. Чрез силата на ритъма се поддържа и невъзможното. Когато видите, че обичайните усилия не дават желаните следствия, приложете ритъм. Учителят Поддържа неотклонността на устрема. Но все пак трябва да произведеш действията сам. Тогава ще се роди и здравата увереност в своите сили. Да отстъпиш пред първия или даже пред стотния неуспех - значи и в бъдеще да обречеш себе си на неуспех. Истинският ученик няма да отстъпи от набелязаното дотогава, докато не постигне успех. По пътя в Безпределността има достатъчно време, за да се осъществи даже невъзможното и да се постигне реализация на своите най-добри стремежи.

1969 г. 459. (Гуру). Духовете могат да се сливат извън времето, извън пространството на трите измерения, извън всякакви земни условия, извън плътния живот и смъртта, обединявайки се чрез огнена мисъл във Високите Сфери, където отсъстват земните ограничения. Именно по този път близките до Йерархията на Светлината духове пренасят своите невидими връзки с Избрания Йерарх през вековете и хилядолетията. И нищо, никакви прояви от този или другия свят не могат да разрушат тази огнена връзка. Тя може да се установява и усилва съзнателно, прибегвайки до помощта на ритъма. За здравината и нерушимостта, и възможността, и реалността на подобна връзка е Указал Самият Владика: “Ето, Аз Съм с вас винаги, във всичките дни, до свършека на века”. Той е Казал това, но за нейното установяване се изисква и ученикът съзнателно да протегне свързваща нишка към Учителя.

1969 г. 460. (10 септември). Във всички съждения може да изхождаш от себе си и това ще бъде съждение на личността. Но може във всичко да изхождаш от Владиката и тогава това ще бъде съждение на правдата. Трябва да ползвате всички способности, за да се откъснете, да се отдалечите от себе си, иначе няма да пробие черупката на ауричното яйце. Болшинството от обикновените хора пребивават във в калъфа на себелюбието. Дори не могат да си представят колко ограничава то свободата и широтата на мисленето. Не е трудно да прецениш как се отнася малкото “аз” към едно или друго явление, но е по-сложно да си представиш как се Отнася Учителят и как Решава Той. Но това е възможно. Трябва да се помисли за това как би Постъпил в един или друг случай Учителят и сякаш да се поставиш

на Негово място. Това ще даде свобода на мисълта извън зависимостта от личните симпатии или антипатии, които лишават съждението от справедливост. Така постепенно мисълта се приучва да се обединява с Учителя и да влиза в хармония с Неговото мислене. Лесно е да се почувства раздразнение от човешката несправедливост. Но Учителят, забелязвайки я, ще регистрира факта, но без всякакво раздразнение или обида. Ще се учим на безстрастно отношение към проявите на човешките недостатъци, насочени срещу вас, и при това така, сякаш те засягат някого друго. Отдалечавайки се от себе си и разглеждайки себе си от страни, може да се постигне такава отреченост от своето лично малко “аз”.

1969 г. 461. (М. А. Й.). С малки изключения човешкият род се предава изцяло на себеслужене. Хората искат по този път да намерят щастието. Животът показва, че такова щастие е недостижимо, тъй като не може да се достигне до щастие чрез нещастieto на другите. Когато целта е Общото, а не личното Благо, тогава, утвърждавайки го, можете така да утвърдите частица от него и за себе си. При благо за всички на всекиго се пада някаква негова част.

1969 г. 462. (Гуру). Не се самозалъгвайте с мисълта, че ако се случи нещо, тогава ще бъдете по-щастливи, тъй като когато то се осъществи и това ще ви се струва малко. И така безкрай. Затова не е нужно щастието да се търси в промяната на външните условия. Щастието е в духа, там и търсете.

1969 г. 463. (М. А. Й.). Когато желанието и решението да се изпълни Волята на Учителя изхождат от сърцето на ученика, неговият напредък се ускорява неизмеримо. Затова съгласуваността има много голямо значение. Тъй като ръководството е основано на принципа на доброволността. В случай на нежелание на ученика да приеме Указанието, Учителят се оказва в много трудно положение, тъй като не Може да го принуди и с това да наруши закона за свободната воля. Сърдечното желание да следва Учителя е основа на преуспяването на ученика.

1969 г. 464. (13 септември). На упорството на тъмните злосторници ще противопоставим несломимостта и твърдостта на духа, и разбирането, че Светлината е вечна, но тъмнината е временна, както и всичко, което е от тъмнината. В това знание е залогът и гаранцията за победата. Когато съзнанието се обединява с Източника на Вечната Светлина, то става неугасимо в своята огненост. Тъй като външния натиск от страна на тъмните е предизвикан от огъня на сърцето, разсейващ обкръжаващата тъмнина. И не е нужно да се учудваме нито на гоненията, нито на преследванията и на всички прояви на злоба и човеконенавистничество, надигащи се срещу носещия Светлина. Винаги е било така. Но повече няма да бъде така, когато Новата Ера изцяло се утвърди на планетата. Огнената Епоха ще създаде съвсем различни психопропространствени условия и в очистената аура на Земята вече няма да има място за тъмните злодеи и техните злонамерения. Сега заминаващите си изтърсаци на расата беснеят особено неистово знаейки, че техният край е неизбежен и вдъхновяват за безразсъдни действия всички, в които те намират благоприятна почва за посев на злото. И сега всеки, в когото има поне искрица Светлина, трябва да прояви особена твърдост, за да я удържи и да не ѝ позволи да угасне преди настъпването на Великата Светлина. Последното разделение на човечеството протича все по-дълбоко и по-дълбоко, поставяйки все по-рязка граница между доброто и злото. Трудно време за зрящите, но изпълнено с необичайни възможности.

1969 г. 465. (М. А. Й.). Религията утвърждава: Бог е един, но в три лица. Може да се каже: Светът е Един, но в трите свои аспекта – огнен, тънък и плътен. Същността на Мирозданието не се променя от различния подход към него. Троичният аспект на проявения свят остава неизменен. Това твърдение трябва да се приеме не теоретично, а с прилагане в

живота, стремейки се да се вижда навсякъде и във всичко троичната природа на всички явления. Тъй като и човекът също е един, но в три лица, тоест той има плътно, тънко и огнено тела. Разбирането на това условие ще позволи да се прокара паралел между триединството на света и триединството на човека, тъй като той е само част от Единното Цяло. Цялото и частта са неразделни, тоест неотделими едно от друго и единосъщни.

1969 г. 466. (Гуру). Даже обичайното телесно движение на човека е тройствено: първо е мисълта, после е движението в тънкото тяло, после вече мускулното движение. Мисълта е от огъня. Така че огненото, тънкото и плътното се проявяват постоянно заедно. Много поучително е да се наблюдава тази троичност в животинския и растителния светове. Огненият потенциал дори на обикновеното семе е необичайно голям и не се вмести в рамките на плътния свят. Във всяко зърно под външната и плътна форма е скрита неговата вътрешна невидима същност, притежаваща огромна творческа сила. Тя е извън пределите на плътния свят, тъй като никакви апарати не могат да я открият и претеглят, и нейните възможности може да се изявят само в действие. Тя е скрита в невидимостта, но проявява своята сила във видимата, земна сфера.

1969 г. 467. (М. А. Й.). Освобождаването от своите недостатъци донася радост на духа и лекота, сякаш тежък товар е отхвърлен от плещите. Тази радост може да се усили отхвърляйки още по-енергично ненужния багаж. Един път утвърдил се в радостта от освобождението от своята лошотия, не е толкова трудно започнатото дело по очистване на съзнанието от всякакъв боклук да се доведе до края. Много боклук се е натрупал в човешкото съзнание през дългите векове на тъмното време на Кали Юга.

1969 г. 468. (Гуру). Външните условия на живота на човека, докоснал се до Учението на Живата Етика, се изменят едновременно с преобразението на неговата вътрешна същност. Едни хора и обстоятелства напълно си отиват от неговото полезрение и се заменят с други, съответстващи на задачите на неговото съзнание и ръста на духа. От неговия живот си отива всичко, което е изпълнило своето предназначение и е загубило смисъла и необходимостта за неговия напредък. По същия начин ще си отиде и всичко останало, което в дадения момент, може би неизвестно за него, му служи за целите на подема и изкачването на поредното стъпало. Опитният пътник се научава да разпознава полезността на всичко, което се случва с него, независимо от това приятно ли е то или не за неговата временна земна личност.

1969 г. 469. (15 септември). (М. А. Й.). При пълна неподготвеност на събеседника и пълното му неверие в каквото и да било духовно, все пак може да се намери близък подход към него. И този подход ще бъде чрез сърцето. И не са нужни непременно думи за Учението. То и без тях обхваща всичко, но може да се върви от сърце към сърце, отминавайки преградите на неразбирането. На импулса на доброжелателството няма да отговори само мъртвото сърце, а във всички други случаи простото дружелюбие ще застави не предалото се на злото сърце да отзвучи на доброто обръщение. И за това да се помогне съвсем не трябва човекът да се посвещава в дълбините на философията, а да се помага със собственото добросърдечие и с желанието да се окаже помощ.

1969 г. 470. (Гуру). Трябва да се обърне внимание на това, че след кратък разговор с някои хора, разговор, не засягащ никакви духовни въпроси, изведнъж те ви благодарят. За какво? Несъзнателно усетили излъчванията на вашата аура и възприели от нея Светлина, те, без сами да знаят това, ще ви благодарят за нея, а не за изказаната дума. Носенето на Светлина в своята аура се счита вече за подвиг на живота. Доколко това е трудно знае всеки носещ в сърцето си този неугасим пламък. И трябва да се постигне такова състояние, че никакви лични преживявания, огорчения и даже страдания да не намаляват светлоносността

на аурата, и трябва охраната на тази светлоносност и на заградителната мрежа да бъде постоянна.

1969 г. 471. (16 септември). Кармата поставя в определени рамки за изживяване на отрицателните качества и придобиване на положителни. Тя винаги учи на нещо и в крайна сметка има за цел напредъка на съзнанието. Тази полезност лесно може да се забележи при желание. И тогава ще се роди разбиране не само на общото ѝ направление, но и на всеки отделен урок. Когато човек знае защо и за какво е подложен на определени задачи от страна на кармата, неговото отношение към тях се изменя. Вместо роптаене и недоволство от съдбата той е благодарен за даваните възможности. Може да се счита, че всяко положение, колкото и да е трудно, е най-доброто за развитието на духа. И тогава полезността на извличаните от живота уроци се усилюва и нараства многократно, тъй като осъзнаването движи. Няма нищо по-лошо от безсмислените, тоест неразбрани страдания или изпитания. Те пораждат безпросветно помрачаване. Когато вървящият знае накъде и защо върви, всичко случващо се с него придобива особен смисъл и окраска.

1969 г. 472. (Гуру). Ще приемем за правило да не отстъпваме пред първата и даже пред стотния неуспех и да се борим за успех в набелязания план, дори и ако за това са нужни много усилия, тоест, казано с други думи, борбата не се прекратява дотогава, докато не се утвърди желаното положение. А тъй като в наше разпореждане е цялото време, което съществува, то и крайният успех е неизменно достижим.

1969 г. 473. (17 септември). Обикновеният човек, попадайки в едно или друго обкръжение, се изпълва с него и се затваря в него. На едно място едни хора, едни условия, на друго - други олицетворяват за него облика на действителността и завладяват изцяло неговото внимание. Регистраторът вътре регистрира всичко случващо се с човека. Докосването до Тънкия Свят разкъсва затворения кръг на очевидността и вътрешно, а не външно дава тонус на целия живот. Съпротивлението и влиянието на външната среда се измерват чрез работата на мисълта. И светът, който не е от този свят, излиза на авансцената на съзнанието. В съзнанието на Архата всичките три свята се сливат и той Взема участие във всичките три. Орбитата на неговия живот се разширява извън всякакви видими граници. И сферите, които не са от този свят, се утвърждават в този свят. Така без да излиза от обикновения живот и вземайки участие в него, той в същото време не е откъснат и от живота на Висшите Светове. Осъществява се същото това обединение на всичките три свята в неговия микрокосмос, което в бъдеще ще стане съдба на цялото човечество.

1969 г. 474. (Гуру). Очевидността и действителността се борят в човека за надмощие. Мнозина дори не разбират това различие, от което зависи толкова много. Очевидността предявява своите права. На нейна страна са разсъдъкът и външните чувства. И само мисълта, идваща от дълбините на духа, въстава срещу тиранията на външната видимост. За да я ограничи мъдрият утвърждава: всичко тече, всичко преминава, няма нищо постоянно и само Безмълвният Свидетел, гледащ от съкровените дълбини на духа, Той е неизменен и вечен.

1969 г. 475. (М. А. Й.). Като птица в клетка се блъска събудилият се дух в плътното обкръжение и иска да разруши клетката. Колко усилия трябва да се приложат, за да се освободите от плена на плътния свят и да се научите да оставяте по желание своя телесен калъф, в който той е затворен. Хората обикновено дори не разбират своя плен и не се стремят да излязат от него, но събудилият се дух иска. И негова цел става стремежът да се освободи от робството на плътта и да стане свободен дух.

1969 г. 476. (18 септември). Много крайности има сега в психиката на човека - и към страната на Светлината, и към страната на тъмнината. Нарушено е равновесието и е

забравена съгласуваността. Много трудно е, устремявайки се с всички сили във Висшите Сфери, да продължаваш да стъпваш здраво по Земята. Безпочвените мечтатели, откъснатите от живота психисти, отнесените философи, не можещи да се погрижат за най-обикновени неща - всичко това са хора, които не могат да стъпват твърдо по Земята. Нашият ученик трябва да е изразител на здравата практическа находчивост в ежедневните дела и на ясната, отчетлива мисъл в областта на духовните явления. И ако той не поиска, никой от страничните наблюдатели не трябва да забележи в него признаците на необикновеността. Христос е Бил дърводелец, Сергей – строител. Всички Те здраво са Стъпвали по Земята, макар Техният Свят да е бил не от този свят.

1969 г. 477. (Гуру). Грижливо отбелязвайте всички знаци, набелязващи вехите на Пътя и указващи приближаването на отсъденото време. Може би то вече е близко, толкова близко, че е невъзможно и да си представите. Не може да се издадат сроковете, твърде много са подслушващите и прихващащите пространствените пратки. Тяхната цел е да прихванат и, възползвайки се от вестта, да разрушат всичко, което е по силите им. Но бъдете на стража и проявете готовност. И чакайте нечакано.

1969 г. 478. (19 септември). Публикуваното Учение на Живата Етика представлява мисли, затворени в думи и отпечатани върху хартия, и събрани в издадени книги. Много раздели на Съкровено Учение не са публикувани изобщо и се съдържат в съхраняваните от Нас ръкописи. Но най-голямата част е запечатана в Архивите на Пространството и е недостъпна за обикновените хора. Но по пътя на циментиране на пространството Ние го Насищаме с мисли, съзвучни на еволюционното стъпало, достигнато от човечеството и по такъв начин Предаваме на света това, което всеки повече или по-малко чувствителен дух може да възприеме от сферите, обкръжаващи Земята. Идеите на Учението изпълват пространството и сякаш се носят във въздуха. Призивите на пространството достигат много сърца и в различни ъгълчета на земното кълбо хората започват да говорят и да изразяват еднакви мисли, и така служат за обединяване на човечеството в едно семейство и подготвят почвата за бъдещите промени в света. Пространството, циментирано от Нас, е наситено с идеите на отсъденото на планетата преображение на живота и преображение на човешкото съзнание. Мислите на Учението са широко разляти в атмосферата на Земята за тяхното възприемане от всеки можещ да възприема човек. Пространството звучи, пространството зове, пространството чака пробуждането на човешките сърца, тъй като крайните срокове идват.

1969 г. 479. (Гуру). За героите, героизма и героиката е Казано достатъчно. Но не може да не се отбележат неизвестните и незабелязани от света герои, които водят непосилна борба, преодолявайки инертността и упоритостта на съпротивата на обкръжаващата среда и носят в себе си неугасим от нищо пламък на неукротимия устрем, осветявайки с невидима светлина пространството наоколо.

1969 г. 480. (М. А. Й.). Колко удари и тежки изпитания се наложи да преживееш не чрез враговете, а чрез приятелите. Защо? Не е ли затова, защото много си се приближил до Владиката и това несъзнателно е предизвикало противодействие и антагонизъм от страна на всички, които не са имали това и чието недружелюбно отношение е било вдъхновявано и раздухвано от тъмните напепници? Добре е, че още веднъж си спомни думите на обръщението: “От враговете ще се защитя сам, но Помогни да се защитя от приятелите”. Ще пресечем клеветата и ще възстановим справедливостта.

1969 г. 481. (Гуру). Ако враговете беснеят и дори приятелите изпадат в заблуда, значи Светлината, предавана чрез Записите е много голяма. Твърдо отстоявай своята правда, тъй като притежаваш неопровержима основа и доказателства. Приятелите,

действително предани на Учението, ще ги приемат и ще променят своето отношение. А що се отнася до другите, то за тях няма нито да се да тъгуваме, нито да се съкрушаваме и няма в нищо да ги убеждаваме.

1969 г. 482. (23 септември). Ние Сме реалисти-действителници, тъй като Живеем над очевидността на плътния свят и не се потапяме в него сяло. Обвивките на духа са изопачители на действителността. И само когато вътрешната Светлина започва да ги осветява и пронизва, прелестите на Майя започват да се разсейват. За обикновения човек е неразбираем отказа на подвижника на духа от вещите и земното благополучие, от разкоша и богатството, когато в областта на духа той е намерил нещо, заменящо всичко, което така се цени от еснафите. Но стига да си представите състоянието на развъплътения човек и става разбираемо, че цялата земна черупка и вещите в края на краищата отпадат там и стават ненужни поради непотребност и отсъствие на възможност да влязат в употреба и да бъдат ползвани. По пътя на размишленията можете отрано да се освободите от много неща и да намерите правилното място на вещите и условията на плътния свят.

1969 г. 483. (М. А. Й.). Претворяването на Учението в живота преобразява мисленето на човека и променя неговото отношение към обкръжаващото. Този процес невинаги е забележим за претворяващия, но въпреки това преобразението върви неотклонно, здраво, макар и да е незабележимо за окото и само от време на време изведнъж става ясно доколко всичко се е изменило и как е нараснала вътрешната сила. Преобразяващата мощ на неотклонния и пламенен устрем извършва своята работа.

1969 г. 484. (Гуру). Всички видове творчество на духа, проявяващи се в изкуството, трябва да се приветстват, ако не противоречат на принципа на Красотата. Именно Красотата може да бъде приета като безпогрешен критерий за оценка на всяко творчество. Творчеството, лишено от Красота, е лишено от Светлина, тоест то не е от Светлината. Това условие може да се приложи даже и към начинаещите.

1969 г. 485. (24 септември). Моят Лъч чука в човешките сърца, за да събуди спящите. За събудилите се и бодърстващите задачата е друга - възприели Светлината, да светят. Именно носенето на Светлина Считам за най-нужното Поръчение. Но за целта трябва да се отвърнете от себе си. Трябва да носите Светлина на хората.

1969 г. 486. Разбирането, че Нашата Близост е над всичко, над всички временни, случайни и пречещи обстоятелства, задължава да се отхвърлят без ни най-малко колебание или задръжки всички съмнения, неразбиране, всички смущаващи препятствия, щедро разхвърляни по пътя от тъмната ръка. Всичко това просто се отстранява настрана, а движението продължава, сякаш нищо не се е случило. С времето всичко ще се изясни и ще застане на своето място; много печално е, когато неутвърдилият се ученик изведнъж спира поради подобна преграда и от това губи и време, и възможности. Нито недружелюбието на враговете, нито съмненията няма да спрат сърцето, пламтящо с любов и преданост към Този, Който Води. Ще увеличаваме и усиляваме тези качества безпределно, тъй като пътят е далечен и без тях няма да достигнете.

1969 г. 487. (Гуру). Духовете, издигнали се до Вместилището на Светлината, се разпределят по Лъчи и се обединяват в хармонично съчетание в едно неразделно цяло. Това обединение се извършва именно над всичко земно и условията на по-ниските слоеве на пространството. И този, който се е научил и на Земята да се устремява над задържащите земни притегляния, лесно се издига във Висшите Сфери. Ако хората можеха да разберат, че земния живот се дава, за да могат още на Земята да отгледат своите огнени крила! Ако можеха да разберат, че за това се дават и физическото тяло, и животът в него! Ако знаеха, че пребиваването в Надземния Свят е несъизмеримо със земния живот.

1969 г. 488. (25 септември). Хората се събуждат повсеместно и до тях започват да достигат призивите на пространството. Много неща зависят от пробуждането на човешкия дух и последващото пробуждане на съзнанието! Вашето докосване може да пробужда от сън тези, които са готови. Те ще се привличат към вас както желязото – към магнита. Силата на магнита е невидима, но е реално осезаема. Силата на Магнита на Моя Дух е невидима, но Тя ще преобрази света когато удари Часът на Пришествието. Велико време на велики деяния. И макар и тъмнината да е огромна, Светлината е по-огромна. И в това е залогът и гаранцията на нейната отсъдена победа над тъмнината. Тъмнината е обречена и си отива в миналото! Светлината е бъдещето, идващо на нейна смяна. Тъмнината ще се разсее под лъчите на изгрева. Идва Новият Свят, светът на Светлината и щастието.

1969 г. 489. Когато светилникът се внесе в тъмнината, тъмнината се разсейва. Тя не може да противостои на вибрациите на Светлината, тъй като е лишена от Космическа Основа. Говоря за тъмнината, породена от нейните носители на Земята. Повтарям: тя е лишена от Космическа Основа. Ето защо е Казано, че тъмнината е “картонен бик”. Това трябва добре да се разбере, за да се намери сила в себе си за победно противостое на тъмнината. И когато тази сила е осъзната и призована към действие, никаква тъмнина вече не е страшна за нея. И много подвижници в пълна самота са намирали в себе си сили да противостоят на тъмнината, на нейните йерофанти и даже на самия сатана. Но субстанцията на Светлината е космична и нейният Източник е вечен. И затова този, който утвърждава Светлината в себе си, строи дома на своя дух върху Камъка на Вечната Основа на Живота.

1969 г. 490. (М. А. Й.). В своята Светлина получавате от Светлината на Владиката Неговия Лъч. Но трябва в получаващия да има поне искрица Светлина, за да може поне нещо да достигне. “От Кулата са протегнати Ръце и се леят Лъчи”, но са още малко тези, които могат да ги възприемат. С изменението на космопространствените условия на планетата това положение ще се промени и за Лъчите ще бъде по-лесно да пробиват аурата на Земята, а за хората – да ги възприемат. Очаквайте в спокойствие и доверие отсъдения срок. Дали той е близък или далечен - това се реализира по земному. Но в свитъците на бъдещето той е запечатан огнено и никакви земни сили и беснее на тъмнината не могат да спрат това, което неудържимо се стреми към възплъщаване в плътни форми и което вече е осъществено в Надземния Свят.

1969 г. 491. (Гуру). Добре е да се намери време за съзнателно циментиране на пространството. Светлите мисли го циментират със Светлина. Мислите на Светлината се сблъскват в пространството с порожденията на мрака и ги унищожават, ако потенциалът на светлата мисъл е достатъчно силен. Идеите също се борят в пространството за преобладаване и господство. Настъпването на Новия Свят е неотвратимо, защото неговите идеи и проникването им в човешките сърца не могат да бъдат спрени с никакви външни мерки. Те са разляти в атмосферата на Земята. И въпросът е само в това, колкото може повече хора да откликнат на тези идеи и да ги приемат.

1969 г. 492. (26 септември). Хората не разбират ценността на спокойствието. Не разбират колко безцелно и безсмислено е безпокойството и това, че с него не се постига нищо, а се разрушава много. Напрежението не е безпокойство. Преди да проявите мощта на действието, е необходимо да се успокоите вътрешно. Не е възможно даже да си представите Архатът да Изпадне в безпокойство. То нарушава вибрациите на аурата, то отслабва заградителната мрежа и не дава нищо положително. Аурата на безпокойството е непривлекателна. Пазете спокойствието във всички условия на живота. Това е мощна, съсредоточена, готова за действие сила. Възможно е да се научите да пресичате всякакви опити за изпадане в безпокойство ако осъзнаете разрушителните свойства на това чувство.

В Нас цари пълно, ненарушавано от нищо спокойствие. Продължителният опит във вековете е утвърдил това спасително качество. Преди да действате с мисъл се попитайте дали е нужната степен на спокойствие. Астралните преживявания много отслабват действието на мисълта, те са като товар върху крилатата мисъл.

1969 г. 493. (Гуру). Когато друг върши грешки не му търсете отговорност, а главно не го осъждайте. Придобиваното познание за човешката природа дава много поводи за осъждане и затова то е толкова повече недопустимо. Иначе всеки познал би се превърнал в доброволен осъдител. Знанието не дава право на осъждане. Обсъждането на истината не е осъждане.

1969 г. 494. (27 септември). Настроението на човека обикновено зависи от много външни причини и от характера на звучене на пространствената нота. Но, както показва самата дума, настроение означава настройка и арфата на духа все пак може да се настройва на желаната тоналност. Може дори “да се свири на токовете на пространството”. Някои хора са ветропоказател за всеки страничен вятър. В противовес на тях има други, които до някаква степен могат да владеят своите чувства, а следователно и настроения. Външно даже посредственият артист създава у зрителите настроение. Затова от ученика преди всичко се изисква умението да владее себе си външно и да не показва своето вътрешно състояние. Това не е лицемерие, а охрана на цитаделата на духа. Когато в това направление е постигнато нещо, може да се премине към вътрешната настройка на съзнанието. Утвърждаваните качества на духа помагат много да се създава тази вътрешна настройка. Настройката в ключа на спокойствието, равновесието, тържествеността, устрема, любовта към Учителя и други положителни чувства показва, че в това направление може много да се постигне. Стига само да не бъдеш безволно нищожество, инертно поддаващо се на въздействията на чужди и случайни настроения. Те обикновено не са добри и затова е необходимо самоутвърждаването на своите собствени, и при това добри. Може да се започне с дреболии: да се учите да създавате желана настройка или съзнателно противодействие на угнетяващите настроения на събеседниците. И тогава не е толкова трудно и те да бъдат настройвани, творейки тяхното вътрешно състояние със своята воля. И да успокоиш, и да утетиш, и да дадеш надежда и радост на другите е лесно, ако има искрено сърдечно желание да се помогне. Въздействието преминава през сърцето. Агни действа от сърце към сърце.

1969 г. 495. (29 септември). Най-трудно от всичките видове преодоляване и борба е преодоляването на хаоса, тъй като тази борба или битка носи вече космически характер и не се прекратява никога. Тъмните са временно и местно явление, засягащо вашата планета. Но хаосът е антипод на проявеното Мироздание и съществува като негова антитеза. Именно от непроявения хаос е бил извикан за живот проявеният свят. Великите Съзнания са се Трудили над него. Множество Строители са Вземали участие в тази Космическа Работа. Хаосът може да се сдържа, хаосът може да се обуздава, но да се унищожи това, от което е бил предизвикан проявеният свят, е невъзможно. Същността на хаоса е дотолкова далечна от човешкото съзнание, че е невъзможно тя да бъде обяснена. Но все пак за човека е достъпно да чувства неговите прониквания. Престъплението на тъмните е в това, че предизвикват силите на разрушение, убиващи живота. Те са изобретили смъртоносните газове, отравящи планетата, убиващи всичко живо и тласкащи Земята в тъмнината на разложението. „Те предизвикват вълните на хаоса, без да са в състояние да ги управляват“. Това престъпление е огромно и престъпниците си създават страшна карма. Това престъпно действие е допустимо до известен предел! Но ще дойде момент, когато сроковете ще настъпят и кармичният удар с небивала сила ще се стовари върху сеячите на смърт, разрушение и мъка, и тогава Йерархията на Светлината ще утвърди Своята Мощ.

1969 г. 496. (М. А. Й.). Всичко преминава, но духът пребивава вовеки. Значи може да се строи само върху вечно пребиваващото. Духът е вечният принцип в теб, това е твоето висше „Аз“. Всичко ще премине, духът ще пребъде. Това е вечно пребиваващото Безсмъртно Начало в теб. То изисква осъзнаване. На Него се отделят време и мисли. То се утвърждава в съзнанието над всичко. Тялото и всички обвивки на духа са смъртни. Но То е безсмъртно и сливането на съзнанието с Него ще бъде най-висше достижение на човека.

1969 г. 497. (Гуру). Дори пред най-добрия приятел не трябва да се разкривате докрай – вредата ще надвиши ползата. Опустошаването на отвореното ковчеже е нещо недопустимо. При опустошеност се губи магнитното взаимно притегляне и на негово място ще застъпи изчерпаността. Даже на най-добрия приятел се отдава Светлината, а не светилника. В светилището на духа не се допуска никой, освен Владиката.

1969 г. 498. (М. А. Й.). Колкото повече даваме, толкова повече и получаваме. Колкото повече даваме на пространството, толкова повече и получаваме от пространството. Съкровищницата на пространството е неизчерпаема. Черпейки от нея, конвейерът на съзнанието превръща пространствените енергии във форми и насища с тях околните сфери. Циментирането на пространството по този път се явява една от най-нужните задачи на съзнателното служене на Светлината.

1969 г. 499. (Гуру). Главният въпрос е: на кого служиш - на себе си или на Владиката? Със самоудовлетворяване на личността ли си занет, водейки събеседването, или мислиш за тях, идващите при теб? Тънка е тази граница и само по отдаването на психическа енергия и реакцията на съзнанието може да се съди жертва ли е това или търсене на облага от психически порядък, тоест същото това себеслужене.

1969 г. 500. (6 октомври). Само много високият дух може да проявява със себе си Истината на Учението на Живота. Майката на Агни Йога проявяваше със себе си синтеза на Учението. Няма грешка и няма изкривяване в това, че в Моите Лъчи се е писало с нейната ръка. Като дух най-близък до Мен тя прие върху себе си цялата тежест на провъзвествието на Новото Учение, старо като света, но облечено в нова форма и допълнено с това, което от Съкровенното Знание е трябвало и можеше да бъде дадено на човечеството на даденото стъпало на неговата еволюция. Този велик труд се извършваше паралелно с отварянето на огнените центрове в нея. Отварянето на центровете и самоотверженото предоставяне на себе си на изпитание на пространствения огън подвиг, цялата дълбочина и величие на значението на който не се разбират от човечеството. Чрез себе си тя показва същността на това преображение, което е отсъдено и което ще достигнат хората в бъдеще. Хората мечтаят за придобиване на различни способности, желаят утвърждаване на различни сидхи, но мечтателите не знаят и не подозират през какви трудности, изпитания и чисто физически страдания и болки трябва да се премине, за да се състои желаното. А когато се запалват центровете и се изострят необичайно чувствителността и възприемчивостта на организма, общуването даже с близките хора става също своего рода изпитание, след което тялото боледува. Когато тя беше във върхово състояние я заплашваше огнена смърт и само чрез грижата на Водещия Йерарх и поради това, че в този момент тя се намираше на височини, тя беше спасена. Съединението на пространствения огън с огньовете на запалените центрове е толкова рядко явление и дотолкова трудно при настоящите условия на планетата и нейното човечество, и заразеността на аурата на болната планета, че дори е невъзможно да се опише за незнаещите цялото величие на подвига на Майката на Агни Йога. Във вековете, когато Учението на Живота дойде до съзнанието на мнозина и науката за огнените центрове на човека получи признание, подвигът на Майката на Агни Йога ще бъде оценен по справедливост. И нейното име ще бъде възвеличено от човечеството. Всяка дума от

Учението беше записана с нейната собствена ръка. Тя се намираше в непосредствен и близък контакт с Един от Седемте, Височайшият. И личният и пространственият проводник бяха в нейно разпореждане. За нея беше отворен и достъпен Океанът на Учението в цялата му неизчерпаемост. Съкровищницата на пространствената мисъл държеше своите двери разтворени за нея. И нейното сърце беше отворено за всички, които идваха или се обръщаха към нея за Светлина. И ласката на нейното велико сърце носеше радост, надежда, подем и вдъхновение на всеки, който имаше щастието да се докосне до нея и чието съзнание можеше да отговори съзвучно на Светлината, излъчвана от нея. Явлението на Майката на Агни Йога е дотолкова велико, че е несравнимо с нищо и с никого, който стои по-ниско от нея върху стъпалата на Стълбата на Светлината. И никой и нищо не може да я замени на Земята, тъй като неин Наставник и Ръководител Беше Височайшият. И защо казваме „Беше“, когато Беше, Е и ще Бъде. Защо да казваме за нея, че е „била“, когато е и ще бъде, тъй като духът е от вечността и не познава смъртта. Да почетем паметта на Майката на Огнената Йога с позадълбочено разбиране на великата мисия на нейния живот и осъзнаване на това, че даденото чрез нея Учение на Живата Етика е дадено на човечеството за дългите бъдещи векове на прага на Века на Майтрейя.

1969 г. 501. (Гуру). На благата и плодоносна среща на приятели след тридесет и пет годишна раздяла можем много да се порадваме. Срегнаха се така, сякаш не са се разделяли. Точно така ще се срещнем и ние. Разберете, че времето, земните разстояния, и смъртта, и разлъката - всичко това са илюзии на Майя. Издигайки се над тях ще видите света на огнените и непреходни явления, които представляват действителността. Ние Живеем в нея. В нея се стремете да живеете и вие и да я утвърждавате сред обикновения живот.

1969 г. 502. (М. А. Й.). Виждате около себе си хора, понякога даже добри, но не вярващи в нищо, не научени на нищо и нямащи никаква опора под краката. Ако добрите несъзнателно се привличат към вас, трябва да се разбере цялата трагичност на тяхното положение, когато в трудни условия няма върху какво да се опрат. Търсят опора в другите, също нямащи и се огъват насам и натам като тревичка под вятъра. Не може да не се помогне, ако помолят или се нуждаят от помощ. В тези случаи изходът е един: да се отхвърлят наставленията или опитите да се просвещава и насочва и да се помага просто със сърцето, да се успокои със сърдечното желание, да се утеши и да се дадат сили. Благодетелната реакция няма да се забави.

1969 г. 503. (Гуру). Велики неща се творят в пространството, а на повърхността не се виждат. Само общото неблагополучие показва, че животът не може да продължава по-нататък така, тъй като всичко върви към своя логичен завършек, предвещавайки неизбежен край. На какво? Не е ли на стария грохнал свят, изживял своите енергии?

1969 г. 504. (8 октомври). „В многото приказки няма спасение“ - тази формула може да се приеме с полза на въоръжение на духа. И е важно да се реши за кого да се говори: за себе си и за собствено удоволствие или за слушащия, изхождайки от неговите нужди и интереси. Ако мислите не за себе си и за своето желание да поговорите, а за събеседника, словоизлиянието ще се съкрати многократно. Говорещите много или не мислят за тези, с които говорят, или не влагат в своите думи енергиите на сърцето. И защо да има много думи, когато огньовете са в действие. Ще се наложи да се каже много за културата на речта, тъй като любителите на говоренето не разбират, че този дар на еволюцията заслужава най-сериозно и задълбочено отношение. Но независимо от всичко ученикът трябва да проявява сдържаност на речта и да не произнася нито една излишна дума. Тази сдържаност ще научи на контрол както над думите, така и над мисълта. Сдържаността се отнася не само за думите, но и за чувствата на човека. Колко важно, колко неотложно важно е да се научите да ги

управлявате! Тъй като овладяването на чувствата означава овладяване на своите огньовете. Неовладели себе си няма да се придвижите по-нататък. А как иначе да се натрупа Агни? Празните обвивки даже не си дават труд да помислят за това какво ги е опустошило. Учителят Иска да види своите ученици натрупали и събрали. При действителна помощ на хората изразходваната психическа енергия се възстановява бързо и расте при отдаване, но безотговорното раздаване на къпоценната сила е недопустимо.

1969 г. 505. (М. А. Й.). Семената, залагани в света на причинността, в света на следствията ще дадат богати кънове. Не могат да не дадат. По заложените причини, тоест мислите, постъпките и действията на човека в света на причините, тоест в земния свят, безпогрешно може да се определи характерът на неговото пребиваване в Света на следствията, тоест в Надземния Свят. Така всяко движение на човека поражда свои следствия и сякаш проектира себе си в бъдещето. Необходимо е съзнателно отношение към своите действия. Този контрол се поддържа в името на бъдещето. Човекът е породител на причини и носител на поражданите следствия, тоест сеяч и жертвар на посятото. Причината и следствието са пряко свързани с неразривна верига. От породените следствия няма къде да се избяга. От контрола над веригата от причини може да се премине към съзнателно и обмислено залагане на огнени зърна в пространството, които в бъдеще трябва да дадат желания растеж. Контролът над бъдещето се осъществява в настоящето, чрез залагане на нужните причини.

1969 г. 506. (Гуру). Чувствознанието определя на кого и кога може да се дадат получените знания. Именно чувствознанието дава възможност да се говори според съзнанието. С едни ти се иска да споделиш нашироко, с други липсва желание, макар и единия и другия да са запознати с Учението. Нещо вътре безпогрешно определя. Това е вече знанието на духа.

1969 г. 507. (9 октомври). Всички Записи ще послужат, тъй като те не знаят това, което ти е известно. Има твърде много съзнания с различен подход и трябва да се даде на всички. Не се ли дава затова толкова много? Нямаме забрани, но знанията трябва да се дават според съзнанието. От опит вече знаете в какви свирепи ненавистници се превръщат получилите знание свръх техните способности да вместят и особено – поканените. Това обстоятелство трябва здраво да се запомни от носещите Учението на хората. Ако човекът е мярката на нещата, то мярката на даването се определя също от него. Но сред идващите има особен вид съзнания, знаещи вече нещо и настойчиво изискващи все ново и ново. От тях трябва да се пазите, тъй като трябва да имат право на голямо знание и трябва да преминат през изпитания. Те именно, тези възискателни хора обикновено не издържат. На недобрите въобще не трябва да се дава, тъй като ще злоупотребят. Но все пак е нужно да се раздава. Как? Мъдро.

1969 г. 508. (Гуру). Само с работа може да се ускори пребиваването в очакване. И колкото повече е работата, толкова по-бързо лети времето и по-бързо се приближава отсъденото. И е добре когато се трудите именно в името на това, което очаквате. Съответствието на работата с целта я прави плодотворна.

1969 г. 509. (10 октомври). Снизхождението влиза в симфонията от качества на духа като неразривна част. То е близо и до търпимостта, и до състраданието и до неосъждането. Това е основно качество на Бодхисатва. Не е лесно да се прояви снизхождение по отношение на много несвършени хора. Но нали Великите Духове идват на Земята заради тях и заради тях търпят страдания. Не може да има снизхождение без любов. Тъй като самата дума показва, че по-високото съзнание се спуска надолу до по-ниското, за да му помогне да се издигне. И Учителят Слиза при учениците, за да ги научи да

възхождат. Това качество е трудно защото изисква съизмеримост и умение да се говори и дава според съзнанието и неговата вместимост. Мъдростта на Учителя позволява да се дават такива формули и така изразени, че от тяхната неизчерпаема дълбочина да може да черпи и голямото, и малкото съзнание, според своята способност да вмести и да може да черпи многократно, разширявайки все повече и повече разбирането и все пак без да изчерпва формулата до края. Обикновената формула може да се прочете един или няколко пъти, но редовете на Учението могат да се четат безкрай, намирайки все нови и нови съкровища в хода на растежа на четящото съзнание. Ясните формули на Великите Учители живеят векове, без да са изчерпани в своята дълбока мъдрост. Те и не могат да бъдат изчерпани, тъй като за това е нужно човекът, опитващ се да ги постигне докрай, да се издигне до висотата на съзнанието на Владиката. И тогава започват тълкуванията и поясненията, и наслояванията върху Основите. И вече сто или двеста години по-късно Бисерите на Мъдростта започват да помръкват под наслоенията на творенията на обикновените човешки умове. Но независимо от купищата томове и писания, в първоосновите, заложили от Провъзвестника, все пак могат да се открият тези Бисери.

1969 г. 510. (М. А. Й.). Важно е да се отбележи, че нечистата породена мисъл оставя временно своя породител, за да се върне отново по-късно при него и или да получи утвърждаване, или да бъде отхвърлена. Ако тя получи утвърждаване и влиза в съчетание със съзнанието, тя може да се загнезди здраво в него и да се връща все по-често и по-често, докато не овладее напълно своя породител. Бидейки отхвърлена е възможно и да повтори своите опити, но претърпяла неуспех в края на краищата да го остави завинаги. Трябва много внимателно да се отнасяте към тези визити на неудачните и нежелани мисли, допуснати някога в миналото и да бъдете винаги в готовност да не допуснете тяхното съчетаване) със съзнанието и да не им дадете възможност да се загнездят в него.

1969 г. 511. (Гуру). Колко затруднения ни причиняват хората. Всеки човек, с който сблъсква живота, учи на нещо. Желаетият да се учи извлича бързо от тези уроци цялата им ползност. И тогава вместо да се оплаква и съжалява, той благодари на съдбата за даваните от нея възможности да познае човека.

1969 г. 512. (12 октомври). Когато не стигат силите да се преодоляват въздействията на тъмните, по-добре е причината за това да се отнася не към своята слабост, а към това, че йерофантът на злото, който ви противодейства, е достатъчно силен. Противникът обикновено е според силите, а понякога и по-силен, но тъмнината е безсилна срещу Светлината, ако Светлината е непоколебима, тоест тя не може нито да я угаси, нито да я разклати, макар и да нанася ущърб. Колко Носители на Светлината са били убити, но не са могли да угасят Светлината, която Ги е озарявала. Победата на Светлината е в непоколебимостта на носещите я.

1969 г. 513. (13 октомври). Ако натискът на тъмнината достига такова страшно напрежение, когато с обичайни мерки не можете да се отбранявате, остава едно: да извикате пред себе си Лика на Йерарха и, изключвайки от съзнанието всички мисли, да повтаряте многократно Исусовата молитва.

1969 г. 514. (М. А. Й.). Някога е съществувал орден на странстващите монаси. Ние не искаме да превърнем последователите на Учението в просяци. Обратно, казваме: имайте всичко, което считате за нужно, но нищо не считайте за свое завинаги и нищо не поставяйте по-високо от придобиването на опита и знанията, заради които на човека се дава живота на Земята в плътно тяло. Не е трудно да се установи правилно разбиране на земните вещи и условия, но трябва само да се усвои здраво целта и смисъла на земните изпълнения.

1969 г. 515. (Гуру). Натискът на тъмнината зависи от състоянието на

пространствените токове. Но колкото и да е силен той, трябва да се помни, че токовете ще се сменят и натискът ще отслабне или дори ще се прекрати съвсем. Трябва само да издържите този временен напор, без да му се поддавате.

1969 г. 516. (15 октомври). Никой не трябва да бъде обременяван нито с указания, нито със съвети. Защо да се говори за това, което няма да бъде изпълнено. Най-доброто е да се дава съвет тогава, когато помолят за него. Няма нищо по-лошо от непоисканите или натрапени съвети и указания. Въобще добре е да се въздържате от натрапването си на хората. Трябва понякога и на тях да се даде възможност да се изкажат. Мнозина нарушават това условие и обременяват другите с това, с което е изпълнено тяхното съзнание и говорят, и съветват не заради тях, а заради себе си. Все същото себеслужене, но прикрито с високопарни думи. Изобщо, значението на мълчаливостта, съзнателна и съдържана, е огромно, тъй като тя способства за натрупване на психическа енергия.

1969 г. 517. (М. А. Й.). Освободил се от плътното тяло, човек във всяка от последващите Локи се проявява в съответната обвивка, която расте, развива се, старее и после се отхвърля поради ненужност. Трябва да бъдете готови за това и, както се готвите за физическата смърт, по-точно за живота в Надземното, точно така и там трябва да знаете за неизбежното освобождаване от тънкото и менталното тела. Това опростява процеса.

1969 г. 518. (Гуру). Знаете за безцелността, ненужността и вредата от многото преживявания и все пак продължавате да преживявате, да се огорчавате и да се помрачавате от това, което поднася животът. Ако се внесе целесъобразност в тази област от психическата дейност на човека, би станало по-леко да се живее.

1969 г. 519. (16 октомври). Сред необозримото количество звезди нашата планета Земя представлява космически дом за населяващото я човечество. В течение на много стотици милиони години всички форми на растителния и животинския живот, включително и човекът, са се приспособявали към условията на съществуване на нейната повърхност. Състоянието на планетата и всички форми на живот върху нея са свързани в едно стройно, хармонично, живо цяло. И полята, и горите, и моретата, и реките, и планините, и земните недра - всичко е приспособено за еволюцията на всичко, което живее на Земята. Човечеството е достигнало до такова стъпало на развитие, когато от него зависи подобряването и благоустрояването на земната градина. Техниката е прекрачила дотолкова напред, че преустройството на природата е станало възможно. Но вместо да се грижи за единствения свой космически дом, в който живее, за неговото украсяване и подобряване, човечеството с всички достъпни му средства го разрушава, разграбва недрата на планетата, унищожава горите, замърсява и отравя реките и моретата, обезобразява красотата на природата, задушава с отровни газове растителността и всичко живо и не мисли какво страшно бъдеще си подготвя. Тъй като ако по този път бъдат изтощени производителните сили на планетата, как ще могат да съществуват на нея хората. Няма пощада нито за животните, които зверски и стремително се унищожават, нито за растителността. Ерозията на почвата достига заплашителни размери. Засушавания и пясъчни бури поразяват огромни площи. Равновесието на климата е нарушено в корен. Психическото състояние на човечеството, снабдено със силни енергии, предизвика в отговор същото неравновесие в състоянието на планетата, от което хората страдат в масов мащаб. Земята върви катастрофално към пълно разстройство на всички функции на своя организъм. И за тази болест на планетата са отговорни хората. Общото планетно невежество и отричане заставя да не се вижда и да не се разбира причиняваното разрушение. Жестокостта, ненавистта и алчността във взаимоотношенията на народите създават нови страшни видове оръжия за масово унищожение. Вместо към строителство, енергиите на хората са насочени към

разрушение и взаимоунищожение. Към какво води всичко това и какъв ще бъде краят на тези човеконенавистни действия? Призивите за мирно съвместно съществуване не достигат целта. А между другото, ако всички възможности на човечеството се насочат към съзидание и мирно сътрудничество, планетата би разцъфтяла, пустините биха изчезнали, биха били унищожени бедността и нищетата, биха били помилвани животните и обкръжаващата природа, и прозрялото в разбирането на Законите на Мирозданието човечество би могло да създаде щастлив живот за всички народи на планетата.

1969 г. 520. (М. А. Й.). При опознаване на човешката природа и нейните особености няма да се огорчаваме прекалено. Тъй като и преди хиляда години хората не са били по-добри. Огорчението произтича от незнание. Ако знаеха по-добре, нямаше да се огорчават, а биха се старали според силите си да помагат там, където е възможно. Затова и за в бъдеще ще се запасим с търпение, търпимост и разбиране на това сложно явление, което се нарича човек.

1969 г. 521. (Гуру). Разбирането чрез сърцето на явленията освобождава и от неочакваности, и от осъждения. Главното е да не се изобразяват хората според своята фантазия и въображение, а да се приемат такива, каквито са без да се очаква и да се изисква от тях нищо, тогава няма да има и разочарование. Не е добре да се мисли лошо за хората, не е добре и „да се умилявате от маски“. И тук трябва да се спазва златната среда.

1969 г. 522. (М. А. Й.). Трябва да се издържат твърдо не само ударите на враговете, но и недоверието, колебанията, съмненията и люшканията на приятелите и техните, понякога много обезсилващи, въздействия. И е трудно даже да се каже от кого е по-трудно да се отбраняваш - от враговете или от приятелите. Неутвърдилият се в Светлината приятел, допуснат в сърцето, може да причини повече вреда, отколкото врагът, срещу когото е организирана отбрана. Ето защо е Казано за затвореното ковчеже и за неразграбената планина. Просто така, по човешки ви се иска да разкриете за приятеля своето сърце и съкровено, което е събрано в него. Но да разкриеш - това значи да отдадеш съкровено в ръцете на всички случайности и неуравновесеното състояние на другото съзнание. Това е възможно, но само при условие на непоколебимост, преданост и вярност на приятеля. Голямо щастие е да имаш в живота такъв верен приятел.

1969 г. 523. (Гуру). Не трябва «да се обременяват» приятелите с «грамадата на доверието», тъй като не всички могат да издържат това. По-добре е понякога да се помълчи, отколкото да се даде не според съзнанието. Съизмеримостта често страда, когато ви се иска да споделите с близките това, което имате. В този случай трябва да се съобразявате не със своето желание нещо да изкажете, а със състоянието на събеседника и с това, което действително му е нужно. **1969 г. 524. (М. А. Й.).** Огромното планетно поле на последното стълкновение на Светлината с тъмнината намира своето отражение във всяко човешко съзнание. Никой не може да избегне тази последна борба и неизбежността на последния и окончателен избор, за да може след това, направил го, да се присъедини към полюса на Светлината или полюса на мрака. Само че за разлика от всичко, което е било по-рано, този избор е окончателен и безвъзвратен, тоест необратим. И в това са и трагедията, и щастието на хората. Трагедия е за избралите тъмнината и щастие за предпочелите Светлината. Това последно разделение се извършва стремително. И мнозина се търкалят към бездната. Всяко преодоляване в себе си на импулсите, увеличащи към бездната, освобождава съзнанието за утвърждаване на Светлината и го устремява към полюса на Светлината. Затова е важно именно сега да се устои. А там, с настъпването на Светлината, духът ще се издигне като на крила в отсъдените сфери.

1969 г. 525. (Гуру). Владиката е Казал: „Дръжте се за Мен здраво, във всяка

минута във всички крачки“. Искам да попитам: изпълнявате ли? Държите ли се така, както е Указал Самият Той. Или нещо пречи? Не е ли тълпата наоколо?

1969 г. 526. (20 октомври). Да разгърнем страниците на историята и да видим как е протекла грижата на Йерархията за човечеството. Ако се съберат всички свидетелства в една книга, ще се получи нещо изумително. Но нежелаещият да гледа няма да види. Нужна е някаква степен на желание да се гледа непредвзето. Отрицателите на действителността все някак живеят в плътния свят, но тяхното пребиваване в Надземния Свят, където животът на развъплътените е обусловен от мисълта, е бедно. И е толкова важно да се разкрепости мисълта докато сте още на Земята. Тук всички живеят в клетките на своите собствени мисли, даже не забелязвайки това. Освен личния кокошарник, съществуват още обществени традиции, суеверия, предразсъдъци, вярвания, мода - всичко това свързва ръцете и краката на човека и от въображаемата свобода на мислене не остава нищо. Ние Утвърждаваме Основите на Битието, за да може, изхождайки от тях, човекът да мисли свободно. Учението на Живота дава тези Основи. Приемайки ги в съзнанието, може да започнете да мислите и да следвате пътища, непресминавани и неограничени от чуждото невежество или отричане.

1969 г. 527. (М. А. Й.). Ограниченията на плътта могат да се разрушат само духом. Тъмницата на плътните условия може да бъде разбита само само с мисъл. Тъй като всичко това е Майя. Но колко ли е реална или изглеждаща такава тя, ако може да замени и заменя действителността. Плътното тяло и петте негови чувства способстват силно за утвърждаване на плътната видимост. Спящите центрове не позволяват да се измъкнете от нейните предели. Но пробиви все пак се случват и те говорят по-убедително от думите за това, че съществува мир на духа, че Тънкия Свят е близък и че само завесата на плътните чувства го скрива. И когато изправеният се дух въпреки плътната очевидност започне да утвърждава другия, все още невидим за него, свят, наистина той стъпва на пътя на признаване на действително съществуващото.

1969 г. 528. (Гуру). Имате крила и във всяка минута можете да полетите върху тях. Тези крила са крилата на бъдещето. Никой не може да попречи да ги размахате и да се откъснете от обкръжаващото настояще. И тогава ще можете явно да усетите докосването на това, което вече е оформено в Надземните Сфери. Това докосване ще оживи мисълта, ще обнови съзнанието и ще даде сили спокойно и с увереност да вървите към това прекрасно бъдеще, без съмнения, без колебания и не проявявайки смущения пред привидната отдалеченост на това бъдеще от това, което е наоколо. То вече съществува и нищо не може да попречи на неговото неотменимо въплъщаване в плътни форми, тоест да стане вече реалност в земния свят.

1969 г. 529. (22 октомври). Всички велики Учители във всички времена са Говорили за Космическото наследство на човека и за това, което той може да постигне в бъдеще. И са Устремявали хората към това бъдеще. Така също и за всеки отсъден ученик се приотваря завесата на бъдещето и му се съобщава какви възможности му се дават. Но разстоянието до осъществяването на набелязаните от еволюцията стъпала на развитие на човешкия дух е огромно. Изисква се пълно прераждане или преображение на човека. И е невъзможно това да се постигне само в един живот. Ние Казваме: пред всекиго лежи Безпределността и пътят на възход няма край, и няма нищо, което да не може да бъде постигнато по този безкраен път на възход към Светлината. И във всеки отделен живот може нещо да се направи, нещо да се подобри и усъвършенства, и в същата степен да се утвърдят желаните качества, а главно, да се освободите от несполучливите натрупвания и свойства. Възможно е да преразгледате своя живот отново и да определите какво е било направено в това направление, какво се прави и какво ще бъде направено, какви грешки са били

допуснати и как да се избегнат те в бъдеще. Не е трудно да се открият трите свои най-лоши свойства, и, откривайки ги, да започнете борба по тяхното окончателно унищожение. Ако устремът е достатъчно силен и решението да се върви напред е необратимо, тази борба не може да не донесе добри следствия. Разбира се, възможно е да се обостри възприятието, възможно е да се приотворят някои центрове, но допустимо ли е това, ако не е състояло нужното очистване на съзнанието. Вредата ще надвиши ползата. Необходимо е съзвучие, съответствие, сънастроеност със Съзнанието на Учителя. Тъй като дори Нашата Помощ може да бъде оказвана при поне някои условия за нейната възприемчивост, тоест при съответствие. Ненапразно преди да я окажат са Питали: “Вярваш ли?” Тази вяра във възможността на Помощта е била и условието за нейното оказване. Без такова вътрешно съответствие на съзнанието енергията ще се пролее напразно. Можем да дадем исканото, но Изискваме нужната степен на сънастройка. При нейното отсъствие, тоест при наличието на несъответствие или дисхармония в аурата на молителя, ще има петна с отрицателни свойства, които служат като канали за проникване на тъмните въздействия и тогава съзнанието на такъв молител може да стане арена на борба между изпратените от Учителя енергии и тъмната глутница, допусната от непредпазливото мислене на молителя. Затова Ние Изискваме известна чистота на съзнанието. Не може раздразнения и изпълнен със злоба човек да се обърне към Висшите Сили за Помощ, тъй като кой ще започне да изпраща всеначалната енергия за усилване на злобата и раздразнението. Само погасявайки тези чувства и привеждайки организма в състояние на равновесие, може да се моли за Помощ и да се получи тя. Случва се и така, че Помощта се дава, но неудачният ѝ получател допуска постъпки или чувства, или мисли от такова ниско естество, че те отварят достъп за тъмнината, свеждайки до нула резултатите от Помощта. Ние Можем да защитаваме и да охраняваме, но при условие, че е запазено съответстващото състояние на съзнанието. С един взрив на астрала може да се наруши невидимата охрана и да изложите себе си на тъмните въздействия. Хармонията, равновесието и спокойствието са не само щит, но и магнит за привличане на светли енергии.

1969 г. 530. (М. А. Й.). Казано е: “Ще Изпратя цялата защита, ще Изпратя всички възможности, но дръжте проводника здраво”. Нима още не е ясно, че да се държи проводникът здраво значи да се запазва необходимото състояние на съзнанието и да не се допускат нито чувства, нито постъпки, нито мисли, можещи да го нарушат. И може ли да се учудваме на това, че, ако не е изпълнен този Указ на Владиката, не може да се разчита и на получаването на Помощ от Негова страна. В случай на не получаване на очакваната Помощ трябва сурово да се преразгледа какво именно във вътрешното състояние на обръщания се за Помощ е могло да попречи за нейното получаване. **1969 г. 531. (Гуру).** Често във вътрешния свят на човека, докоснал се до Светлината, протича борба и даже пазарене или спор за това, какво да вземе със себе си и какво да изхвърли безжалостно. И

често се съжالياва за вековния боклук, и често им се иска да удържат това, което е напълно недопустимо по пътя на Светлината. Но с много неща трябва да се разделите необратимо и колкото по-бързо, толкова по-добре. Съжалението тук е пагубно. Неизживените свойства ще се окажат като тежки гири в Надземния Свят. От съзнанието решително се измита всичко, което може по един или друг начин да пречи на напредъка. Налепите на обвивките са като) язви. И кой няма да поиска да се освободи от тях, ако види тяхната същност.

1969 г. 532. (23 октомври). Разрешава се да се мечтае. Но нека тези мечти и желания да бъдат целесъобразни и съизмерими с еволюцията на духа и неговия възход по стълбата на живота. Нека лекокрилата мечта да устремява духа към нови находки и да помага за неговото усъвършенстване. Нека мечтите да не бъдат потапяне в миналото и укрепване на изживени, стари форми на живот или за или съживяване на заспали кармични утвърждения, освободили духа от едни или други недостатъци. Изобретателят, поетът, художникът и ученият също са водени към бъдещето от мечта. Но трябва да се мечтае с умение. Безпочвените мечтания, откъснати от действителността, не са полезни. Мечтанията, подхранващи себелюбието, са безусловни вредни. Добре е, когато мечтата запалва творческата мощ на мисълта и способства да се правят ценни добавки в Чашата на Общото Благо. Мечтата може да бъде реален двигател на общочовешкия прогрес.

1969 г. 533. (М. А. Й.). Творческата сила на мечтата укрепва надеждата, а надеждата придава огнен импулс да се върви неотклонно към целта. Планът за еволюцията на Битието е неизменен. Следователно, когато надеждата се утвърждава вече върху Основите, под нея се подлага здрав фундамент. Всички бъдещи достижения на човечеството и разпадането на центровете са отсъдени неотменимо. И всеки може да достигне, и при това в пълно съответствие с Космическия План за развитие на човешката раса. Значи това вече не е безпочвено мечтание, а мощта на творещата мечта, съзвучна на Космическата Воля.

1969 г. 534. (Гуру). Творещата, светлоносна, целеустремена мечта може да бъде наречена лост на бъдещето. В това е нейната разлика от рефлексната, лунна мечтателност, своеволно и неразумно въвличаща съзнанието в областта на инертното блуждаене на мисълта. Художникът твори с мечта, създавайки безсмъртни произведения на изкуството, тези висши ценности на духа. Светлоносната мечта и творческото въображение вървят ръка за ръка с огнения живот на духа. Творете с мечта, непознаваща земните забрани и ограниченията на плътния свят, творете огнено, целеустремено, вдъхновено и в пълно съответствие с Плана на Владиците.

1969 г. 535. (24 октомври). Всичко добро и всичко лошо сега проявява своя потенциал във всеки човек докрай, напълно: лошото за изживяване, унищожаване и преодоляване, доброто за утвърждаване и по-нататъшно развитие. Непреодолелите, тоест негодните, ще си отидат от вашата планета. Ще останат духовете, годни за еволюцията. Затова е и така изострена сега в човека тази борба на Светлината с тъмнината. И има толкова неблагоприятие наоколо в личния свят на хората. И вече не може да се обвинява някой или нещо, а причината трябва да се вижда във великата и неизбежна промяна, ставаща в света. Тъй като става смяна на епохите и рушене на стария свят. Крайността е във всичко: и в

лошото, и в доброто. Плевелите ще израстват буйно заедно с полезните посеви. За да се стои здраво на краката и да се устои докрай, е необходимо да се разбира смисълът на случващото се. Невъзможно е да се устои в злото, тъй като то разрушава обвивките на носителя на зло. Злото е символ на дисхармонията, неравновесието и разрушението. Ние Изискваме в тези дни единение с Нас. Иначе как ще се устои? Отхвърля се всичко временно, преходно и пречещо, и обединението в духа се утвърждава над всичко. Много разяждащи и смущаващи мисли се подхвърлят от тъмнината, но и те също трябва да се отхвърлят, без да се спирате на тях. Иначе ще завлекат във фунията на безнадеждните противоречия. Опората е една - Йерархията на Светлината. Върху Нея съзнанието се утвърждава непоколебимо.

1969 г. 536. (М. А. Й.). Да, това е така, само на духа, който е над всички, може да се предаде властта над своя микрокосмос. Но хората му предават своите слабости, пороци и недостатъци и те властват над него тиранично и жестоко. И свободните духове стават роби, предполагайки в своето заблуждение, че свободата се заключава в угаждането на своята низша природа и в робството на своите неизживени желания. Отдава се приоритет на всичко най-тъмно и зло, което е в човека. Страшната озъбена усмивка на стария свят се проявява в това чудовищно изкривяване на жизнените понятия и съответстващото на това изкривяване и на действията. Следствие от това ще бъде саморазрушението на злото, което е кармично неизбежно явление. С усиляването на тъмнината ще нарасне и мощта на Светлината, а тъй като Светлината е вечна, а тъмнината е временна, то и победата на Светлината е неизменно запечатана в свитъците на бъдещето. Тя е космически предопределена.

1969 г. 537. (Гуру). В светлоносното творчество, извършвано от човешката ръка, се запечатват и кристализират висшите енергии. Получава се един вид изразяване в плътни форми на невидимите тънки енергии. Това е един вид сваляне на пространствения огън от Небето на Земята и опит да бъде утвърден вече в чисто земни образи. И боите, и платното, и четките са земни, но идеята, vyplътена в платното, е вече от Висшия Свят. Така обединяването на двата свята се осъществява пред очите, явно, оставяйки след себе си конкретните форми на това обединение. Невидимият за простото око аспект на това творчество е проявен в това, че пространствения огън е коагулиран в кристални огнени образувания, обкръжаващи видимата плътна форма на творението и невидими за физическото око, но въпреки това реално съществуващи в пространството и съставляващи един вид душата на всяко истинско произведение на изкуството. Основната мощ на видимите творения е в невидимостта. Всеки велик труженик на изкуството е Прометей, овладял пространствения огън и донесъл го на Земята, Прометей, прикован към скалите на Земята и можещ да изрази този огън не по друг начин, освен в плътни, физически форми.

1969 г. 538. (25 октомври). Наблюдаваме нечувано напрежение на тъмнината, когато трябва да се напрягат всички сили, за да ѝ се противостои. Нужно е непрекъснато единение. То трябва да се осъществи. Прекъснатостта на връзката отваря възможност за нанасяне на удари. Къде да намерим думи, за да убедим в опасността от прекъсването на дозора! Как може да се успокоите или разсеете, ако множество злобни очи следят как и с какво да причинят вреда. Да се облечете с постоянна молитва ще бъде сигурна защита. Трябва да се събере всичко, което е възможно, за да се устои на натиска.

1969 г. 539. (М. А. Й.). Помагайте да се поддържа планетната мрежа на Светлината. Само със съвместни обединени и съзидателни усилия тя може да бъде поддържана. Хаосът се стреми да проникне навсякъде. Би било правилно задачата на воините да се нарече отбрана от хаоса. Не е възможно да се поддържа планетното равновесие или да се помага на Владиката, ако не е установено своето собствено равновесие. Бием барабана, за да събудим зоркостта и бдителността. Наближава деветият вал!

1969 г. 540. (Гуру). Земната мисия на всички Велики Духове се е свеждала до противоборство на тъмнината и утвърждаване на Светлината. Служенето е приемало различни форми, но същността му си е оставала все същата. Ще считаме носенето на Светлина според силите в своята аура за задача на всеки ученик. Тази задача се осъществява без оглед на всичко друго и независимо от каквито и да било противодействащи обстоятелства. Изпълнението на тази задача се счита вече за подвиг.

1969 г. 541. (26 октомври). Добре е понякога мисълта да се съсредоточи върху проявите на непреходното. Тогава и временното получава своето правилно място в общата схема на нещата. Човекът живее във вечността, при което временното е един вид разрез на вечното и сякаш негова част. Временното като част от вечното или непреходното не трябва да се взема откъснато от Безпределността, в която съществува всичко, което е било, е и ще бъде. И наричайки човека пътник по безпределния път, Ние имаме предвид обстоятелството, че където и да се намира, в който от световите или сферите на пространството да се проявява, той ще бъде вечно свързан с Безпределността и ще пребивава в нея. Вечният живот на духа е неотделим от Безпределността.

1969 г. 542. (М. А. Й.). „Сън в лятна нощ“ от Шекспир е интересен с това, че напълно точно възпроизвежда някои условия на Тънкия Свят и хитростите на някои лекомислени негови обитатели, които знаят повече, отколкото жертвите на техните лудории. И в Тънкия Свят по-силната и въоръжена поне с известно познаване на тънките закони воля проявява своето превъзходство над обикновените хора. Затова те трябва да се познават, за да съумеете да се защитите. Назначените от Йерархията на Светлината Охраняват и там но все пак е нужна самозащита, тъй като и в Надземния Свят се проявява своеволие в човешките взаимоотношения до известни предели. Разбира се, властва мисълта, това е най-съвършеното оръжие. Но с мисълта, както и с всяко оръжие, трябва да се научите да боравите. И за този, който се е научил да прави това още на Земята, е добре.

1969 г. 543. (Гуру). В условията на самодейност, предоставена на ученика, или с други думи казано, свобода, се отделя малко време на съзнателния процес или на тренировката за овладяването на мисълта, макар че самият живот дава много възможности за това. А някои той просто застава да прибегват до силата на тренираната мисъл, лишавайки ги от други способности за осъществяване на нужните начинания. Нужно ли е да бъде защитаван човекът, който не може да се защити сам и да се прибегва при това до помощта на мисълта? Допустимо ли е това? Нима ще отдадете близкия или безпомощен човек или самия себе си на разкъсване от тъмните. И ако тъмните, подражавайки на носителите на Светлина, започнат да действат с мисъл, то и на тях може да се противопостави единствено само силната, тренирана мисъл. Учете се да действате с мисъл и да действате само за благо.

1969 г. 544. (М. А. Й.). Състраданието е трудно с това, че, проявявайки го, не трябва да се потапяте в мрачното състояние на човека, по отношение на който се проявява състрадание. Може и да посъчувстваме, и да посъжаляваме, и да помогнем колкото е възможно, но да не се помрачаваме от страданията на този, на когото искаме да помогнем. Ако зазвучим в унисон с него, ще бъде невъзможно да да окажем помощ.

1969 г. 545. (Гуру). Победата в духа се заключава в това, че тя се утвърждава въпреки всичко, което обкръжава духа на победителя. Логиката на очевидността говори за невъзможност, но силата на духа ѝ противопоставя огнената действителност, скрита под външната видимост. В това огнено действие на духа и ще се заключава победата.

1969 г. 546. (М. А. Й.). Умението да се защитавате и да защитавате другите хора нараства едновременно с опита. По огнен път Учителят Довежда до запознаването със законите на тънките енергии. Воинът се усъвършенства в изкуството за владеење на огненото

оръжие на практика.

1969 г. 547. (Гуру). Воините на Владиката не са беззащитни овчици. Оръжието е дадено на воина не за бездействие, а за активна борба и защита на Светлината и светляците от адовите пълчища. Сред воините на Светлината няма инертни непротивленци. Борете се с цялата сила на духа, само нямайте злоба срещу тях и нанасяйте ударите в пълно равновесие.

1969 г. 548. (2 ноември). Сила и безсилие - какво ще предпочетем? Нека изборът да бъде окончателен. Ако е силата, то и всички действия, мисли и поведение трябва да бъдат съответстващи. Задръжте осъзнаването на своята сила. Психическата енергия изисква осъзнаване. След това идва приложението. Именно със силата на духа трябва да се израсне над всички всички противостоящи. И съприкосновявайки се с тях, с противодействащите и нанасящи вреда, пребивавайте в осъзнаването на своята сила. И в думите, и във всяко движение нека да присъства тази осъзната мощ. Те, противостоящите признават само силата. Пред силата треперят даже бесовете, но се нахвърлят свирепо и безжалостно върху незащитените от своята сила. Ако знаят, че ще получат отпор и огнени изгаряния, ще се побоят да се приближат. Кой от потиводействащите е силен, когато сме заедно? Но за това трябва действително да бъдем заедно и не на думи, а на дело. Вашите яростни притеснители ви избутват към Мен. И когато ви приближат дотолкова, че отделеността изчезне, тогава ще можете да проявите огнената сила на противодействието и противостоенето на тъмнината. Те много се стремят да отслабят и по време на сън, и наяве, издирвайки всяко петънце и затъмненост на аурата. Пазете спокойствие, невъзмутимост и равновесие, затягайки всички закопчалки на бронята на духа.

1969 г. 549. (Гуру). Психическата енергия е мощно невидимо оръжие на духа. Преди всичко това оръжие трябва да се притежава, а после да се научите да го владее. Необходимо е всекидневно упражняване. Животът поставя в такива условия, когато се налага да се упражнявате по неволя, за да се защитите от тъмнината. Това трябва да се върши съзнателно.

1969 г. 550. (М. А. Й.). Трябва всеки Носител на Светлината да може да претърпи до края. Всички Те са били подлагани на всевъзможни форми на преследване. В това отношение тъмните са много изобретателни. И има толкова гърбове, охотно позволяващи на тъмните да се крият зад тях. А вие се защитавайте, призовавайки Силите на Светлината на помощ. И ако защитата е слаба, значи призивът е недостатъчно силен. Изберете призивна формула, най-силно звучаща за вас.

1969 г. 551. (Гуру). Лесно е да се видят другите хора, затворили се плътно в малкия свят на личните преживявания и да се разбира тяхната ограниченост и свързаност. Но е трудно, много трудно да видиш себе си също потопен в света на личните преживявания и откъснат от свръхличния живот. Но да излезеш извън пределите на този затворен кръг вече ще означава свобода и поражение на себелюбието. Трудно е да се пробие черупката на аурата.

1969 г. 552. (М. А. Й.). Ако разглеждате всяко обременяване с обстоятелства като условие, сближаващо с Владиката, то ще се научите да се радвате и на обременяванията, и на препятствията, и на трудностите. И, срещайки поредното изпитание, ще знаете, че се дава още една, нова възможност да се приблизите още повече. Разбирането на това ще даде сили да се издържи всичко, тъй като щастието от близостта на Великото Сърце не е сравнимо с никакви земни преживявания и е несъизмеримо с тях, които са временни и преходни. Но Близостта на Великото Сърце се утвърждава завинаги.

1969 г. 553. (Гуру). Обърнете внимание на вълните на прибоа. След всяка голяма вълна от противни условия следва спад и известно затишие: подем и падина. Най-голямата

вълна може да се посрещне спокойно, знаейки че след нея има падина и прекъсване. Един вид временен отдиш, за да се съберат сили да се посрещне поредната вълна. „Умейте красиво да посрещате вълните“. Животът указва и учи как да се прави това и да се приложи Указа на Учителя в действия. Бъдете уверени, че в действително трудния момент Ръководителят няма да Остава без помощ и подкрепа.

1969 г. 554. (5 ноември). Мнимите чувства са винаги опасни и особено мнимата преданост и мнимата любов. Те създават ярката илюзия на самоизмама. Моят Лик Действа плашещо на враговете на Светлината. Носещият ментално постоянно със себе си Моя Лик пребивава в Светлината.

1969 г. 555. Още и още усилия полагайте за изпълнение на Моите Указания. Приложете своя труд за това. Всяко постижение е полето с потта на труда - даром нищо не се дава. Също и победата се дава с труд. И ако нещо е много трудно за постигане, удесеторете вашите усилия. Нима можете да помислите, че неотнимаемите достижения на духа, които отнасяте със себе си в бъдещето, се дават лесно? Въвеждането на Лика в сърцето е едно от най-трудните. И трябва да се напрягате още и още в повторни опити да утвърдите това сияйно достижение. И на всяко ваше действие предпращайте съзвучна на желанието и устрема ви мисъл. Тъй като във ваше разпореждане е цялото време, което съществува. Или считате, че има нещо по-важно? Ако това е така, то ще си останете с това, което сте предпочели пред най-нужното. Говоря ви, Указвам ви, времето е кратко, не го изпускайте. С Мен ще устоите и ще устоите в Мен. Иначе няма да преминете в бъдещето. Погледнете наоколо: колко объркване, страдания и слепота. Но вие сте зрящи и познавате пътя. Вървете смело, тъй като сте с Мен. Но се дръжте неотделимо, без да се откъсвате нито за минута.

1969 г. 556. (М. А. Й.). В момента за най-неотложна задача трябва да се счита утвърждаването в Светлината. Нека всеки ученик да постави тази задача пред себе си под номер едно. Някой да не помисли, че е достатъчно силен, за да не отделя на това необходимото време. Много неоченили мощта на тъмнината са загивали. Вярно е, тъмнината е като картонен бик, но само за непоколебимо утвърдили се в Светлината. За всички останали силата на тъмнината нараства според тяхната слабост и неустойчивост. Утвърдилият Светлината и утвърдилият се в нея познава мощта и несъкрусимостта на Светлината. Краят на Кали Юга е белязан от чудовищно набъбване на тъмнината, тръгваща на последен пристъп.

1969 г. 557. (Гуру). Полезно е да се отделя временното от непреходното в съзнанието, за да се види как всичко временно подлежи на замяна и заминаване, докато в същото време непреходното продължава да живее векове, даже сред обречените на смърт явления. Творенията на мисълта на Великите Духове съществуват векове след като тялото Им е умряло. Също великите произведения на изкуството се съхраняват столетия, макар и техните творци да са слезли от земната сцена. Да се види непреходното в преходното и да се отдадат своето сърце и мисли на него, на непреходното, ще бъде правилното решение на проблема на живота и пряк път към осъзнаване безсмъртието на духа.

1969 г. 558. (6 ноември). Могат ли породените причини да не донесат съответстващите им следствия? Не, не могат. Следствията са неизбежни, но отношението към тях може да се измени. Кармата не може да се измени, но отношението към нея зависи вече от волята на човека. И това ще бъде лостът, изменящ въздействието на кармата. Един ще оценява кармичните следствия като наказания, друг - като поучителни и полезни уроци. Един ще счита загубата на вещи за нещастие, друг - за освобождение от личния багаж. Значи даже характерът на кармата зависи от мисленето на човека. Изменяйки течението на мисленето, може да се измени и природата на кармата. Едни и същи вещи или явления

действат на различните хора съвсем различно. Работата не е в явленията, а в самите хора. Например всяка трудност, препятствие или даже нещастие може да се счита за стъпало за изкачване. Лостът е в ръцете на човека. Може да се направи и още една крачна по-нататък: да се установява настроението или състоянието на духа по своя воля, извън зависимостта от външните условия. Психично болните често демонстрират тази способност, а нима здравият и нормален човек няма сили да направи това. Ние Учим да се радваме на препятствията и обременяванията на духа, и на непосилните натоварвания, тъй като в това се съдържа победата над силата на външните условия, а следователно и над кармата. Не условията се изменят, а отношението към тях. Оптимистът и песимистът, гледайки едно и също явление се отнасят към него напълно различно: единият се радва, другият се натъжава. Осъзнаването на това, че лостът се намира във волята на човека, му отваря този път на победата над самия себе си, тоест над света. Няма друг път към победата.

1969 г. 559. (М. А. Й.). И какви възможности се дават на човека, ако той може да приеме или да отхвърли даже Самия Владика? И колко огромна е отговорността му за своето мислене и своите действия! Всички мислят и действат, но безотговорно, тоест не осъзнавайки тази отговорност, макар и възлагайки я тежко и неотвратимо върху своите плещи. Може да не разбираш и да не осъзнаваш, но да избягаш от отговорността е невъзможно. Всички постъпки и престъпления се пораждат от безотговорността или по-точно, от надеждата и мисълта, че може да се избяга от отговора. Пред хората понякога може, но пред себе си, тоест пред кармата - никога. Къде смятат да се скрият от нея вършителите на зло, отровителите, разрушителите и убийците? Надеждите им са напразни - нито един няма да избяга. Окончателните сметки приближават и ще се наложи всички, които са нарушили законите на Мирозданието, да платят по кармичните сметки.

1969 г. 560. (Гуру). Зад всяка еманация на радост или на скръб се крие причината, която я е предизвикала. Но е възможно причината, или по-точно самата радост, да се създава в психическата лаборатория на човека, без всякакви външни поводи, просто със заповед на волята, тъй като в човека се намира лаборатория за всички усещания. Да се разбере - значи да се намери ключа от вратите на щастието.

1969 г. 561. (7 ноември). Отсъденото ще се осъществи. Очевидността на текущия час, достъпна за обикновеното мислене, се намира в пълно противоречие с това, което вече е запечатано в свитъците на бъдещето. На какво да се вярва: на впечатленията на земния ум или на бъдещето, начертано на звездите и указано в Учението? Трябва да се помисли за това и да не се затъмнява съзнанието с плътната видимост. Тъй като тя закрива от съзнанието даже Тънкия Свят. Но той съществува въпреки нея. Точно така има своето място и огненото битие и всичко касаещо бъдещето и Висшите Светове. Не е възможно да се ограничите единствено в плътния свят. Медалът не може да няма и друга страна и не може да има ден без нощ, долу без горе, топлина без студ. Бъдещето е също толкова реално, колкото и миналото, но нито едното, нито другото не е в настоящето за земното съзнание. Но огненото съзнание може да вижда в настоящето и миналото, и в бъдещето. Понятието за време е толкова относително, че даже науката е принудена да приема поправки за времето. Нека сърцето да бъде отворено за възприемане на Космическата Истина и умът непомрачен от звученето на текущия час. Тъй като всичко това е временно, докато вечната правда на Битието съществува сега в пространството и ще съществува в него винаги.

1969 г. 562. (М. А. Й.). Не се смущавайте от гласовете на мрака и не им придавайте значение. Тяхната цел е именно да смутят и да преустановят напредъка. Когато огньовете на микрокосмоса пламтят ярко, нашепването на тъмнината замлъква и всичко изглежда така близко, и изчезват всички прегради, отделящи от Учителя и от бъдещето. Значи всички тези

смушаващи мисли са нищо, значи с тях не трябва да се съобразявате. Нелепо е да се спирате от това, че в миналото са били допуснати грешки. Няма нищо по-несъизмеримо от ровенето в миналите грешки, угризенията и терзанието от тях. Те трябва да се осъзнаят, за да не се повтарят в бъдеще, но да се мисли за тях, да се съсредоточвате върху тях и да ги усиляте с мисли, оживявайки и предизвиквайки ги с това към повторение, е твърде неразумно и нецелесъобразно. С миналото всичко е свършено. Напред е Светлината на бъдещето. С нея и вървете.

1969 г. 563. (Гуру). Ще приемем за правило да отхвърляме всичко, което задържа напредъка и да удържаме това, което го ускорява. Това е добър критерий за определяне на полезността или вредата на мислите, проникващи в съзнанието. Има крилати мисли, но има и чугунено тежки. С тези последните няма да се познаваме. Изборът на полезни мисли има решаващо значение за живота на съзнанието.

1969 г. 564. (М. А. Й.). Ако хората насочваха мислите си към това, всичко изхождащо от тяхното съзнание да бъде наситено с Красота, светът би се преобразил неузнаваемо. Културата на Древна Гърция в периода на нейния разцвет е била наситена с Красота. Малко са народите, където принципът на Красотата да е бил изразен така ярко, както в тази малка страна, оставила на света толкова прекрасно наследство. Съвременната цивилизация дава широки възможности да се украси животът, но за съжаление тези възможности са насочени към обратното. Ключът към утвърждаване на Новата Ера ще бъде Красотата и върху тази основа ще се утвърждава Новият Свят.

1969 г. 565. (Гуру). Имащият Светлина я внася заедно със себе си в обкръжаващата среда и несъзнателно я предава на хората, предметите и на всичко, с когото или с което влиза в съприкосновение. Съзнателността усилява процеса. Такива хора носят със себе си един вид благословия и действително се явяват благодетели на човечеството. Противно на тях носителите на тъмнина внасят със себе си нещо напълно противоположно и се явяват вече не благословия, а проклетие за всичко обкръжаващо. Така двата полюса - на Светлината и на тъмнината действат и постоянно се проявяват в живота.

1969 г. 566. (9 ноември). Добре е да се научите да откривате полезността на най-неприятните и отегчителни изпитания и да извлечате ценния опит от тях. Как по друг начин да се утвърди нужното качество, ако е невъзможно да се направи това по друг път. А времето не чака. Скоро ще се наложи да се покажат на дело придобитите качества, опит и знания, но как ще се показва това, което го няма? Затова, посрещайки поредната вълна от жизнени обстоятелства, мислете само за това как да я използвате най-плодотворно и да вземете от нея всичко, на което тя иска да научи. Тъй като ако вярвате на Този, Който Води, трябва да разбирате, че без Волята на Водещия и косъм няма да падне от главата. Трябва да се разбере, че от постоянните удари бронята на духа укрепва и се придобива твърдо умение да се владее оръжието на Светлината.

1969 г. 567. (М. А. Й.). Личността е слуга на Индивидуалността или на висшето “Аз” на човека, и при това временен слуга, всичко на всичко за едно въплъщение. Задачата на слугата е в това да изпълни искането на висшето “Аз” и да събере в дадения живот набелязания и даван от него опит. Завършила това поръчение и предавайки всичко събрано на Безсмъртната Триада, личността като такава става ненужна и престава да съществува. Висшето “Аз” не усеща загубата на временната личност, тъй като целият живот и съзнание се съсредоточава вече в него. Би било нелепо ако малката, ограничена личност на някой човек съществуваше винаги, с всички свои ограничения на времето, епохата и народността, и на това стъпало от еволюцията, на което е била преди хиляда и повече години. Затова резултатите от даденото въплъщение се събират в Чашата, а този, който е събрал и е

изпълнил изискваната от него работа просто престава да съществува. Астралната черупка, от която висшето “Аз” е взело всичко, което е било нужно, постепенно се разсейва в пространството и от личността на последното въплъщение остава само филмът на преминатия живот. Този въпрос е сложен и изисква дълбоко разбиране на особеностите на седемте принципа, образуващи въплътения човек и осъзнаването на това, кое именно в него е смъртно и кое безсмъртно, кое умира и подлежи на разпад и кое представлява неговата Безсмъртна Същност, неговата превъплъщаваща се Индивидуалност.

1969 г. 568. (Гуру). Ученикът се научава да различава временното и вечното в себе си и внимателно да отделя едното от другото. Временното - за да се раздели без съжаление с него, когато удари часът, вечното - за да живее в него винаги. Ако не е натрупал елементи на вечното е невъзможно да пренесе съзнанието в него, тъй като няма в какво да пренесе и с какво да живее, но съзнателно събрал и натрупал елементи на безсмъртието, елементи на непреходното, духът има материал или натрупвания, които му дават възможност за съзнателна проява или съзнателен живот в сферите, където вечното има своето битие.

1969 г. 569. (М. А. Й.). Сливането на съзнанията предполага, че устремения към него дух се издига колкото може по-високо, за да достигне стъпалото, на което се намира по-високото съзнание, а не се опитва да го снижи до себе си. Само при това условие Общуването ще бъде успешно. Но обикновено постъпват обратно и се опитват да въвлекат Високата Същност в орбитата на своите преживявания и мисли и се удивляват, и недоумяват защо на призова няма отговор и контактът не се е получил. Именно първо трябва своето собствено съзнание да се приведе в състояние на спокойствие, равновесие и хармония, а после вече да се установява връзка. До Висшето Общуване може да се достигне само чрез дисциплина на духа. Дисциплината на мисълта и чувствата е най-нужното условие за напредъка.

1969 г. 570. (Гуру). По-добре е най-добрите свои мисли да се считат не за свои, а за взети от общодостъпния резервоар на съкровищницата на пространствената мисъл. Тогава ще изчезне и въображаемата собственост на мисълта и приписването на някакви заслуги на себе си в тази област. Няма нищо свое, няма също и в областта на мислите. Само невежеството може да се превъзнесе с гордост от осъзнаването и вместиането на мисленото богатство. Всичко е общо, всичко е общочовешко. Пространствената съкровищница на мислите е отворена за всички.

1969 г. 571. (12 ноември). Психическа енергия се дава в разпореждане на всеки човек. Но в човека, безнадеждно изпаднал в униние тя е убита от унинието, в изплашения човек - от страха, в раздразнения човек - от раздразнението. Хората допускат много чувства и емоции, намаляващи силата на всеначалната енергия. Колкото повече време властва отрицателното чувство, толкова повече щета се нанася на огнената енергия. Продължителното ѝ подтискане може да предизвика явлението жив мъртвец. Възможно е поради невежество да се прахоса тази чудесна сила, но тя може и съзнателно да се натрупва. Мълчанието, спокойствието, мъжеството, равновесието, стремежът към Йерархията на Светлината ще бъдат най-добрите събирачи, а също и всички други положителни качества на духа. Неин събирач е също и светлоносният труд. Принудителният, ненавистен и проклинан труд няма да бъде събирач. Много възвишени светли чувства и особено любовта, мощно събират огън. С огнената сила на любовта се творят велики дела.

1969 г. 572. (М. А. Й.). Трябва да се установи правилото, започвайки деня, да се взема някое най-силно звучащо качество, за неговото съзнателно утвърждаване в течение на дадения ден. Такова действие може да се разглежда като залагане на психомагнит. Психическите зърна, залагани по такъв начин, стават фокус за зараждане на желани качества, способности и свойства на характера. Обикновено възпитанието на духа при

хората върви самопроизволно, на самотек, без съзнателна намеса на волята. Но даже и простото строителство на сграда се нуждае от план, а толкова повече изграждането на характера.

1969 г. 573. (13 ноември). В какво е различието между въплътения и развъплътения човек? Преди всичко за последния плътният свят изчезва и на негово място застъпва Тънкия Свят. Представете си, че тръгвате на пътешествие, без да сте взели нищо със себе си, но знаейки, че ще имате веднага всичко, което пожелаете, до облекло включително. Но освен облеклото, никакви земни вещи не са и нужни. Нищо не е нужно! Каква огромна свобода има в това. Колко неща са били нужни, когато бяхте в тяло и изведнъж всичко това се оказва вече ненужно. После се дава свободата на придвижването - може да се ходи и лети накъдето поискаш, накъдето позволява мисълта и степента на разреденост или светлоносност на тънкото тяло. Тънкото тяло, което е неочистено, отровено от флуидите на тежка кървава храна и вино и обременено с плътни тежки мисли, няма свобода и лекота на движенията. Невярващите във възможността за полети не могат да летят. Всичко зависи от състоянието на съзнанието. Човек притежава това, в което вярва и което неговата мисъл признава, тъй като в Тънкия Свят всичко се твори от мисълта и състоянието на човека се управлява от Закона за съзвучието. Мисълта магнитно привлича към развъплътения условията, съответстващи на природата на неговите мисли и желания. Убедил се в безсмислието на обикновените земни желания, духът постепенно започва да се освобождава от тях, отхвърляйки ненужните наслоения едно след друго. Разбира се, движи устремът и разбирането на особеностите на новите условия. И предварителното запознаване с тях още на Земята има още голямо значение. Особено пагубно е отричането на тънката действителност, тъй като отричащият със силата на своята мисъл се лишава от това, което отрича и в което не вярва. Много отрицатели на живота в Надземното стоят там подобно на неподвижни пънове. Общуването с другите хора, още не потопили се в субективното състояние, е възможно. Близостта е според притеглянето. Няма две еднакви светоусещания на Надземния Свят, както няма еднакви лица и даже листа на едно и също дърво. Чудността на този свят се заключава в това, че обкръжението на духа се твори от него самия, според характера и природата на неговите мисли и умеещият да мисли свободно и ясносйно има всичко, което могат да създадат неговите мисли и стремежи. Този вълшебен свят се нуждае само от вълшебен жезъл, за да може с него, като в приказка, да се предизвика всяко явление и този вълшебен жезъл е мисълта и творческото въображение.

1969 г. 574. (М. А. Й.). На крилата на устрема въображението отнася освободения от плътното тяло човек там, където той иска. Често това желание е подсъзнателно или автоматично, формирало се още на Земята. Ненапразно е Казано: искащият да върви към бащите и дедите си - с тях ще пребъде, искащият към Владиката - с Владиката. Желанието, здраво изкристализирало още в плътния свят, ще устреми по прокарания в пространството канал, даже без съзнателна намеса на волята - причината се създава на Земята, следствието се проявява в Надземния Свят.

1969 г. 575. (Гуру). Какво достижение е още на Земята да се разрушат стените на тъмницата на плътния свят! Да се излезе сред широкия простор от задушната тъмница ще бъде огромна победа над ограниченията на духа. Нима е възможно да бъдеш свободен в плътно тяло? Тъй като то трябва да се влачи навсякъде след себе си, да се обува, облича и храни. Нужен му е и покрив, нужни са и толкова много неща, и само отделяйки се от него настрана може да се разбере какъв товар представлява земното тяло за духа. Много подвижници, осъзнали това, са се отказали от всичко и са се стремили да се задоволяват с най-малкото. Сега Учението Указва, че освобождението от всичко е в духа и че не трябва

нищо да се счита за свое, ограничавайки тялото само с това, което е действително необходимо. Най-важно от всичко е да се разбере здраво и да се намери на всички явления - и земните, и надземните тяхното истинско място в общата схема на нещата. И тогава те няма да служат като препятствие за човека при неговия напредък по пътя в Безпределността. И тогава може съзнателно да се каже: земното - на земното, а Надземното - на Надземното.

1969 г. 576. (14 ноември). Моментите на подем и разгаряне на Светлината са особено ненавистни някому и трябва да бъдете на стража и да очаквате, че ще има опити за подхвърляне на вреда и за угасяване на огньовете. Разбира се, въздействието ще премине през астрала и неговите все още не напълно изживени свойства. В тези моменти дозорът е особено нужен и са нужни особени мерки преди лягане за сън. Охраняващата заповед на волята действа безотказно. Да се порадваме на тези знаци на внимание от страна на тъмните, тъй като това означава, че огньовете на духа са действително запалени. Ще отбележим също и това, че набелязаният от Ръководителя път остава в основното неизменен и всички Указания, дадени по-рано, остават в сила и изискват изпълнение. В хода на тяхното изпълнение силите на духа ще растат. За някои [от тях] ще са нужни много години, тъй като за тяхното утвърждаване е необходим жизнен опит. Особено трябва да се обърне внимание, че неподчинените на волята огньове заплашват с катастрофа. Човекът, който е погълнат от своите страсти, е безволна жертва на своите низши огньове. Скалата на Агни върви от горе до долу, разделяйки го на огън творещ и огън пояждащ. Особено устойчиви и упорити са низшите огньове, запалени от свойствата на различните привички. Те са толкова упорити, че даже продължават в Надземния Свят, тъй като духът ги отнася със себе си там. Затова се и Говори за овладяване на всички огньове, както висшите, така и низшите, като висшите - за утвърждаване, низшите - за изживяване и угасяване. Властта над себе си и овладяването на себе си се разпростират над всички форми и видове съзнателна активност на човешкия микрокосмос и дори над подсъзнателната. Например с волята може да се въздейства даже на пулса на сърцето, усилвайки или забавяйки го. Когато настъпи времето, Учителят Указва как да се прави това.

1969 г. 577. (Гуру). Остава само да се удивлявате колко добра и обмислена е програмата, разработена от школата на живота за всеки ученик. И всичко, което се изисква от последния, е съзнателно отношение към нея. Тогава ще изчезнат и оплакванията, и недоволството, и процесът на обучение ще тръгне без задръжки. В противен случай вместо обогатяване с опит и знания времето ще отиде премине в ненужни преживявания и огорчения. Да умеете да разбирате на какво именно учи всеки урок и да извличате от него всичко, което той дава, ще бъде залог и гаранция за успешния напредък.

1969 г. 578. (М. А. Й.). Толкова хора има на Земята, а са толкова малко близките и човек е така самотен сред това множество от себеподобни. Спасителят Дошъл и наоколо било пусто! Великите Духове са Извършвали в самота Своя Подвиг. Самотата е съдба на силните. Но трябва всички да преминат през нея. И ако в живота сте имали щастието да срещнете поне един верен и предан приятел, то това вече е добре. Мнимата дружба се разсипва на прах при изпитанията на живота. Затова е по-добре да не се занимавате със самозалъгване и да не се умилявате от маски. Но най-трудното е, знаейки всичко това, все пак да запазите доброто и благожелателно отношение към човека и да посветите живота си, на служене на хората.

1969 г. 579. (16 ноември). Рефлексните реакции на външните въздействия вървят по привичния път, пораждайки и предизвиквайки свои усещания. Но характерът на тези реакции може да се изменя волево съгласно своето желание и тогава рефлексния процес се заменя от съзнателно-волеви. Това, което е огорчавало, може да се направи източник на

радост, а това, което е безпокоило - на спокойствие. Всички усещания са относителни и техният характер може да бъде изменен коренно чрез волята. За да променят своето настроение обикновените хора прибягват към вино, наркотици, пушене и всякакви други способности. Но лостовите, променящи настроението, лежат в съзнанието на човека. И главна действаща сила ще бъде въображението. То твори желаната форма на усещането и я утвърждава във вътрешния свят на човека. Именно то твори преобразяването на мислите и чувствата. Не е трудно да бъдеш жертва на своите настроения или преживявания. Но е трудно да бъдеш техен творец и господар и да ги създаваш по своя воля независимо от външните въздействия. Полезно и поучително е да се провеждат над себе си опити по такова самопреобразяване и да се отбелязва колко лесно е да се постигне, при известно упорство и настойчивост, доста много в това направление. Твори мисълта. Тъй като и нежелателните настроения също се творят от мисълта. С помощта на волята и въображението съзнателно се създават само желателни, иначе те, неуправляеми, ще потекат по привичния коловоз на безволната инертност и рефлексии. И не е нужно за победата над тях да се чакат никакви промени вън, а променящите причини да се творят от волята вътре, в своята собствена психофизическа лаборатория и да се творят не самостоятелно, а заедно с Мен, извличайки магнитно от съответстващите сфери съзвучните им чувства.

1969 г. 580. (М. А. Й.). Ако от пространството с радост може да се извлече радост, то може да се извлече и всяко друго чувство или то да бъде усилено. хората обикновено извличат, но несъзнателно и без да си дават сметка за законите на магнитното притегляне, различни усещания, и усилявайки с това своите тъмни, отрицателни и нежелани чувства и преживявания. С униние и безнадеждност може да се предизвика такова усиляване на тези преживявания, че те да направят живота безпросветен. И хората често правят това. Не мислят за магнетизма на емоциите и преживяванията и не знаят, че различните сфери на Тънкия Свят са напрегнати с всевъзможни чувства, както положителни, така и отрицателни и че човек неволно влиза в съзвучие с тях всеки път, когато допуска в съзнанието си някакво преживяване или чувство. И невидимите въздействия от съзвучните им сфери на Тънкия Свят текат вече свободно по привичните канали на привличане.

1969 г. 581. (Гуру). Силата расте при прилагане. Ако някой иска да стане силен, нека да упражнява силата на духа, както спортистът упражнява своите мускули. Мускулите в бездействие атрофират. Така също помръква и силата на духа. Животът дава неизчерпаеми възможности за упражняване и закаляване на духа. И духът ще расте. Но застоялото бласто се покрива с плесен.

1969 г. 582. (Гуру). Когато са запалени огнените центрове мислите се осъществяват особено явно, тъй като действа огнената мисъл. Колкото по-висока е мисълта по скалата на огненост, толкова тя е по-силна. Обикновените мисли на обикновените хора не са силни. Но даже и те създават и творят нещо. Най-силната мисъл е мисълта, идваща от сърцето, също както и словото. Опустошените думи и мисли - това са думи и мисли, лишени от сърдечна енергия. Да се действа с мисъл, значи да се действа със сърцето.

1969 г. 583. (18 ноември). Обикновено човекът си създава сам обкръжението със своята представа за това, което е около него. Ако това е село, той мислено и несъзнателно рисува картината на селото, ако е град - на града, ако е гора - на гората. Той пребивава ментално в това обкръжение и се свързва с него. Но ако тази представа се замени с друга, да кажем, живеейки в гората - с море или планини, то съзнанието сякаш излиза от привичните рамки и се пренася в това, с което човек мислено се обкръжава. Съзнанието се устремява след мисълта и се обкръжава с тези представи, които създава мисълта. Например ако, живеейки в един град, си представяте себе си в друг, по-малко или повече добре познат, то

при достатъчно силна представа и отвръщане от привичното обкръжение, може действително да се пренесете с мисъл на другото място и да възприемате или почувствате неговите вибрации. Именно трябва да се почувствате не тук, а там, в другото място и оттам сякаш гледащ към това, в което се намира физическото тяло. Подобни упражнения за пренасяне на съзнанието са много полезни за откъсване от тези външни условия, към които така здраво прирастват аурата и мисълта, свързани здраво с изкристализираните представи за привично обкръжение. Мислените пътешествия и полети също са ценни и именно с това. Твърде здраво се вживяват хората в това, което виждат около себе си, така здраво, че даже освободили се от тялото, мислено продължават да виждат това, което са виждали и привикнали да виждат техните земни очи. Робството на своите собствени представи може да се разруши съзнателно. Ясновиждащият, съсредоточавайки се с мисъл върху определено лице, вижда и местата, където живее този човек и се пренася с мисъл също там. Тази способност в потенциална форма притежават всички хора. Да се облита с мисъл света е много полезно, във всеки случай необходимо. Всякакви пътешествия и придвижвания са много нужни за откъсване на съзнанието от улегналите места. И ако в плътното тяло пътешествията невинаги са възможни, то в духа те винаги са възможни и нужни, тъй като способстват за откъсване от вибрациите на непосредствено обкръжаващата човека плътна среда.

1969 г. 584. (М. А. Й.). Изводът е правилен: по-добре е, устремявайки се към Нас, да си се представяте в нашето място, далеч от своя дом. Това ще помогне много на полетите. Освен това, Законът изисква именно устремяване и движение на съзнанието и издигането му в тези сфери, където Пребивават Високите Духове. Така също и за да се докоснете до заминалите във Висшия Свят е нужно не да ги привличате към себе си, а обратно - да се привлечете вие към Тях. Общуването най-добре от всичко се осъществява при откъсване от привичното обкръжение на човека.

1969 г. 585. (Гуру). Прикованият Прометей е символ на човека, осъзнал значението на Огъня, но все още свързан със земните вериги. Но огънят топи метала и той може да разтопи оковалите духа вериги. Осъзнаването на тежките вериги, с които духът е прикован към Земята, е необходимо стъпало за освобождаването от тях. Отначало осъзнаване, после огнено устремяване към освобождение и накрая - свобода.

1969 г. 586. (21 ноември). Мислите текат постоянно през съзнанието, сменяйки се през цялото време. Не трябва да им се приписва непреходно значение. Но близостта на Учителя е над тях. Ако тези мисли засягат висша област и ако са ясносияйни, те могат да бъдат приветствани като двигател на духа. Ако е обратно - то на тях може да се гледа като на нежелани гости, неискани и неканени, от които е необходимо колкото може по-рано да се освободите. Не трябва да се притеснявате от тях и да им отделяте време. Те трябва да се изхвърлят от съзнанието, без да влизат в контакт с него. Особено опасни са мислите на съмнение и недоволство от Учителя. Те могат да изгорят всички добри кълнове. Мисълта води, но къде ще отведе мисълта, която не е от Светлината?

1969 г. 587. (Гуру). Пълнопредаността няма колебания и съмнения. Ако тях ги има, значи няма пълнопреданост. А с половинчати чувства не може да се движите по-нататък. Отново се налага да се напомня за Основите. Когато те са непоколебимо утвърдени в съзнанието, може уверено да се премине през всички изпитания.

1969 г. 588. (22 ноември). Говорейки по същество, "претърпяването" се заключава в бодрото и твърдо непоколебимо състояние на духа и външните условия имат значение дотолкова, доколкото въздействат на това състояние. Има хора, които са равнодушни към физическите неудобства. Топло или студено, сити или гладни -

равновесието се запазва ненаруσιμο. И даже чуждите страдания, предизвиквайки съчувствие и жалост, все пак не нарушават необходимото състояние на духа и неговото постъпателно движение. Духът знае, че всичко, което се случва наоколо е само подготовка за дългото пребиваване в Надземния Свят, тъй като всичко е временно и преходно.

1969 г. 589. (24 ноември). Колко много се дава в Учението и колко малко от даваното се прилага в живота. Но Учението е дадено за всички, за всички, за всички, и всеки от множеството хора, приближаващи се към Учението, може да намери нещо за себе си, за себе си по душа, и да приложи намереното. Затова кръгът от въпроси, засягани от Учението е толкова огромен. То трябва да удовлетвори всеки идващ, който и да е той и където и да живее.

1969 г. 590. (М. А. Й.). Знаете, че всяка връхлитаща вълна ще се отдръпне обратно в морето, и все пак под нейния напор се губи перспективата на бъдещето. Вълните идват и си отиват, но бъдещето остава неизменно, както и Великият План. По тази причина съветваме да устремявате съзнанието в бъдещето, и тогава ударите на вълните няма да въздействат твърде на психиката, и тогава по-леко ще се дистанцирате от настоящето и ще избегнете неговата отрова. И ако бъдещето е близко, котвата може да се хвърли надалеч, толкова далеч и там, където затихват крачките на настоящето и неговото дихание не може вече да докосне съзнанието. Колкото по-висок и по-далечен е полетът, толкова по-далеч остава Земята някъде долу. Това не е откъсване от Земята и забравяне на своите задължения пред нея, а е като поемане на глътка въздух и временен отдых от тежките земни условия.

1969 г. 591. (Гуру). Целта съвсем не е в това да не се получават удари от житейските вълни - те са неизбежни, а в това получили поредния удар, колкото може по-бързо да възстановите равновесието и да продължите нататък, сякаш нищо не се е случило. Съпротивлението на средата е неизбежно - колкото по-голям и по-пламенен е устремът, толкова то е по-силно. Но трябва да се научите да приемате житейските удари мъжествено и стараяйки се да удържите равновесието. Тъй като много злобни очи следят няма ли да им се удаде да сломят духа на воина на Светлината.

1969 г. 592. (25 ноември). Лъчът не може да окаже необходимото въздействие, ако не е приет. Възприемчивост, вметване, приемане, отговорност, съзвучие от страна на този, на когото се изпраща Лъчът, са задължителните условия за неговото възприемане. Когато Учителят Пита: "Вярваш ли?" - Той Изисква също някаква степен на възприемчивост, за да Даде нужната Помощ. Без това условие енергията ще се пролее напразно. Затова винаги се изисква известна степен на сънастроеност на съзнанията, за да се отзвучи съответно. Молитвата може да служи като един от методите за такава настройка на психическия възприемащ апарат на човека. Арфата на духа трябва да бъде настроена в съзвучие. Ако тя е настроена в друга тоналност, не се получава възприемане или пък то преминава на съвсем друга вълна, в унисон със състоянието на съзнанието. Настройката на последното много добре се определя от тъмните, които незабавно се преустройват към съзвучните им мисли и емоции на интересувания ги човек, ако последните са от невисоко качество. Ето защо е толкова нужен контролът над мислите и съпътстващите ги емоции. Никакъв щит няма да скрие нечистото мислене и това, което то привлича от пространството. Очистването е необходимо, за да вървят възприятията съответно. Те винаги вървят съответно на характера и нивото на мисленето, от което и зависи същността на възприеманото. Възприемат всички, наистина, несъзнателно, но в точно съответствие със същността на своите мисли и усещания. Съзнателното отваряне на сърцето, очистено от всякакъв боклук, към Учителя, обуславя постъплението на съответстващите възприятия.

1969 г. 593. (М. А. Й.). Едни напредват духом благоприятствани от земните

условия и намирайки се в зависимост от тях, други - въпреки тях, а понякога и откъсвайки се вътрешно от тях, когато светът, който не е от този свят преобладава в съзнанието им. Най-трудно е да се преодолява съпротивлението на обкръжаващата среда така, че тя да не ограничава мисленето и да не го подтиска, подчинявайки го на общоприетия стандарт. Всички велики хора са притежавали силата на такова преодоляване и са вървели преди своето време. Вярно е, че се е налагало да се разплащат тежко за това, но силата на техния дух е побеждавала инертността на мисленето и е прокарвала пътища към нови находки. Да се съхрани индивидуалността на мисленето и да се върви напред ще бъде залог за победата на духа над ограниченията на еснафската среда.

1969 г. 594. (27 ноември). Колкото и трудно да е да се върви и колкото и неблагоприятно да се стичат външните и вътрешните условия, все пак е нужно да се върви и само напред. Даже малката крачка в правилното направление е полезна, стига само да не е назад. И когато вече е много трудно, все пак може да се издири поне някакво качество, за да се усили то. Невинаги е по силите да се предизвиква изкуствено духовен подем и горене на сърцето, но да се прояви съдържаност или спокойствие или да се помисли за постоянството на невидимото Присъствие може при всички условия. Стига само да не се отвличате от най-нужното и да не забравяте заради какво духът се е облякъл в плътно тяло и живее на Земята.

1969 г. 595. (М. А. Й.). Същината не е в това да нямате слабости или недостатъци, или желаниа, а в това, да ги владеете и да управлявате своите емоции и мисли. Всички имат недостатъци и няма свършени хора. Дори на най-високите стъпала от стълбата на живота качествата на едно стъпало вече няма да бъдат такива на по-високите стъпала. Ако един човек владее своите не съвсем добри чувства и мисли и ги държи под суров контрол, а друг, по-добър, не може да владее себе си, то кой от тях се намира на по-верния път?

1969 г. 596. (Гуру). Да съхраним постоянството на устрема, тъй като знаем накъде вървим и знаем колко далечен е пътят, и разбираме, че всяко забавяне или задръжка отдалечава от целта. Да, да, отдалечава и отдалечава защото няма неподвижно състояние и, не движейки се напред, човекът, без сам да осъзнава това, започва да се връща назад. Спирката или застоят се съпровожда вече с разложение, а разложението на съзнанието е потапяне в тъмнината.

1969 г. 597. (28 ноември). Крушението на феноменалния свят, ставащо след освобождаването от физическото тяло, е относително. Плътният свят изчезва, но остава неговият астрален двойник. Това астрално отражение на земния свят е подчинено вече на други закони, различаващи се от земните. Степента на разреденост на неговите форми е друга и те по-леко се подчиняват на въздействието на мисълта. Тяхната проникваемост по отношение на тънкото тяло позволява на последното да преминава през тях напълно свободно, ако човек знае за това. Въобще познаването на условията на Тънкия Свят и неговите закони дава възможност за много по-голяма свобода, отколкото на Земята, особено ако отсъства чувството на въображаема собственост върху каквото и да било. Главното е, че нищо от вещите не е нужно, освен облекло, създавано от мисълта. Дори е трудно да си представите от колко плътни необходимости се освобождава човекът. Разбира се, смъртта е преди всичко освобождение. Хората на Земята се делят на роби и свободни, на роби на своите възжелания, страсти и недостатъци и на свободни от тях. Робите преминават в Тънкия Свят като роби, свободните - като свободни. Смъртта не носи освобождение на роба. Затова е важно още на Земята да се освободите от всякакво робство и преди всичко да освободите мисълта, тъй като в другия свят всичко се движи от мисълта.

1969 г. 598. (Гуру). Възносяйки своите мисли към престола на Светлината, се докосваме до неговото сияние и храним с неговите вибрации своя микрокосмос. С това е

важна посоката на устременост на съзнанието. Стремехът към сферите е магнитен и съединява с тях по съответствие. В пространството има различни сфери, можещи да съзвучат в отговор на всеки устрем. Решаващо значение има характера на устрема, тъй като от него се определя притеглянето към една или друга сфера. Всички: и живи, и умрели се притеглят към различни сфери, в пълно съзвучие с природата на своите влечения, желания и мисли. Хората са свързани като с невидими нишки именно с тези сфери на пространството, към които се привличат вътрешно.

1969 г. 599. (29 ноември). Лодката на духа се стреми напред по вълните на житейското море. Накъде се стреми несигурната лодка? И как ще достигне тя далечния бряг? Как ще преодолее яростното противодействие на стихииите? И няма откъде да чака помощ. И само лъчът на слабо видимия в тъмнината маяк указва вярното направление. Надигат се огромни вълни, издигайки и спускайки малкия съд и закривайки спасителния лъч в дълбоките падини на вълните. Но направлението все пак е дадено и движението е възможно. И никой не спира движението, тъй като само в него е възможността да се достигне целта. И смелият плувец знае, че да се спре - значи да се предаде на волята на стихииите и да бъде изгубен в огромното море. Само в движението и именно по лъча е спасението. И бездната под дъното вече не плаши и не смущава. И вълните, издигайки и спускайки го, не спират движението, а обкръжилата тъмнина прави далечния лъч ще по-ярък. И нито вълните, нито вятърът, нито дъждът, нито тъмнината вече няма да могат да го спрат, тъй като огненият Лъч на маяка от Далечната Кула неизлишно и здраво се е отпечатал в съзнанието на плувца.

1969 г. 600. (М. А. Й.). Когато Ликът на Владиката е отпечатан здраво в съзнанието, Той става мощен магнит, увеличащ в сферата на Своего притегляне утвърдили се върху Него човек. Тази увеличаща сила на Магнита на Великия Дух ще нараства през цялото време, според утвърждаването на духа в невидимата Светлина и ще отслабва земните притегляния, теглещи назад. Утвърждавайте се върху Владиката с цялата сила, с цялата преданост, с цялата любов и с целия устрем. **1969 г. 601. (30 ноември).** Обитателите на Тънкия Свят творят своите облици със собствените си мисли, творят ги несъзнателно или съзнателно. Несъзнателно творят тези, които не знаят, съзнателно – знаещите. Незнаещите се обличат автоматично с формата, с която са привикнали още на Земята. Знаещите могат да приемат такъв външен вид, какъвто искат. Там има достатъчно много подобни артисти. Има и злонамерени персонификатори, изобразяващи някого, за да въведат в заблуда доверчивите развъплътени. Затова качеството разпознаване със сърцето там е нужно не по-малко остро, отколкото на Земята. Чувствителното сърце няма да усети радост или мир от такова приближаване. Творчеството на духа, което се проявява при

развъплътените в по-силна степен, отколкото на Земята, им позволява да се обличат във всяка форма. Но не всички знаят това. Познаването на законите и особеностите на Тънкия Свят дава свобода на духа и улеснява много. Този, който знае, че там е възможно да се движи, се движи, който мисли, че може да лети, лети. Този който счита, че е умрял и че там няма живот, стои като истукан. Животът там се обуславя от широтата на мисленето и признаването на неговото продължение извън плътното тяло. Обикновено развъплътените развиват своите енергии по приетото на Земята направление. За някого Надземният Свят е царство на свободата и безграничните възможности, царство на Светлината и радостта; за другото - ужасът и задушаваша тъмнина на подземията на низшите слоеве. Всеки намира и получава според себе си.

1969 г. 602. (Гуру). Нужно е да се каже още толкова много. Често вместимостта на съзнанието не позволява да се каже повече. Но съзнанието може да се разширява и всеки път да се донасят съдини с по-голяма вместимост. Обикновено пречи боклукът. Не наливат чиста напитка в замърсени съдове. Задължение на всеки искащ да получи е донасяните за получаване съдини да са чисти.

1969 г. 603. (1 декември). Формулата на разбирането не трябва да се разкрива пред тези, които още не са готови. Да кажеш по-рано от срока - значи да предадеш самия себе си, лишавайки се от плодовете именно на даденото достижение. Престъпно е да се говори над вместимостта на съзнанието на слушателя, първо защото това може да породи предателство и второ – защото говорещият ограбва сам себе си и опустошава своята съкровищница. Бъбривците обикновено представляват празни обвивки, тъй като изразходват своята психическа енергия напразно и безконтролно. Златната среда изисква да се даде, но да се даде целесъобразно и съизмеримо с нивото на съзнание на получаващия. Твърде много, даже докоснали се до Учението, говорят заради себе си, а не снижавайки се до духовната нужда на събеседника. Получава се нещо твърде вредно, прикрито с думи за служене на Общото Благо. Всъщност това е себеслужене. Себеслужителят, подобно на глухар, пее в своята тоналност, но вече нищо не чува и събеседникът за него е единствено само обект за неговите изказвания. Никаква любов или даже интерес към мислите и преживяванията на слушателя няма у такъв глухар.

1969 г. 604. (Гуру). Събирачите на ценности на духа са постоянно загрижени да съберат още повече и да не изпуснат нищо. Който каквото е събрал, той с него и ще влезе в новите условия на живот. Натрупванията на духа определят неговата съдба както на Земята, така и в световите. Но грижата не е само за това да събереш, но и да отхвърлиш всичко, което е било събрано по-рано и се е оказало излишно и неплезно сега, и от което трябва да се освободиш. По-добре е сам да направиш това, отколкото да чакаш животът да те застави сурово да го изпълниш.

1969 г. 605. (2 декември). Нужно е просто да се знаят някои неща и това знание ще помогне много. Например: духът е вездесъщ, но обикновено пребивава там, където е съзнанието и където го увлича неговият устрем. „Който дойде при Мен“ в духа и се устреми към Мен духом, „той в Мен“ и с Мен „ще пребъде“. Устремът е крила за полет: „Аз Съм с вас винаги“. Но за да разберете това трябва да се устремите към Мен и да не се отделяте вече нито нощем, нито денем, а да бъдем винаги заедно. Защо да е само в моментите на Общуване, след като трябва да бъдем заедно винаги и неотделимо! Каквото и да вършиш и където и да си, но заедно! Неотделимостта, непрекъснатостта и нерушимостта на сливането изискват осъзнаване. Утвърдителната формула е: „Аз Съм във вас, вие сте в Мен, Аз Съм в Отца и ние сме едно - Единосъщна и Неразделна Троица“. Моето Докосване е невидимо, но притежава сила над плътната видимост. „Елате при Мен всички, тъй като Самият Аз Отивам в света“. Моят Свят е необятен в сравнение с вашия, той няма граници, тъй като е безпределен. И Аз Съществуващият в Безпределността сега Призовавам Моите деца в Моя Свят на безгранични възможности на духа и във вечния живот.

1969 г. 606. (3 декември). Обвивките се съпротивляват на единението в духа с Мен, тъй като са привикнали на своеволие. Но все пак ще се наложи властта над тяхното своеволие да се утвърди напълно. Те действат по направленията, които някога са били утвърдени от волята на самия човек, техният повелител, но от волята не озарена от светлината на знанието и опита, достигнати в дадения момент. Затова тяхното поведение се нуждае от контрол в съответствие с изискванията на израстващото съзнание. Именно рефлексността на поведението на обвивките трябва да се пресича постоянно, докато те не усвоят как трябва да се държат в светлината на новото разбиране. Второто раждане или раждането в духа означава също и смърт на вехтия човек в себе си и край на своеволието на обвивките. По пътищата на Огнената Йога всички натрупвания на духа назад се изгарят.

1969 г. 607. (М. А. Й.). Все още не се осъзнава напълно, че огненият процес на възход на духа, на борба и преодоляване се извършва вътре, а не над външните явления. Ако победиш тях, външните, тази победа няма да даде нищо, ако не е постигната вътрешната над себе си. Древната формула „Каква е ползата за човека, ако придобие целия свят, а загуби душата си“ има предвид именно тази безполезност на външните преодолявания, при отсъствие на победа вътре. Вече е говорено, че борбата с външните препятствия прилича на сражение с вятърни мелници. Затова се подчертава още един път, че при всички противни обстоятелства трябва да се постигне победа над тях в духа, тоест от всяко да се израсне в духа. Поговорката „Този побеждава всичко, който е съумял да победи самия себе си“, е пълна с дълбоко значение.

1969 г. 608. (4 декември). Във всички жестове и мимики на маймуната се проявяват движенията на неконтролируемия астрал. Да не заприличаме на нея! Но колко често хората се държат не по-добре. Проявата на безконтролното своеволие на астралната обвивка е показател за пълната разпуснатост на психическата енергия в човека и нейното недопустимо разпиляване. Подобно състояние на астрала предизвиква в обкръжаващите хора съжаление, неуважение и често дори презрение. Негов антипод ще бъдат съдържаността и самообладанието. Всеки опит и усилие да се обуздае маймуната, палячото в себе си, може само да се приветства. Много неизживени свойства от далечното минало остават още в човека. Всички животински инстинкти се вземат под суров контрол. Колко възможности се дават всеки ден за утвърждаване на властта на волята над своите обвивки. И колко рядко се ползват от тях съзнателно. Овлабяването на собствените жестове и изражение на лицето в човека е толкова рядко, че подобна съдържаност предизвиква чувство на известна неловкост или даже страх, когато в отговор на опитите да се предизвикат едни или други реакции в

събеседника се проявява пълно равновесие, невъзмутимост и отсъствие на желаното движение на астрала. Хората постоянно несъзнателно се стремят да си въздействат един на друг и усилието да не се поддават на подобни въздействия, съдържащи импулсивността на астрала, постепенно утвърждава властта на волята над тях. Можете всекидневно да си поставяте задача да не се поддават на никакви въздействия на астрала от страна на обкръжаващите не само хора, но и обстоятелства. Именно нерушимото спокойствие на обвивките, намиращи се под пълен контрол, е особеност на Архата. Той няма да Позволи на астрала в угода на общоприетата условна вежливост да се кълчи и изобразява кукла на конци. Своеволието на астрала се обуздава от просто самоуважение и осъзнаване достоинства на духа. Обуздаването на астрала и овладяването на собствените чувства е задача на всеки ученик, желаещ да постигне нещо.

1969 г. 609. (М. А. Й.). При анализа на някои чувства и преживявания не може да не се посочи тяхната пълна ненужност и безполезност, а също и вреда, тъй като често те нарушават много равновесието и помрачават съзнанието. Съчувствието и състраданието са добри, но при условие, че не хвърлят състрадащия в кръга на безизходицата на този, на когото се изразява съчувствието. И тук също се изисква суров контрол и умение да се различава допустимото от недопустимото.

1969 г. 610. (Гуру). Учете се да различавате сърдечните чувства от преживяванията на астрала. Пълнотата на живота на сърцето и необуздаността на проявите на астралната обвивка се различават помежду си. И ако на сърцето трябва да се даде свобода, то с астрала трябва да се постъпва обратно, тоест да се вземе под контрол и да се държи в подчинение.

1969 г. 611. (5 декември). При известно внимание не е трудно да се види кое качество страда и кое изпитание не е издържано и, виждайки, да се подготвите да преминете през него отново, но вече успешно. По-добре е да осъзнаете неуспеха, отколкото да си въобразявате, неудържал победа, че сте победител. Целият живот се състои от постоянни преодолявания и никакви неуспехи не могат да спрат действителния устрем. На изпитанията може да се гледа просто като на проверка и изясняване на това, какво още трябва да се преодолее, укрепи или усвои. Може даже да се научите да се радвате на изпитанията дори и при неуспех, за да съберете нови сили за победата.

1969 г. 612. (М. А. Й.). Когато целта е осъзната и се е родило разбиране, че тя трябва да бъде достигната и че друго решение няма и е недопустимо даже в мислите, тогава вече нищо няма да спре и никакви прегради няма да могат да пресекат пътя. Само при такова разбиране можете неотклонно да се движите по-нататък и повече да не се смущавате от нищо. И ако пътят преминава в духа, то нищо външно не може да го разруши.

1969 г. 613. (6 декември). Ние се Придържаме към метода на практическото и нагледно обучение. То способства за по-доброто запомняне, тъй като толкова разнообразни сведения трябва да се задържат в паметта. Най-лесно това се върши, прилагайки практически получения материал в текущия живот. И макар че е невъзможно да се приложи всичко, все пак това, което е приложено на практика, остава завинаги. По този път върви събирането на действителни ценности на духа, за да има какво да се занесе със себе си в Надземния Свят, където всяка частица знание придобива особено важно значение. Ако някой отиде там с нищо, то той няма какво да прави там. В този случай трябва отново да се отиде на Земята, за да се натрупа материал за прилагане в Тънкия Свят. Но този, който е събрал, жъне обилно от своя труд. Тъй като там животът е според съзнанието. И съзнанието, разширено със знания и натрупвания, живее там пълен и ярък живот. И затова духовното богатство, отнасящо се към непреходните вещи, е особено ценно там. За качеството

приспособимост и бърза ориентация в непознати условия трябва да се каже, че то избавя човека от шока на неочакваността и позволява да се запази равновесието. Земните качества сдържаност и спокойствие в Надземния Свят са по-нужни, отколкото на Земята. Изобщо земния живот може да се разглежда като подготовка за следсмъртното съществуване.

1969 г. 614. (М. А. Й.). Съзнанието постоянно влиза в допир с тези сфери на пространството, към които е устремена мисълта или на които е отделяно достатъчно внимание в миналото. Като съединителен канал със съответните сфери служи именно мисълта. И затова контролът над мисленето е необичайно важен. Ако съзнанието безволно и безконтролно се увлича след своите мисли натам, накъдето те привличат човека под въздействието на неговите страсти и въжделения, то по този път в пространството се прокарват канали към низшите слоеве на астрала, по които освободеният от тялото дух ще бъде неудържимо привлечен към тези слоеве. Контролът над мислите пресича в корен тази възможност и освобождава духа от низшите притегляния. Контролът, на пръв поглед ограничаващ свободата на мисълта, гарантира свободата на човека в Надземния Свят.

1969 г. 615. (Гуру). Някога трябва да се намерят в себе си сили, за да се изтръгне с корен, без остатък, всичко, което не съответства на нивото на преминаването стъпало. Твърде голяма е цената на това, което се задържа въпреки разширеното разбиране и нарастващите изисквания на висшето „Аз“. Майя на изкушението е опасна с това, че създава илюзия на привлекателност в това, което трябва да отвращава и отблъсква. Тъмните полагат немалко усилия за това. Не е лесно да се разрушат техните хитроумни комбинации, защото те незабавно изобретяват нови и подхвърлят сякаш съвсем безобидни примамки, но със скрита вътре отрова. Разпознаването на различните и многообразни атракциони на Майя изисква голяма зоркост и опит.

1969 г. 616. (7 декември). Отравянето на планетата с всевъзможни отпадъци, боклуци и отработени вещества от химическите и другите заводи е много опасно. Въздухът на градовете е отровен и наситен с изгорелите газове от бензина. Реките и водоемите са замърсени и бързо умират. Унищожават се горите и животните. Ерозията на почвата разрушава кората на планетата, нейния плодороден слой. Ако не бъдат взети най-срочни и ефективни мерки, разрушителните следствия на този процес ще се отразят пагубно на здравето на човечеството като цяло. Няма име за това чудовищно престъпление. Трябва само да си представите какво ще бъде след няколко десетки години, ако не бъдат предприети сурови и решителни мерки, за да се предотврати гибелта на хората.

1969 г. 617. (М. А. Й.). Всички добри хора на планетата, в които се е разбудило съзнанието и разбирането на страшната заплаха, надвиснала над човечеството, трябва да се обединят, за да дадат мощен отпор на силите на тъмнината, които под нови форми се стремят все към едно и също, тоест да убият живота на планетата и да я умъртвят. Това може да се избегне, ако се помисли как да се предотврати отравянето. И ако сега някой все още не е осъзнал надвисналата опасност, то трябва всички да я осъзнаят. С обединени усилия може да се постигне много.

1969 г. 618. (Гуру). Низшите слоеве на Тънкия Свят са наситени с отровните газове на разложението. Отровните вещества и газове проникват от плътния свят и там, усилвайки отровеността на астралния свят. Получава се вече двойна вреда. Увеличават се площите на разпространение на кафявия газ. Опасността от отравяне на двата свята нараства катастрофално. А хората продължават да заседават в парламентите и на всевъзможни конференции и да вземат безотговорни решения, не разбирайки, че заплахата за гибелта на човечеството от техните престъпни деяния се изправя в цял ръст.

1969 г. 619. (8 декември). Да! Течението на еволюцията се утвърждава и

направлява в Нашата Твърдина. Хората я приемат или отхвърлят. Приелите са с Нас, отхвърлилите отиват в тъмнината. Всеки приел умножава в себе с елементите на Светлината и заминава от плътния свят в Тънкия, натрупал огньовете за претворяването им в качества, способности и свойства на духа, способстващи неговия растеж. В това е смисълът на земните възплъщения и тяхната цел. Иначе животът е безсмислен. Всичко живеещо и проявено е заредено с тази цел независимо дали тя се осъзнава или не. Целта на всички проявени форми е тяхната еволюция, по-точно еволюцията на тази вътрешна същност, която оживотворява външната форма и е скрита вътре в нея, както в семето е скрита бъдещата форма на дървото, което израства от него. Развитието на човечеството би се придвижило напред с гигантски крачки, ако всички осъзнаеха заради какво живеят на Земята. Появата, разцвета и гибелта на цели държави биха придобили съвсем друго значение и биха били разбрани в светлината на Космическия Закон, на който са подчинени не само раждащите се и загиващите цивилизации, но и планетите и цели системи от светове, с една дума всичко съществуващо. Когато това разбиране се пренася в сферата на живот на всеки отделен човек, неговият живот се променя коренно. Външно той сякаш може да остава все същият, но вътрешното му съдържание става съвсем друго. Човекът вече знае, че нито едно, даже най-малко негово усилие, насочено към самоусъвършенстване, няма да пропадне напразно, а ще принесе плод във времето и ще послужи за благо и на него и на обкръжаващото. Служенето на еволюцията представлява истинското преображение на човека. Какво щастие е, когато той може да премине в Тънкия Свят внасяйки със себе си богати натрупвания, толкова нужни за съзнателното му пребиваване във Висшите Светове. Никакви земни богатства не могат да се сравнят с натрупаните духовни съкровища, тъй като земното не може да се вземе със себе си, а духовното може. И не само да се вземе, но и светлоносно да се реализира в Надземния Свят. Човекът, не занесъл) нищо в онзи свят и не натрупал нищо, с какво ще живее той там? Такъв човек ще стои като каменен истукан, не осъзнавайки нищо, ще стои сред красотите и най-широките възможности на Висшите Светове, когато пред хората се отваря свобода за полети, нови находки и придобиване на знания. Много дарове и чудесни възможности са приготвени за човека, съзнателно стъпил в потока на световната еволюция.

1969 г. 620. (М. А. Й.). “Не си събирайте земни съкровища” – колко просто, ясно и кратко е изразен великият Завет! Огненият печат на извънвременността е здраво наложен върху него. Ето, отминали са векове, а той остава в сила и никога няма да загуби своята значимост, докато хората продължат да предпочитат земните съкровища пред духовните. Те се оправдават с логиката на очевидността, но само докато са на Земята. А щом настъпи раздялата със Земята и физическото тяло, всички оправдания за събирането на земни богатства се разлитат на прах и събирачите ги очаква велико рушене. Но Учението на Живота даже не изисква някакво отричане от земните вещи, то само казва нищо да не се счита за своя лична собственост и на всички вещи, намиращи се в ръцете, да се гледа като на нещо, не принадлежащо на себе си, но дадено временно за временно ползване. И тогава отровата на собствеността не влиза в съзнанието. Робите на собствеността са най-несвободните същества в Надземния Свят.

1969 г. 621. (Гуру). Радостта е в това, че събирачът на истински ценности в живота може да прави това всекидневно и във всички условия. Важно е само да се знае какво да се събира и как. Мислят, че за подвиг са нужни някакви особени обстоятелства. Но това не е така. Отшелниците-йоги преминават своя земен път във голямо уединение. Но той може да бъде извършван също толкова успешно и в самата среда на обикновения живот. Не външното обкръжение, а състоянието на съзнанието го определя, тъй като пътят на духа преминава

вътре. И когато той е намерен, събирането на духовни съкровища се извършва свободно и без задръжки и вече независимо от това, което обкръжава човека външно.

1969 г. 622. (9 декември). Нарастването на новите натрупвания в съзнанието на човека му позволява да изменя своя живот съответно. И когато битието се пренесе в мисълта, съзнанието сякаш следва вече условията на Надземното пребиваване. Мисълта лесно се подчинява на волята, ако в решението на волята се влага сърцето. Такова сливане прави волята монолитна. Получава се монолит на мисълта, неразделена в себе си. „Домът, разделен в себе си, няма да устои“, но обединението на мисълта и сърцето изключва тази опасност. Това прави възможно обуздаването на астрала и подчиняването му на волята. Главното е нито едно движение в астрала да не се осъществява въпреки волята. Именно неговото своеволие трябва да бъде обуздано. Много важно е при това да се разбере, че даже нелюбопитно действие, но извършено против волята, я разрушава. Също и по време на сън астралът не трябва да действа в противоречие със заповедта на волята. Той много послушно следва нейните решения, ако те се утвърждават повторно преди лягане за сън. Разпуснатите действия на астрала в съня нарушават хармонията на бодърстващото състояние. Човекът не може да остави пушенето независимо от всичките негови благи мисли, докато не вложи в тях сърце. Силното пълнострунно желание на сърцето дава на мисълта сила и мисълта става излизаща от сърцето: мощна, непреодолима и монолитна в своето изражение, тоест неразделена в себе си. Съмненията, колебанията, неустойчивостта, неувереността - всичко това са следствия на състоянието на съзнанието, което заприличва на разделен в себе си дом. Има мисъл мозъчна и мисъл сърдечна, има воля мозъчна и воля, излизаща от сърцето. Когато са запалени огньовете на сърцето, неговата енергия става непреодолима. Думата, идваща от мозъка е, празна, тъй като е лишена от съдържание; думата, идваща от сърцето, е наситена с огнена мисъл и нейното въздействие е много силно. Именно трябва да се обединят и приведат в пълна хармония волята, сърцето и мисълта и тогава мисълта ще стане монолитна и мощна.

1969 г. 623. (М. А. Й.). Анализът на менталното състояние позволява при съответстващ контрол да се забелязват мислите, не хармониращи с един път и винаги набелязаната цел. Устремът и придвижването към нея винаги трябва да бъдат именно целесъобразни, без отклонения, задръжки и колебания. При това се изгонват бродещите, странични и ненужни мисли, постоянно нахлуващи в съзнанието, изискващи време и внимание. Те не служат за нищо. По-добре е да обмислиш една мисъл докрай, отколкото да допуснеш стотици скитничета. Опитът бързо ще покаже колко такива се тълпят пред прага на съзнанието и всяка иска да влезе. И трябва да се разбере, че всички тези мисли не са „Аз-ът“, но нещо съвсем отделно от него, и че те могат безжалостно да се изхвърлят от съзнанието без всякакъв ущърб, и че всички те изискват надзор над тях и охрана от тях, тъй като сред тях попадат и много вредни. Всички ненужни мисли са вредни дори само затова, че заемат мястото на полезните и нужни мисли. Но замърсените и нечисти мисли са безусловно вредни, тъй като служат като преграда за съединяването на аурата с пространствата на Светлината. В своя вътрешен свят на мисли върховен съдия и господар е самият човек. Това утвърждаване става истина когато можете да усетите, че мислите са нещо отделно от самия човек, нещо намиращо се встрани и идващо отстрани, че самият човек „е“ независимо и отделно от мислите, тъй като му е дадена власт над тях и, даже отхвърлил ги всичките, той не престава да усеща своето битие и своето „Аз“.

1969 г. 624. (10 декември). Обикновено тъмните не действат непосредствено, а чрез посредничеството на тъмничките, сивичките и почти беличките. Тези посредници на тъмните въздействия, разбира се, са отговорни за това, тъй като тъмните свойства, чрез които

и върху които оказва своето влияние тъмнината, са налице в тях. Това са несъзнателните сътрудници на тъмнината. Сега, когато тече великото разделение на човечеството по полюсите на злото и доброто, сътрудничеството с тъмнината определя привличането към лагера на тъмните противници на Светлината. Тази обреченост на синовете на тъмнината се проявява даже в малките неща. И макар и да са малки, действията по съпротива на Светлината неотклонно въвличат малките злосторници в орбитата на тъмните въздействия. Някога техните очи ще се отворят за причиненото зло и за своята обреченост, но ще бъде вече късно да се измени и поправи нещо, тъй като времето на великото разделение на човечеството е необратим процес. Приелите Мен, приемат и Моите; отхвърлилите Мен, отхвърлят и Моите и им противодействат по всякакъв начин. Не се заблуждавайте за същността на недобрите противодействия, тъй като техният източник е от фокуса на тъмнината. Тъмните нападения над Моите ги приближават към Мен, отделяйки от Мен негодните. Враговете на Светлината сами се осъждат на тъмнина. И това самоосъждане осъществява последния велик отбор.

1969 г. 625. (Гуру). Невъзможно е успешно да се борите с тъмните, ако не е осъзната собствената тъмнина и не е преодоляна тя. В това преодоляване на свойствата, подлежащи на изживяване в себе си, е заложена гаранцията за победата над тъмнината. Всяка победа над себе си е удар по тъмнината. И пълната победа над себе си е съкрушаващ удар по всички пълзящи, криещи се и замислящи зло. Този, който е победил себе си, се утвърждава като победител на тъмнината.

1969 г. 626. (11 декември). Битката се води в двата свята. И преминавайки в Тънкия Свят трябва да помните за това и да бъдете готови и там за отпор на тъмнината. Пътят на ученика е особен път. Няма го толкова желанието от хората покой. И ученикът има право на отдиш, когато са изчерпани силите. Но у някои техният запас е неизчерпаем. Някои се отказват от Девачан съзнателно, за да Ни помагат. Потапянето в личното субективно състояние, пълно със сладостни преживявания, е несъвместимо със свръхличния суров труд за Общото Благо. Също и попълването на знанията изисква бодърстващо съзнание. Служенето е доброволно във всички светове. Особената трудност да се ръководи се заключава в това да не се нарушава кармата и свободата на волята. И затова е много важно устремът на ученика да съвпада с волята на Учителя, в пълна хармония с нея и неговите действия да бъдат самоизходящи от него самия, без заявления от страна на Ръководителя. В същото време от ученика се изисква и ярко, волево противодействие на всички тъмни опити да го заставят да излезе от пътя. Пътят на ученичеството е труден. Но вече нищо не може да спре растежа на духа. Претърпели неуспех в обикновения живот, тъмните разширяват своите усилия, пренасяйки ги частично в Тънкия Свят и въздействайки по време на сън на астралното тяло. Ако заповедта на бодърстващото съзнание е непреклонна, нощните им опити са безуспешни. Но все пак е необходимо да се укрепва съпротивляемостта на астрала, тъй като той е беззащитен, ако не е охраняван съзнателно. В този случай особено значение има всичко, което е било прието и утвърдено в съзнанието по-рано. Всичко, което не е очистено и не е изживяно, е магнит за привличане за тъмните опити. Познавайки слабите страни на своя характер и още неизживените свои недостатъци, може да се усили съпротивляемостта по тези направления с бодърстване на духа и с утвърждаване на мисълта преди лягане за сън. Трябва да се устои и в състояние на бодърстване, и в съня.

1969 г. 627. (М. А. Й.). Тъмните проявяват особено злорадство, когато могат да измъчват и да причиняват страдания на хората. По този признак и съдете, няма да сгрешите. Не трябва да зазвучавате в унисон с тях и да им отговаряте със същото. Може да нанесете ответен удар, но при пълно равновесие, не допускайки никакви зловни чувства. Но не всички

са способни на това. Допуска се възмущение на духа, но не и злоба и желание да се отмъсти, или недобра радост, когато вашите мъчители започнат да плащат по сметките. Те и така ще получат всичко напълно, но е недопустимо да се заплетете в мрежите на зложеланието, тъй като по този начин може да се свържете кармично с тях. Кармата ще се погрижи за тях и без нас. Равновесието не трябва да бъде нарушавано при никакви обстоятелства.

1969 г. 628. (Гуру). Колко планомерно, изискано и целеустремено учи животът на все нови и нови уроци в своето училище. Може да се поразмисли над това. Размисляйки ще видите Водещата Ръка. Но трябва да проявите пълнота на доверието, за да не се ожесточавате, да не се помрачавате и да не изпадате в съмнение. И главно, да не допускате даже и мисъл, че сте изоставени или забравени. Вървете с формулата на живота „Аз Съм с вас винаги“.

1969 г. 629. (12 декември). Мисълта възнася към върховете на Светлината. Мисълта низвергва в бездната на мрака. Толкова много зависи от мисълта. Промяната на мислите променя и тяхното направление и движението на съзнанието, и привличането му към сферите, определяни от мисълта. Искам да подчертая, че мислите могат да се сменят произволно, тоест по желание или решение на волята. С други думи, мислите могат да се управляват. Дисциплината на труда представлява най-добрият метод за овладяване на мисълта. Светлоносният труд изисква и напрежение, и съсредоточаване. Любимият творчески труд възнася съзнанието в светлоносните сфери на мисълта. Именно дисциплината на труда довежда до властта над мислите. Мисълта е основа. Утвърдил се върху нея и овладял я, човек става властелин на стихииите, тъй като стихииите се подчиняват на мисълта. Съзнанието на човечеството трябва да израсне до разбиране на отговорността за мисълта, преди да се овладее тази мощ. При настоящото положение тази сила ще бъде насочена към взаимно унищожение и затова издаването ѝ е преждевременно.

1969 г. 630. (М. А. Й.). Ако мисълта окрилява, отнася в бъдещето и приближава към Учителя, то тя е безусловно добра. И дори не е важно дали ще се сбъднат мечтите, свързани с мисълта, ако тя е свършила своята работа и е възвисила и е осветила съзнанието. Върху крилата на мечтите човек се устремява в бъдещето и изгражда мост към него. Когато се изгаря всичко в миналото, остава бъдещето, блестящо с всички възможности на достиженията. На неподвижността на миналото и неговите вкаменени форми се противопоставят пластичността на бъдещето и новите форми за проява на живота, кристализирани в пространството от творческата мисъл на човека. Човекът е творец на нови форми на живот, коит е възможно да се осъществят само в бъдещето, тъй като настоящето такова, каквото е, е само следствие на миналото и в него не може нищо да се измени, ако лостът на бъдещето не е взет в ръце.

1969 г. 631. (Гуру). Подвижността в мислите е по-важна от подвижността на тялото. В мислите може да се облети света. Какво празно занимание - ще каже невежиат. Какво прекрасно упражнение за бъдещите полети на тънкото и менталното тела - ще каже знаещият. Значи не само самата мисъл има значение, но и самото отношение към нея и осъзнаването на нейния смисъл. Осъзнаването довежда до овладяване или във всеки случай го предшества. Трябва добре да се осъзнаят летателните качества на мисълта.

1969 г. 632. (13 декември). Нашите най-близки сътрудници остават такива във всички животи и във всички светове, каквито и обвивки да ги обличат. Трудно е да си представите това, но тяхната връзка с Йерархията на Светлината е дотолкова здрава, че никакви условия вече не я прекъсват. Затова можете да бъдете уверени, че всеки от тях е винаги на Служене. Познаването на това обстоятелство позволява да се опъне свързваща нишка с всеки от тях именно по това направление. Далечните контакти стават възможни и в

сферата на Служене на Общото Благо. Правилно смятат, че Гуру, оставил тялото, продължава да работи по приетото направление и ще продължава, влизайки в ново тяло. Нашите дела не се прекъсват със смъртта на физическото тяло на Нашите най-близки, тъй като за тях няма значение външното покривало на техния дух. Нищо не им пречи да се трудят съвместно с Нас. За някого бъдещето или не съществува, или представлява нещо мъгляво и неопределено, а за другото то е ясно очертано от контурите на Великия План. Ще отбележим паметния ден на Гуру със задълбочено разбиране на смисъла на протичащите в света Велики Промени.

1969 г. 633. (М. А. Й.). Задълбоченото разбиране на Учението на Живата Етика позволява да се заличат границите между живота и смъртта и нишката на живота да бъде протегната далеч отвъд пределите на даденото възплъщение. Този и другият свят се сливат в съзнанията в един единствен и неразделен свят, а непрекъснатостта на съзнанието дава възможност да се влезе в орбитата на огнената действителност. Безсмъртието става реалност, а бъдещето - сфера на нейната проява. Разширяването на съзнанието има огромно значение за живота на духа, тъй като как иначе и с какво да се обхванат сияйните възможности на достиженията. За устремения и познаващ дух вратите са отворени, стига само да не се прекъсва и да не се забавя напредъка.

1969 г. 634. (Гуру). Ще призова всички, когато настане време за действие, всички забравили ме, всички устремени, всички, които са положили Учението на Агни Йога в основата на своя живот. На всички призовани беше дадено, всекиму според вместимостта на донесените съдини и всеки получил ще попитам какво е направил с полученото съкровище, как го е преумножил, не го ли е пропилял и как е подготвил себе си за влизане в отсъдената му сфера на дейност. Причините, заложили някога като семена на бъдещи кълнове, ще дадат прорастъци от духовни достижения, които ще бъдат много нужни в бъдеще. Ние набелязваме нашите действия, по-точно техните следствия, далече напред. И нашата грижа е нашите сътрудници да не разпилеят нищо от това, което е било дадено, но всеки да принесе към отсъдения срок плодовете на своите стремежи и натрупвания.

1969 г. 635. (14 декември). Всеки насилствен опит да се приповдигне завесата ще се отрази неблагоприятно на организма. Това трябва да се предостави на собственото естествено развитие, без да се форсира процесът и без да се нарушава равновесието на обвивките. Физическото, астралното и менталното равновесие се установява съответно във физическия, астралния и менталния проводници. Лесно е то да бъде нарушено, но е трудно да се възстанови, затова е по-добре да не се нарушава. При нарушаване на равновесието страда заградителната мрежа, тъмните твари получават достъп до вътрешните излъчвания на микрокосмоса на човека. Дори в обикновения дом през нощта затварят прозорците и вратите, толкова повече заградителната мрежа трябва да прегражда достъпа на тъмнината. Даже простата съдържаност на движенията, мислите и чувствата, и разбира се, на думите служи като прекрасна защита на организма срещу странични нахлувания. Нашите ученици се научават на съдържана мълчаливост. Свободата на духа се заключава не в разпуснатостта или разюздаността на чувствата, а в пълното им овладяване. Това ще бъде дисциплина на свободата. А разпуснатостта довежда човека до робство на своите обвивки и нарушаване на психиката. Опитният оператор спокойно и уверено управлява най-сложната машина, също и човекът, овладял енергиите на своя психофизически апарат.

1969 г. 636. (Гуру). Дори това, което е било дадено на хората преди сто години, вече не е съзвучно на момента в някои детайли и подробности на изложението, а изисква нови форми, отговарящи на духа на времето. И новото се дава на хората в такива форми, които ще отговарят в течение на дълги векове на потребностите на човечеството и ще ги

удовлетворяват според по-нататъшния растеж и развитие на съзнанието. Затова няма да се удивляваме, че в много от книгите на Учението то още не е достъпно за разбиране. Учението е дадено напред за огромен период от време и ще се усвоява в съответствие с постъпателното движение на човечеството. Основната особеност на неговите положения е неизчерпаемостта, впрочем, както и на всяко истинско Учение в неговите Първооснови.

1969 г. 637. (15 декември). Вълните на постоянно сменящите се настроения и преживявания се търкалят една след друга, за да отидат в миналото. Но този, който ги посреща, остава само гледащ този носещ се покрай него поток от всевъзможни явления. И даже знаейки е трудно да се отделиш от потока и да не се отъждествяваш с него. И бъдещето, и целият земен живот ще преминат пред съзнанието също така, както е преминало миналото и няма да оставят след себе си нищо, освен този филм на отминалите събития. Затова мъдрият отделя своето „Аз“ от този носещ се поток от бързо мяркащи се събития разбирайки, че Гледащият и това, което Той Гледа са различни. Така също и Учителят, и Йерархията на Светлината са над него. Те са извън потока и можете здраво да се държите за Тях, срещайки все нови и нови вълни. От Твърдината като от върха на най-високата планина може спокойно да се наблюдава текущия поток, без да се въвлечаш в него. Това отричане от външното може да достигне такова напрежение и такава сила, че даже огънят, обгарящ тялото, да не се усеща от съзнанието. Знаете примери за такова самовглъбено възвисяване на духа, когато човек не чува и не вижда нищо случващо се вън. Когато е непоносимо тежко се утвърждавайте и укрепвайте на непоколебимата и здрава основа, на Йерархията на Светлината. И разберете, че тази опора е по-здрава от всичко.

1969 г. 638. (М. А. Й.). Ритъмът на всекидневното Общуване, който вече не може да бъде нарушаван от нищо външно, служи като неподвижна ос на спирала, по външните завивки на която се носи потокът на феноменалните явления. Този център на самозадълбочено осъзнаване на своето висше „Аз“ може да стане Камък на Вечната Основа на Живота, ако натрупванията на духа позволяват да се утвърдите на него. Наистина той не е от този свят на постоянно сменящи се едно друго явления. Този, който иска да постигне безсмъртие и да встъпи в Безпределността, е длъжен да намери тази опора в себе си и да се утвърди непоколебимо върху нея. Вечният Живот, обещан от Владиката, не е от този свят, но той съществува и е постижим.

1969 г. 639. (16 декември). Ценността на придвижванията по лика на Земята е в това, че аурата не прираства към едно място и съзнанието не става неподвижно благодарение на това. При продължително пребиваване в едни и същи условия от човека сякаш се протягат нишки към всеки привичен предмет и го свързват с този предмет. Той мислено е заобиколен от привичните стени и обстановка, които здраво кристализират в ментални образи. Получава се психическа тъмница, в която съзнанието живее, без да усеща това, тоест без да усеща и без да осъзнава това психотъмнично затваряне. Особено здрав е този затвор, когато човек счита него и всичко, което е в него за своя неотнимаема собственост. Ако вследствие на кармични ограничения човек е прикован към едно място, то никой и нищо не може да му забрани да се придвижва във въображението, да облита в духа света и мислено да посещава други места. Нужна е подвижност и преди всичко - в мислите.

1969 г. 640. (М. А. Й.). Психическото въздействие на хората един на друг е много силно и особено тогава, когато е съпроводено от различни емоции. И е трудно да се освободим от него, както не можем да се освободим от качеството на въздуха, който дишаме. Понякога този натиск на чуждите аури се усеща много тежко, усилвайки лекотата и чувството на свобода, когато тези хора макар и временно заминат някъде. Кармата понякога заставя да се живее дълго време близо до такива обременяващи индивиди, помрачаващи

живота и притискащи съзнанието. От такива хора освобождава само кармата.

1969 г. 641. (Гуру). Само осъзнал наличието на психически затвор, в който е затворен духът на Земята, можете да започнете да се освобождавате от него. Освобождението е в духа и затова ударението се поставя върху живота на духа и стремежа битието да се пренесе в мисълта. Мисълта не може да бъде затворена в никакви окови, ако е осъзната нейната природа и не са вързани крилата ѝ. Наричаме мисълта крилата. Само мисълта може да освободи от психическото затворничество.

1969 г. 642. (Гуру). Колкото и да способстват неблагоприятните условия на живота да разколебаят вашата вяра, винаги помнете, че Основите са непоколебими. Утвърдили се здраво върху Основите, може да издържите всичко и да излезете победител от всякакви изпитания, тъй като ще знаете, че те са временни.

1969 г. 643. (М. А. Й.). Правилно, понякога е полезно да се помисли за Тези, Които са Преминали Своя земен път, носейки на Своите плещи цялата тежест на Кръста. Не за Себе Си са го Носили, но за света. Не заради Себе Си са Идвали на Земята, а заради хората. И за тази Светлина, която са Носили Те на хората, са Получавали от тях в пълна мяра насмешки, издевателства, унижения и страдания. Стъпвайки на Пътя, изминат от Тях и указван от Тях знайте, че Техните преследвачи ще преследват и вас; ако са гонили Тях, то ще гонят и измъчват и вас. И бъдете благодарни на съдбата, ако всичко това може да се издържа, тъй като това, което са Издържали Те, е било свръх човешките сили. И тогава всички ваши тегоби ще ви се сторят не толкова тежки и непобедими.

1969 г. 644. (18 декември). Когато Говорим за отказ от собствеността, имаме предвид и отказ от собствеността върху мисълта. Мислите са също такава общо достояние, както и другите материални ценности. Но пространствената мисъл, озарила нечие съзнание, не е продукт на неговото собствено творчество, а е възприета от него от пространственото хранилище. Затова богатството от духовни мисли принадлежи не на ученика, а на Учителя, Който на Свой ред е приемник и предавател на мислите по веригата на Йерархията. Помнете думите: „Аз Сам по Себе Си Съм нищо, но Отец, пребиваващ в Мен, Той Твори“. Ученикът винаги осъзнава, че славата за делата не е негова, а на Йерархията на Светлината. Човекът, явяващ се приемник на пространствени мисли, няма да ги приписва на себе си и да претендира за своето право на собственост върху тях. Мислите са общочовешко достояние. И способността да се възприемат много се Цени от Нас. Заслугата на човека, можещ да ги възприема се заключава в способността на разширеното съзнание да превежда възприетите мисли във форми и да ги прави по този начин достъпни за разбиране от другите хора. Отказалият се от въображаемото право на собственост върху мисълта има право на свободно общуване с тях и възприемането им от сферите на мисления свят.

1969 г. 645. (М. А. Й.). И все пак човек остава отговорен за мислите, тъй като мислите могат да бъдат различни: и добри, и лоши, и даже престъпни. И е отговорен за това, че изборът и характерът на мислите, постъпващи в неговото съзнание, зависят вече не от мислите, а от него самия. Каквото е допуснал, каквото е привлякъл, с каквито предпочита да общува, каквито довежда до степен на превръщането им в действия, за тях и отговаря. Добрият човек предпочита добрите мисли, злият - злите. И отговаря за своето предпочитание. А това, че лошата мисъл може да бъде преднамерено подхвърлена отстрани, не го освобождава от отговорност, ако е приета и одобрена от него, тоест утвърдена от неговата воля в неговия вътрешен свят.

1969 г. 646. (Гуру). Действието, даже най-съкровено, творимо в дълбините на сърцето, все пак има пространствено и общочовешко значение, тоест засяга всички, тъй като съкровеността, невидимостта и отделеността съществуват само на плана на плътната

видимост. Но има сфери, където няма нищо тайно, което да не става явно. И даже невидимата мисъл, съществувайки в пространството, може невидимо да въздейства на всеки, който е способен да съзвучи в унисон с нея. Затова поведението на човека насаме със себе си пред лика на Пространството има даже още по-отговорно значение, отколкото неговите видими дела и постъпки.

1969 г. 647. (М. А. Й.). Често виждате, чувате и четете, че хората говорят за своята самота. И често великите в този свят, заобиколени от блясък и слава, са били във велика самота, и около тях не е имало близки и предани хора. За това чувство на самота още повече способства обстоятелствототова, че и болестите, и страданията се налага да се преживяват лично и даже близкият човек не изпитва тези болки, които се налага да се понасят от болния. Всички преживявания на човека са индивидуални. Той може да бъде в дълбоко отчаяние в същото време, когато седящият редом с него е напълно щастлив. И човек умира сам, и жената ражда в мъки децата, лично преживявайки своите страдания. Тази вътрешна самота се обуславя сякаш от самата карма. И затова трябва силно да се цени, когато по пътя е срещнат приятел, верен и предан докрай. „Нищо няма да измени на самотата“, но и преданият приятел няма да измени. „Ценете верния приятел, верните приятели са толкова малко“.

1969 г. 648. (Гуру). За въздействието на цветовете върху психиката на човека е Говорено и се Говори достатъчно много. Но при това се изпуска от внимание следното: на човека въздействат не само цветовете, които той вижда с физическо око, но и тези, които той мислено извиква пред себе си или си представя. Защото, да кажем, цветът на зелените листа, попадайки чрез окото в неговото съзнание, става вече не физическа, а именно мислена представа, която остава в него, ако той си затвори очите. И такава представа в своята същност вече не се отличава от представите, предизвикани мислено. Трябва да се осъзнае и разбере защо мисленото представяне на един или друг цвят пред себе си въздейства при достатъчна яркост и отчетливост също така силно, както и възприемания физически цвят, постъпващ в окото отвън. Цветотерапията е медицина на бъдещето. Засега ще отбележим, че ако синият цвят успокоява, то червеният възбужда. С комбинация от цветове може подобно на съчетанието от звукови акорди или да се успокои или да се активизира нервната система на човека. Цветът мощно въздейства на човека - както обикновеният цвят, видим за окото, така и цветът, представян си от него мислено.

1969 г. 649. (21 декември). Всичко може да се преживее “знаейки Чий Щит е над вас” и, преживявайки, да увеличават Огнените Съкровища на Камъка. Живият човек не може да се лиши от преживявания, но знаещият знае тяхната цел. Само разбирането на целесъобразността позволява да се издържа всичко непоколебимо. Пътят на слепците е безпросветен. Знаещи и незнаещи - каква поразителна разлика има между тях. Ще се учим да знаем, без да се смущаваме от цената. Колкото по-голямо е знанието, толкова повече е заплатено за него. Даром нищо не се дава. Най-високата цена е страданието. Огнено устременият дух неизбежно преминава през него. Но плащаният не съжалява, тъй като знае за какво. Осъзнаването на далечната цел дава несломима сила да се върви по пътя на Светлината. Всяко завоевание и достижение се превземат със сила. Някой мисли да получи така просто, без тежък труд. Напразни надежди. Такива по-добре да не се приближават. Който се е утвърдил здраво в ритъма на устрема, може да достигне целта и даже недостижимото. Сложността е в това, че разгарящата се Светлина не се вижда от носещия я. Лъчът е невидим, но осезаем. Със земното око не виждаме съкровищата на духа. Ако виждаха, нима биха разпъвали Носителите на Светлината? Завоюването на сферите с различни напрежения върви паралелно с нарастването на Агни вътре. Какво съкровище е всяка искрица Агни и как трябва то да се събира и пази, и охранява от разпиляване и

потъпкване! Радостта е в това, че може всекидневно да се събира.

1969 г. 650. В светлината на нарасналото и разширяващо се разбиране на нещата може отново да се върнем към методите за натрупване на Агни. Сдържаността е добра, но съзнателната сдържаност, изразходваща енергията под постоянен контрол и отдаваща я винаги по-малко, отколкото това се прави при безконтролно даване, довежда до изчерпаност. Състоянието на изчерпаност е недопустимо. То предизвиква съжаление и е много неубедително. По-добре е съвсем да премълчиш, отколкото да допуснеш състоянието на изчерпаност. Контролът над движенията и жестовите също е твърде полезен, но постоянният контрол. Не е добре да проявяваш такъв контрол само временно, за да допуснеш след това разпуснатост и отново да започнеш да ръкомахаш или да предизвикваш изтичане на енергия с нервни движения. Всяко начинание в областта на самоконтрола трябва да се довежда докрай. В областта на мисълта той е труден. Но и тук успехът е осигурен, ако, особено в началото, просто не се позволява на мислите да се устремяват по някои приети някога по-рано, но сега нежелани направления. Ето тук именно е необходим непрекъснат контрол. Овластяването на мисълта е ключ към всички достижения. Този, който не може да заповяда на самия себе си и да изпълнява безпрекословно тези заповеди, не може да заповяда и на другите. Подобни мислени заповеди увисват безсилно и без следствия в пространството. Пътят преминава през овладяване на собствения микрокосмос чрез подчиняване на обвивките на волята. Трябва да бъдат подчинени трите: физическата, астралната и менталната. И това, което не може да се осъществи в едно въплъщение, може да се постигне в следващото или следващите, ако устремът е достатъчно силен. Заедно с Учителя може да се постигне много.

1969 г. 651. (М. А. Й.). Тези записи имат голямо значение за пространственото насищане на обкръжаващите сфери с ясни и определени форми на мисли, оформяни от съзнанието. Колко от тях ежедневно и ритмично слизат от конвейера на устремното към Владиката съзнание и колко са слезли! Пространството се циментира от тях. Те го запълват, те вибрират и живеят свой живот, наситени с огън. Аурата на планетата се обогатява от тези форми. Бидейки създадени във вибрационен ключ, различен от този на обичайното мислене, те активно встъпват в борба с неясните, хаотични и тъмни продукти на психическата дейност на хората. Образите на истината се борят в пространството - в това е тяхното особено значение. Колкото по-силно, по-огнено и по-ярко е оформена мисълта от съзнанието, толкова по-мощно и по-продължително е нейното действие. Правилно си спомнихте за отшелниците-йоги. Творческата сила на техните мисли е особено плодотворна и подхранва особено аурата на планетата, напоявайки пространството. Огромно е значението на пространствената мисъл.

1969 г. 652. (Гуру). Много са опитите да се пристъпи към практическо изучаване на мисълта и нейното прилагане в различни области, включително военната. Но без синтетично разбиране на тази велика енергия, разбиране, което се дава от Учението на Живота, всички тези опити няма да дадат нужните следствия. И особено печално е, ако тази енергия се насочва към разрушение, както това се случи с енергията на атомното ядро. Затова не се издава много преди времето. Всяко знание и преди всичко съкровено знание е двуостро, тоест то може да се употреби и за добро, и за зло. Атлантида е загинала вследствие на такава злоупотреба. И сега тъмнината на безумието отново тласка човечеството към злоупотреба с тези научни открития и достижения, които при блага употреба биха направили хората щастливи, а планетата - цъфтяща градина.

1969 г. 653. (22 декември). Светът е построен на принципа на съответствието и съзвучието. Цветето поема от почвата, въздуха и слънцето това, което може да асимилира по

съответствие и се развива благодарение на това. Процесът се осъществява на основата на привличането на сродните елементи. Всичко живо живее по този начин. Процесът на трансмутация на постъпващите в орбитата на притегляне материи и енергии е основан на съответствието. Разбира се, трансмутира и асимилира Огънят. Всичко живо затова и притежава една или друга степен на светене - от Огъня, намиращ се в неговия център. Впрочем, свети и така наречената неорганична материя, наистина, малко по-различно. Много поучително е да се наблюдава това светене в различните растения и особено лечебните. Лечебните свойства се дължат на натрупания от такива растения Огън и неговите кристализации. Различните свойства на тези кристали способстват за излекуване от определени болести. В това отношение особено интересен е женшенът, после следват валерианата, строфантът, ментата, евкалиптът и различните смоли. Лабораторията на природата е много богата. Но тя трябва да се познава. Предишните знахари и лечители, събиращи лечебни треви в гората и ливадите, са знаели особеностите на много треви. Лечението с треви съдържа в себе си дълбоко основание, но за съжаление много е забравено и загубено. Освен специфичните свойства на тревите и растенията, е важно да се установи от какво именно на принципа на съответствието се нуждае заболялият организъм. Много би могло да стане по-ясно и да се улесни при достатъчна изтънченост на чувствознанието, което помага да се определи какво именно растение във всеки конкретен случай ще бъде лечебно, тоест ще даде на организма това, от което той се нуждае. Кучетата, котките и други животни, особено дивите, знаят с каква трева трябва да се лекуват. Така че, когато се говори за чувствознанието на човека, в това отношение се няма предвид нищо необикновено или тайнствено. Човекът е много по-високо от кучето, което все пак бързо намира и изяжда нужната му трева.

1969 г. 654. (М. А. Й.). Конят, който никога не е виждал вълци, започва да трепери и да се вълнува при тяхното приближаване. Близостта на тигър действа на животни особено плашещо. Животните знаят инстинктивно каква опасност ги заплашва. А какво е инстинктът? Правилно считат инстинкта за скрито или неосъзнато знание. То обхваща огромно количество явления. Инстинктът е тясно свързан с разумната дейност, която е явно видна в живота на мравките, пчелите и термитите. Разумът на Природата е много дълбок и разпространен навсякъде. При желание не е толкова трудно да се види целесъобразността на проявите на Природата и действието на принципа на съответствието или съзвучието. Книгата на Природата е най-интересната от всички книги.

1969 г. 655. (Гуру). Целесъобразността на Природата се проявява в действието на нейните закони - именно нейните закони са целесъобразни. Те имат пред себе си голямата цел - Еволюцията на Битието. В това е техният смисъл. Не от жестокост се предизвикват някои явления, а от целесъобразност. На пръв поглед за какво са плевелите, които са никому ненужни и са вредни? Но дори те, застилайки полето и загивайки, всяка година заздравяват плодородния слой на почвата и създават подножие за бъдеща, по-полезна растителност. При повърхностен поглед към Природата много може да изглежда нецелесъобразно, но знанието говори за противоположното. Също и неизбежната гибел на всяка жива форма представлява условие за нейното развитие и усъвършенстване.

1969 г. 656. (М. А. Й.). Искане ми се да събера наоколо всички вас, забравилите за мен. И ще събера, когато дойде времето. Запазете увереността в това. Магнитната сила на духа е огромна. Особено ярко се проявява тя в пространството, когато духът се освобождава от тялото. Тази сила е движима от устрема. Като се знае посоката и същността на устрема, може отрано да се определи накъде ще бъде притеглен освободеният дух. На Земята е устремът, а в Надземното - осъществяването или достигането на това, към което или към

когото е устремен духът. Било е Казано: „Според вашата вяра ще ви бъде Дадено“. Може да се добави: „И според устрема“.

1969 г. 657. (Гуру). Слънцето изгрява всеки ден - старото, но винаги обновено слънце, не повтарящо се никога. Повторението е невъзможно, тъй като цялата система се носи в пространството към далечна звезда. Също неповторим е и всеки нов ден, донасящ нови възможности за напредък. Но те трябва да могат да бъдат забелязани. Незабелязани, те отминават покрай вас. Ако земният свят е свят на причините, донасящ следствия в Тънкия Свят, то колко много е отговорен всеки миг от живота, когато човек може да твори тези причини, пораждащи неизбежно съзвучни на тях следствия.

1969 г. 658. (23 декември). Незаспиващото копие над дракона е символ, отнасящ се не само за самия човек и неговата борба със своите страсти, но и Указ, напомнящ за необходимостта от постоянно бодърстване и дозор от тъмните нападения и всевъзможните хитрости на тъмнината. Те постоянно следят и са готови всеки миг да причинят вреда веднага щом забележат, че напрегнатостта, бдителността и готовността за защита са отслабнали. Не трябва да се поддавате на настроения, можещи да прекратят или понижат дозорността. Ние сме на Стража на света винаги. Наричаме я Велика Стража. Животът учи ученика на това постоянство на дозора. След прекъсването в дозора обикновено незабавно следва удар от страна на тъмните. Те никак не обичат насоченото към тях острие. Воинът, когото враговете са заварили неподготвен, една ли ще съумее да се защити успешно. Помнете за постоянството на дозора от тъмнината. С различни уловки те се стремят да го нарушат, за да действат после безпрепятствено.

1969 г. 659. (М. А. Й.). Заградителната мрежа служи като мощна защита, но само тогава, когато се поддържа от волята и връзката с Йерархията на Светлината в пълен порядък.

1969 г. 660. (Гуру). Дозорът се нарича Свещен, тъй като е здрав с устойчивостта на съзнанието, връзката с Йерархията на Светлината и постоянната готовност да се противостои на тъмнината и да се защитава Делото на Владиката. Можете да си представите скръбта на Учителя, когато Той Вижда дозорния, помръкнал духом, хвърлил оръжието и забравил за своя дълг. Той поставя и себе си под удар, и нанася вреда на Общото Благо, тъй като нарушава здравината на планетната мрежа на Светлината и нейната непробиваемост от тъмнината. Каквото и да се случва вън или вътре, дозорът остава несменяем и здрав.

1969 г. 661. (М. А. Й.). А все пак трябва да се живее, колкото и сърцето да въстава срещу тази неизбежност, с която животът обкръжава. И през това трябва да се премине. Налага се да се премине през всичко, което се дава от кармата и да се премине без ожесточение, униние, недоволство и осъждане. Много качества е длъжен да изработи в себе си ученикът. А тъй като е трудно да изпълни това сам, то училището на живота идва на помощ. Трябва само да се разбере, че всичко това е от полза.

1969 г. 662. (Гуру). Ако „градът не може да устои“ без поне един „праведник“, то колко ли са важни в океана на човечеството тези кули на духа, поддържащи защитната огнена планетна мрежа на Светлината! Тъй като даже простият мост се нуждае от устои. Кулите на духа представляват устои на човечеството. Без тях на Земята биха се възцарили хаос и тъмнина. Трябва практически да се разбере, че подхранването с вибрации на Светлината преминава през тях. Човешкият организъм е снабден с мощни енергии. Един човек може да измени съдбата на цял народ, а под Лъча на Йерархията - и на цялата планета. Гибелта на Атлантида е била предизвикана от енергиите на човечеството, устремени към разрушение.

1969 г. 663. (Гуру). Не е нужно да се отказвате от нищо, но е нужно да овладеете

това, от което трябва да се откажете и да го поставите под контрола на волята, здрава и непреклонна. Вече е Говорено за това, че едно и също действие може да се извърши в свобода или в робство, независимо дали е добро или лошо. На Учителя не са нужни роби, в каквато и форма да се проявява това робство.

1969 г. 664. (М. А. Й.). Отхвърлят се всички обвивки, тъй като всичките са смъртни. Но им дава съдържание и ги одухотворява непреходното в човека. Това непреходно, неумиращо, безсмъртно можете да се научите да виждате през външните, временни покривала. В какво се проявява това непреходно? Преди всичко в качествата на духа. Човекът ги донася със себе си от далечното минало, а също така и много свои симпатии, антипатии, склонности, вкусове и даже привички. Всичко това се проявява в неговите временни обвивки, но всичко това се пази много по-дълбоко, в сферата на неговата Безсмъртна Триада. Често в малкото дете тези свойства се проявяват още рано. На четири, пет години вече се проявяват музикалните способности. Детето свири на пиано или показва феноменални способности за езици или нещо друго. Случва се да се проявяват и твърде отрицателни свойства. С една дума, натрупванията в Чашата, събрани в миналите животи, се съхраняват сигурно, независимо от смяната на всички обвивки. Изучавайки ги, можете да определите елементите на непреходното в своето същество и да започнете да ги натрупвате съзнателно, отхвърляйки всичко пречещо на еволюцията на духа. Достатъчното количество от тези непреходни положителни свойства или качества на духа му дават възможност за съзнателно пребиваване във Висшите Сфери, в царството на Безсмъртната Триада.

1969 г. 665. (24 декември). Процесът на борба е постоянно състояние на ученика. Тъй като той се движи напред и движението напред означава замяна на старото с ново, тоест изкачване от стъпало на стъпало, когато нещо, изглеждащо добро на едно от предшестващите стъпала, става ненужно и несъответстващо на следващото. Невъзможно е изведнъж да се усвоят всички качества, но всяко може да се утвърждава поне до известна степен, извършвайки това упорито и последователно и по реда на звучене на най-близките. Учителят обикновено поставя в такива положения, които предизвикват усилване на качествата, нуждаещи се от утвърждаване. Утвърдените по такъв начин качества дават право на вход във Висшите Сфери на Света. Вече е Говорено, че качествата на духа са контейнери с огньове. Прекрасни са огньовете на мъжеството или на предаността, или на устрема. Горещото сърце ги запазва в себе си. А сърцето е безсмъртно. Не Говоря за къса мускули и тъкани, а за огнената енергия, пулсираща вечно в човека, в каквато и обвивка да е или даже отхвърлил всичките и останал в тялото на Светлината. Ядрото на духа пулсира с тази енергия. Да се живее с психоживота на цялото сърце, значи да се пренесе животът в областта на непреходното, вечно пребиваващо в човека.

1969 г. 666. Да, да, това е така. Мислейки за предмета се обединяваме с него в съзнанието. Тънкото зрение вижда това. Представяйки си себе си в определена форма, се обличаме с нея и влизаме в нея. Формата се твори от мисълта. Привичните форми са близки на съзнанието и го заобикалят. И всяка е готова да облече своя творец веднага щом съзнанието влезе в съчетание с нея. Магнетизмът на формите е огромен и зависи от силата, вложена в мисълта. Всяка се привлича към съзнанието, което я е породило. И всяка се привлича към съзвучната ѝ сфера на пространството. Това е мост към определени слоеве на Тънкия Свят. Мисълта е летящо килимче за съзнанието. Ползвайки се от него е възможно да се обединяват с желаните сфери. Като такъв обединител може да послужи молитвата или устремът, или желанието. Човек може да бъде физически неподвижен, но корабът на мисълта го отнася далеч от мястото, където се намира тялото. Възможностите на мислите трябва да се осъзнаят. Те трябва да се овладеят. За мисълта няма ограничения, освен тези, които

творецът на мисълта си налага сам със своето съзнание. Всеки трябва да знае накъде се насочва съзнанието от допуснатите в него мисли. Контролът става възможен, ако е осъзнато значението на мисълта. Натрупаната енергия на мислите действа постоянно на самия породител. Всяка мисъл пулсира с вложената в нея енергия. Психомеханиката на мислите е явно видима на менталния план. Процесът на овладяване на мисълта е увлекателен. С мисъл може всичко да се създаде. Няма предели за творческите възможности на мисълта на плана на нейните прояви в мисления свят. На огнената мощ на мисълта се подчинява всичко. Мозъчната мисъл е ограничена от енергиите на мозъка, а сърдечната мисъл - от силата на огъня на сърцето. Енергията на сърцето не познава ограниченията на мозъка. Действайте със сърцето. Съзнанието, хармонично слято със сърцето, е сила. Мозъкът, сърцето и мисълта, които са напълно съгласувани и където вече няма място нито за съмнения, нито за неувереност, нито за колебания проявяват монолит на действието. Архатът Действа с Лъча на сърцето. Ако с мисъл може нещо да се създаде, то с нея също може и да се разруши. Ние Творим Еволюцията на Света с мисъл.

1969 г. 667. Деленето на духа разрешава много явления. Нашите пратки могат да се възприемат съзнавайки се в своята стая и в нея можете да се опитвате да се докосвате с мисъл до Нас. Това не е трудно да се разбере, разрушавайки илюзията за разстояние и отделеност от Нас. Във връхната точка на пирамидата се сливат в едно различията на всички измерения, толкова осезаеми и здрави на Земята. Невъзможното на плана на плътната видимост е лесно и възможно в Света на Висшите измерения. Бъдещето на човечеството е оформено там.

1969 г. 668. (Гуру). Искате да достигнете? Но там, където искате да достигнете, не допускат с вещи. Значи всички вещи, целия багаж, толкова тежко притискащ плещите, ще се наложи да се остави долу. Ще се наложи да се разделите с много, което е било толкова привично, което е изглеждало мило, привлекателно, желано. Всичко това са призраци на Майя, връзващи крилата на духа. Но те са много привързващи, а много от тях са вредни и опасни с това, че, ако не бъдат отхвърлени навреме, те ще последват и по-нататък, докато не поробят окончателно духа. Докато продължава борбата, победата и окончателното освобождение от тях са възможни. Сънищата могат да покажат жизнеността на това, което някога е било допуснато и извършено от човека. Волята трябва да укрепне дотолкова, че да прояви силата на своето окончателно решение и напаве, и насън.

1969 г. 669. (Гуру). Когато натрупванията в Чашата са достатъчно големи, Служенето на Светлината и подвигът стават неотвратими. Именно те тласкат духа към това Служене и тогава Великото Дело става и достъпно, и възможно. Натрупаната Огнената енергия не може-+ повече да бъде съдържана. Така са творили своите подвизи всички герои, подвижници, всички Велики Духове. Така са Отдавали на хората натрупаните съкровища на духа Носителите на Великата Светлина. Носели са Светлина на света и с това са Осветявали пътя на човечеството към бъдещето.

1969 г. 670. (М. А. Й.). Там, където всичко се слива в Светлината, там, където всичко е единно, няма да търсим откъде или от кого постъпват светлоносните мисли. Средоточието на Битието е едно. Фокусът на Йерархията на Светлината гори с хиляди огньовете. И всеки устремен към Нея дух намира винаги това, което особено хармонично съзвучи с неговата същност. В Дома на Отца има много Обители и всеки ще намери според себе си. Тук на Земята всичко е временно, а там - постоянно. И всеки път, след завършване цикъла на поредното възплъщение, се връщаме там. Отчийт Дом е съкровено понятие. За да бъде усилено то, може да се помисли за него всеки път, когато лягаме да спим, тъй като сънят е подобен на смъртта. Имащият уши нека да слуша.

1969 г. 671. (Гуру). Ще се обединим със Светлината и в Светлината. И затова е толкова важно светлоносната същност на човека да не се помрачава от нищо, което е от тъмнината. Затова се Указва Свещеният Дозор, охраняващ микрокосмоса на човека от нахлуването на тъмни въздействия в него. Опитът показва доколко обичайните земни условия улесняват приближаването на тъмните и им дават възможност да влияят на човека. Знаете, че те са се осмелявали да се доближат дори до Най-Високите Духове. Не трябва безгрижно да не обръщате внимание на опитите на тъмните, тъй като може да попаднете в техните мрежи. Най-добре е винаги да запазвате зорката, бдителна будност.

1969 г. 672. (25 декември). Да се радвате безкористно на чуждата радост и на чуждите възможности е вече достижение. Така че можете да влезете) в кръга на много съзнания и така да се освободите от себелюбието, за да започнете в края на краищата да живеете с интересите на цялото човечество. Стига само да излезете от черупката на собствената аура. Ако поне един път усетите каква свобода дава то, това усещане ще отвори пътя към работата за Общото Благо, работа, даваща най-висша радост и удовлетворение на духа. Тази чиста, не лична, неегоистична радост ще издигне съзнанието като на крила. Колкото е свързаността в личните интереси, толкова е свободата в свръхличните. Да се научите да давате на хората без да се свързвате с отплата, ще бъде голямо достижение. Но понякога високото духовно даване се съпровожда с несъзнателната мисъл за награда, за желанието за признание и признателност, с една дума, за някаква компенсация за даваните на хората блага. Това е себелюбието, което плете своята паяжина, в която се оплита духът. Слънцето изпраща своите лъчи и светлина в пространството, не получавайки нищо в замяна а главно - не искайки нищо за това. Бъдете като слънцето.

1969 г. 673. Това, което човечеството вече знае като цяло и това, което предстои още да узнае е дотолкова огромно и обширно, че само синтетичното разбиране ще позволи да се обхване тази огромна област. Специализацията вече не върши работа, тъй като не допуска всеместване. Оттук произтича отричането на несъмненото. Това, което човек отрича, престава да съществува за неговото съзнание, тъй като се изключва от него. Основата на отричането е невежеството. То поражда много вреда за цялата планета. Ние Предлагаме просто да се знае, без предвзети необосновани отричания. Нужно е голямо мъжество за такъв подход, тъй като като преграда стоят надутите авторитети. Само си помислете колко лъжливи теории и същите научни представи са били вече отхвърлени от човечеството. Гробището за такива отпадъци е огромно. А нали някога хората са вярвали в необоримостта на тези научни измислици. Нали само до преди няколко столетия хората не са знаели, че кръвта циркулира в човешкия организъм. Хората не са знаели много, така, както не знаят и сега в горделивото самомнение на лъжливата наука. Но новите открития вече изпреварват нейния бяг и действително заявяват своето космическо право на признаването им от човечеството. Стоим в преддверието на велики открития.

1969 г. 674. Лечението с треви идва от най-дълбока древност, но много е загубено. Всяка тревичка и цвете, всяко растение, горски и други плодове имат своите скрити, окултни свойства, както и всеки метал или елемент от химическата скала. Те се изразяват в миризмата, цвета, вкуса, звука, формата и вибрационния ключ на даденото растение, елемент или вещество. Букетът от цветя или сплавта от метали понякога притежава огромна сила, ако е съставен хармонично и може да окаже мощно въздействие на човешкия организъм. Тази област на изгубено от човечеството знание е обширна. Много е събрано и се съхранява при Нас. Към това трябва да се добавят цветните лъчи и вибрациите на мисълта, праната и магнетизма на водата с различен състав. Мощната лаборатория на човешкия организъм изисква съответстващи елементи за своето функциониране, основано

на Закона за съответствията. Медицината на бъдещето ще знае много. Снимките на излъчванията на организма ще помогнат за определяне на нужните му вещества. Областта на бъдещите знания е безгранична. Всяка тревичка пази за човека своя дар. Хороскопът показва основните свойства на организма, неговите връзки с цветовете и металите, и пространствените лъчи. Със звука може също така успешно да се лекува, както с цвета или миризмата. Вибрациите на човешкия глас могат да предизвикат благотворни резултати и даже да излекуват или да нарушат равновесието на човешкия апарат, предизвиквайки болести. Содата, литият и някои други елементи, влизащи в състава на различните лекарства, притежават особени свойства. Някога са носили пръстени, гривни и обръчи на главата, използвайки скритите свойства на металите и техните сплави. Даже и сега се правят опити да се носят гривни от сплави на различни метали за лечение на ревматизъм и даже на повишено налягане. Много Можем да издадем, но хората ще злоупотребят. Натрупванията на източната медицина са ценни. Медицината трябва да стане една, общочовешка, обединяваща всичко събрано от човечеството.

1969 г. 675. (М. А. Й.). Ние бързаем да предаваме знания, тъй като са твърде малко приемниците, способни да възприемат. Някога положението ще се промени и възприятията ще се вливат като широк поток през чувствителните апарати, но засега това не е така. И всеки, даже много изтънчен, организъм е с ограничени свойства. Вие сами остро усещате колко тежко ви се отразява заминаването от земния план на най-близкия до Владиката приемник и предавател на Неговите вибрации. Замяна няма. А кой ще замени вашия индивидуален приемник? Кой ще продължи записите? Затова трябва да се разбира ценността на неповторимостта. Ще бъде оценено във вековете. Но засега трябва да се стремите да фиксирате всичко, което може да възприеме съзнанието.

1969 г. 676. (Гуру). Някога и някъде, но все пак ще се наложи обилно да пожънете от плодовете на своите стремежи. Не трябва да губите увереност в това, тъй като причините и следствията са свързани с пряка нишка. Устремът носи върху своето острие осъществяването на това, което е заложено в неговото зърно. Законът действа неизменно. Ще завърши с думите: според вашия устрем ще ви бъде дадено.

1969 г. 677. (26 декември). Утехата от нерадостното съприкосновение с грапавите условия на живота е в бъдещето. Бъдещето ще трябва да се признае като неотвратимост, но такава, в която подробностите се създават и строят от въображението и волята на човека, в съответствие с изискванията на еволюцията. Тъмните също градят своето бъдеще, но въпреки еволюцията и затова тяхното бъдеще е нерадостно и несветло. Можете да се устремявате в бъдещето съзнателно, набелязвайки стъпалата на усъвършенстване на духа. Когато въображението е създадо желаната форма, възможностите ще се привличат магнитно към нея. Течението на кармата се обуславя от магнетизма на миналите дела. Магнитът на кармата се съдържа в аурата на човека. Излъчванията на аурата творят обкръжението на нейния носител и обуславят взаимоотношенията с това обкръжение. Страхливецът ще бъде ухапан от всяко куче, но дори свирепият див звяр няма да се осмели да се нахвърли върху Агни Йога. Причините за външното неблагополучие трябва да се търсят вътре. Когато те са отстранени, външното неблагополучие си отива. Обикновено се налага да се споделя кармата на близките и тогава причините могат да се крият и в техните аури. За да се освободите от нежелана карма, трябва да заплатите старите дългове. Всяко заплащане носи в себе си освобождение. Мъдрият се радва на заплащането, даже на неволното. Тежката карма представлява усилено и бързо изплащане на предишните задължения и служи като гаранция за освобождение, ако паралелно със заплащането не се твори нова тежка карма. Трябва все пак да се научите и да плащате, и да получавате в пълно равновесие. Тогава

везните на кармата няма да се колебаят прекалено. Заплатили за старото, може бързо да се придвижвате напред.

1969 г. 678. Съзнателността на действието умножава много пъти неговата сила. Постоянното осъзнаване на Лика в своето сърце и Неговото съзнателно удържане многократно усилва въздействието на Неговите излъчвания. Владиката е с вас винаги, но съзнателното представяне или оформяне на това утвърждаване включва човека непосредствено в орбитата на Неговата светлоносна аура. Казват: обичаме и почитаме, а помнят колкото за миналогодишния сняг. Именно такова забравяне на най-нужното лишава от възможност за светлоносни въздействия. Ние Защиатаме винаги, но защитеността нараства според степента на нейното осъзнаване. Постоянното помнене или постоянното предстоене са мощна защита срещу тъмнината и нейните служители. Само опитът ще покаже доколко трудни са постоянството и непрекъснатостта на такова предстоене. Само едното желание или устременост се оказват недостатъчни. Нужна е такава степен на любов, че да бъде невъзможно да се прекара и минута в забрава за Най-Любимия. За любовта тази трудност е преодолима. Без любов постоянното помнене за Учителя е невъзможно. То може да се постигне ако се устремите към него с цялото съзнание, с цялото желание, с всички помисли и с цялата любов.

1969 г. 679. Формулата „Аз Съм във вас, вие сте в Мен“ е космическа. Тя е над всичко земно и всички земни връзки. Тя е показател за връзката на духа със своя Космически Отец и нейното разбиране означава осъзнаване пребиваването на духа в космическия Лъч на Йерарха. Тя изисква проникване в дълбините на духа, не затъмнени от неговите временни обвивки. Тогава от него като есенни листа отпадат всички налепи и ненужни наслоения. Обвивките се очистват от затъмнени частици, които се заменят с елементи от Светлината. Тази велика формула се осъзнава със сърцето и се утвърждава със земните действия на духа. И тогава земните дела на човека стават израз на разбирането на тази огнена истина. Внедрена в съзнанието, тя преобразява цялото същество на човека и крилата на духа започват да растат. И преходът на Великите Граници вече не е страшен за знаещия накъде и към Кого отива. Светлоносният Магнит на Великото Сърце въвлеча в орбитата на своето притегляне пламенно устремения към Него сърце. Връзката не се прекъсва нито в живота, нито в смъртта, нито с освобождаването от другите тънки обвивки.

1969 г. 680. (Гуру). Връзката със своята Йерархия може да се усилва и задълбочава постоянно. И няма нищо по-радостно от този процес на сближаване с Фокуса на Светлината. И няма отказ, няма отблъскване, но има привличане. Вратата на Светлината са отворени за устремения дух. На всеки желаещ да се приближи кажете: ако желанието е силно, ако има устременост, нищо в света няма да задържи стремящия се и няма да го лиши от възможността за получаване на Светлина.

1969 г. 681. (М. А. Й.). Преди въплъщаването в земно тяло духът прозрява за миг задачата, заради която се връща на Земята. Отхвърляйки плътното тяло той преживява момент на осъзнаване на това доколко успешно е изпълнена от него тази задача, за да се върне отново към нея, ако тя не е била завършена успешно. По един или друг начин, но поредният урок трябва да бъде научен. Когато усвояването е извършено, духът поема нови задачи. Всеки има своя мисия на Земята, която несъзнателно трябва да изпълни. Съзнателното изпълнение обикновено се пада на много Високите духове. Останалите знаят за това в дълбините на своя дух. Тези, които не изпълняват своята задача, често носят в изражението на очите си сякаш печата на някаква обреченост. Много хора, сломени от живота, не са преуспели в решаването на задачата, заради която са дошли на Земята.

1969 г. 682. (Гуру). В примера на любящата майка виждате как може да се обича.

Да се обича жертвено и беззаветно, знаейки прекрасно и достойнствата, и недостатъците на своето дете, като е възможно, обичайки, да бъдеш все пак строг и суров по въпросите на неговото възпитание. Суровостта и строгостта по отношение на детето не е осъждане, но е съждение за истината и познаване на неговите недостатъци, които трябва да се изкоренят. Любовта покрива суровостта и строгостта със справедливост и успешно движи развитието на малкия човек. Също така и по отношение на близките по дух хора любовта към тях дава право и на съждение за истината, и на знание, и на разбиране на техните недостатъци, и на здравина на единението въпреки тях. Да се познават ликовете на приятелите съвсем не значи да ги осъждаш. Но да покажеш техния лик без осъждане, ще бъде вече високо стъпало на духа.

1969 г. 683. (М. А. Й.). Съветвам да обърнете внимание и да насочите вашата енергия към подробностите на всекидневието и неговата хармонизация с вътрешното състояние на съзнанието. При това ще отбележим специално положението, че не е толкова важно това, което влиза в човека или достига до него, или се опитва да проникне в неговия вътрешен свят, колкото това, което излиза от и из самия човек. Така вълните на външните въздействия сами по себе си нямат значение, но решаващо значение имат реакциите на съзнанието на тях. В този смисъл трябва да се разбира значимостта на входящите и изходящи явления. И ако всичко външно, опитващо се с всички сили да въздейства на човека, няма в него нищо и ако това външно е от злото, то наистина такъв дух може да се нарече победител на света. Разберете цялата дълбочина на формулата: „Ето, идва Князът на този свят и няма в Мен нищо“. Огньовете на духа често се гасят от условията на всекидневието. Но ако не им се позволява да угаснат в малкото, ако във всекидневието на обикновения живот те се запазят, то ще стане възможно да се удържат и в голямото. В това е значението на хармонията на съзнанието в условията на дребните подробности на ежедневието. Великото започва с малко.

1969 г. 684. (27 декември). От една страна желанието за тънки достижения и изостряне на възприемчивостта е напълно естествено, от друга - всички достижения са двуостри и представляват опасност, ако апарата на духа е недостатъчно очистен. Трябва да се намери златната среда между тези две противоположности. Средният път е бил Указан отдавна. Главното е да се избягват всички насилствени опити над своя организъм, поставяйки под контрол своеволията на обвивките. Необходимо е да умеете да се ориентирате в мислите и да разделяте тяхната принадлежност на свои и чужди. Ако това не се прави, то можете да си представите какво ще произлезе от това тогава, когато вълните на най-необузданите и неприятни мисли отвсякъде започнат да нахлуват в съзнанието. Много явления могат да се предизвикат изкуствено, но как да се оградите от тях и да ги спрете, ако започнат безконтролно да нахлуват във вътрешния свят? Трябва да разчитате на мъдростта на Учителя, който Води и да насочите основните усилия към очистването от всякакъв боклук и овладяването на мисълта. Чистото и прекрасно мислене е най-добрата защита срещу всевъзможни нахлувания. Трудно е под ударите на кармата да се удържите от помрачаване, но и това трябва да се постигне, стремейки се с всички сили да запазите равновесието. Неуравновесените аури на приятелите могат да действат твърде дисхармонично. И тук е особено трудно да се опазите от обременяващите въздействия. Въпросът за близкостоящите е много сложен. И ако близостта ви дава право да бъдете около тях, то тя също ви задължава да разделяте и да носите товара, с който те са обременени. Учителят не Приближава обременените с карма, докато тя не бъде изчерпана.

1969 г. 685. Старата тема за звученето на суетата ще бъде винаги актуална, тъй като обикновено настоящето завладява чувствата и мислите на човека. Когато това настояще

се намира в планините, в горите, в уединение от шума и суматохата на светските дела, когато вместо обгазената среда и шума на градските улици шумят гори, звучат водопади и се разнася песента на птиците, за човека не е трудно да се потапя в това обкръжение и да преуспява духовно. Но когато обкръжението е изпълнено със скърцането и шума на съвременната цивилизация, тогава е почти невъзможно да се откъснете от неговите въздействия. Налага се на Земята да се живее по земному и именно в тези условия, в които поставя кармата. И тогава въздействието на настоящето е почти необратимо. Великите Духове също са се намирали кармично под въздействието на средата, но вътрешно са Преодолявали нейното звучене със силата на духа и не са Позволявали тя да заглуши звученето на другия свят. Невъзможно е да се унищожи въздействието на земното обкръжение, но всеки човек, стремящ се към Светлината е длъжен да приведе в съзнанието този свят и другия свят в равновесие. Не трябва да се позволява настоящето твърде много да обхваща съзнанието, трябва да се остави място и за бъдещето, и за мисли за Висшите Светове, за огнената действителност. Добре е понякога да се помисли и че неизбежният преход в Тънкия Свят освобождава човека от всичко, което го обкръжава властно на Земята. Благодетелността на това освобождение е несъмнена. Несъмнено е и че новото надземно обкръжение се отличава много от земното и поставя всекиго в напълно различни условия. Властта на настоящето може да се отслаби с размишление. Мъдростта се заключава и в прокарването на по-дълга линия. С нея може да се ускори и укроти звученето на суетата.

1969 г. 686. (М. А. Й.). Никакви действия не освобождават от заплащане на кармичните дългове. Трябва твърдо да запомните това и да не се оплаквате от кармата, и да не се възмущавате, когато се налага да погасявате старите задължения. Освобождението настъпва веднага щом заплащането е осъществено. Напълно безполезно е да се борите с кармата. Убеждавахте се неведнъж, че всички опити да се избавите от едни или други нежелани външни условия непреодолимо са отвеждали отново до тях и желаното облекчение не се е получавало, макар и да са били приложени твърде много усилия към това и да е изразходвана много енергия. Нужно е огромно търпение и твърдост, а също и мъдрост, за да се издържа спокойно и в равновесие течението на кармата.

1969 г. 687. (Гуру). При известно внимание и наблюдателност не е трудно да се забележи как в живота, по-точно в школата на живота, последователно и стройно излизат един проблем след друг и се разрешават именно въз основа на придобития по този път опит. Така се получава постепенно разширяване на съзнанието и натрупване на най-ценни придобивки. И може ли да се оплаквате, че за това се налага да се плати. Който повече е заплатил, повече и получава. При това разбиране завистта към чуждите достижения угасва напълно, тъй като, ако те са големи, то за тях е и заплатено много, може би повече, отколкото завистникът е в състояние да заплати. Но да се порадвате на чуждото достижение може, тъй като това ще покаже разбиране на обстоятелството колко скъпо е придобиването и заплащането на достиженията на духа.

1969 г. 688. (М. А. Й.). Ще забелязваме всичко и особено даваните знаци. Когато съзнанието е на стража, то може да улавя даже най-малките знаци, и тогава може да се забележи как тяхното количество започва да се умножава. Психическата енергия обича да се забелязват нейните прояви - тя започва да расте. Тя изисква признание, тя изисква упражняване и прилагане. Дори мечът ръждясва без употреба. И затова съветът е: оръжието на Светлината да се държи в пълен порядък и готовност. То се дава не за да се търкаля в прах и небрежност. Човекът като огнено същество е длъжен да напруга и упражнява своята огнена същност. Говоря не за окултни упражнения, които са опасни и вредни, а за естествено приложение на психическата енергия, от която се привеждат в движение и мускулите, и

мисълта.

1969 г. 689. (Гуру). За какво да ви кажа днес? Ще кажа как се постига непостижимото. Но нали непостижимото днес е постижимо утре. Елементът време няма решаващо значение за духа, тъй като духът е вечен. И това, което е замислено от духа да достигне във времето, в Безпределността става напълно осъществимо, тъй като духът расте, растат и силите на духа, и семената, заложили в съзнанието и потопени в Чашата ще дадат своите кънове, когато настъпи благоприятен момент. В безкрайната продължителност на времето няма нищо неосъществимо и недостижимо. И котвите се хвърлят не в краткия живот на едно vyplъщение, на един живот, а в бъдещето. По този път се достига недостижимото. Ако обмислите дълбоко Учението на Христос, ще видите на какво огромно разстояние в бъдещето са били хвърлени котвите на Неговото Учение. „Едно стадо и Един Пастир“ - тази идея е била много далеч от осъществяване в Неговите дни на Земята. И, независимо от цялата ѝ недостижимост, ще дойде време, когато тя ще се утвърди победно на Земята.

1969 г. 690. (28 декември). Ритъмът на Общуването избавя от необходимостта да се търси някъде другаде вдъхновение и да се чакат милости от небето. Крилата на ритъма носят нататък без измъчени усилия. Трябва само да се поддържа необходимата степен на светлоносност на аурата и да не си позволявате твърде лесно да се поддавате на въздействията на обкръжаващата среда. Пространствените токове в това отношение не са толкова опасни, тъй като се сменят достатъчно бързо, но тъпата инертност на „двукракото“ мислене може да погаси даже силния пламък, ако не му се противостои съзнателно, опазвайки своите огньове. Колко светли огньове са били угасени от живота! Да се пренесе пламъкът на сърцето през живота е вече подвиг. Към него се протягат косматите ръце. Всяко запалено сърце извършва подвиг с носенето на Светлина в условията на плътния свят.

1969 г. 691. Необходимо е да познават законите на материята, защото само в пределите на тези закони, в техните рамки са възможни едни или други прояви на всички степени на материята. Нищо не може да се твори въпреки тези закони. Всички чудеса са подчинени на тях, тъй като няма противозаконни чудеса. Неизвестното на хората те наричат чудеса. И даже летящото килимче не е чудо, а символ на полетите на тънкото тяло. Най-добре от всичко е явленията да се разделят на познати, изучени и имащи обяснение, и на явления, още не получили обяснение, непознати, неизучени. Тогава всичко ще си застане на своето място. Учителят Демонстрира на учениците проявите на някои закони за запознаване с тях и последващото им овладяване. Феномените се извършват със силата на Агни. Но събирането и акумулирането му в нужното количество върви много бавно и изисква съвсем специални условия на живот и режим. Всички притежават огън, но в различна степен. От огъня се ползват всички. Всички движения и действия на човека се нуждаят от психическа енергия. Законите на физиката и химията се изучават в училищата под ръководство на учители. Невъзможно е законите на енергията Агни да се изучат и постигнат без Учител. Отделни опити в това направление дават трохици знания, но изискват непроизводителна загуба на време. Не е трудно да си представите какъв би бил прогресът на човечеството, ако всеки ученик вместо училище и учители бъде принуден сам наново да подхожда към изучаването на физиката и химията. Така също и в областта на Съкровено Знание са нужни Учители и опита на продължителните натрупвания. Искрено и силно желаещият може винаги да се доближи. Но този стремеж трябва да се постави по-високо от всичко, по-високо от всички земни дела и желания. Сега, когато Учението на Живата Етика е дадено на света, тези възможности са отворени за всички.

1969 г. 692. (М. А. Й.). Да си дадем ясен отчет откъде е било получено всичко това, което е преминало през моето съзнание и е било запечатано на хартия. Източникът е

непресъхващ и единен за всички. Вярно, възприятията са по Лъчите, по Лъча на даващия Йерарх, но Източникът, от който Черпят и Те, е все същият: Единният Фокус на Йерархията на Светлината. „Единното средоточие на Съществуващото“. Трябва да можете да видите това единство в цялото многообразие на всичко, което е било дадено на човечеството в продължение на дългите векове на неговото съществуване. Трябва да можете да отхвърлите всички последващи наслоявания и коментари. Трябва да се научите да отличавате бисерите на висшата мъдрост от боклука и невежеството на тълкувателите. Трябва да се очистят Заветите.

1969 г. 693. (Гуру). Решението на всичко е във Владиката. С Него се поддържа непрекъсната връзка. Нишката на живота е протегната отгоре. Нейният край се държи здраво от ръката на устремения към Светлината. За нищо обкръжаващо не можете да се захванете, тъй като всичко се колебае и всичко земно свършва за човека с кончината на неговото тяло. Само в духа и само духом може да се удържи Сребърната Нишка, протегната от сърцето към Сърцето на Водещия Йерарх.

1969 г. 694. (М. А. Й.). Да се върви „по чертата на Лъча“ - значи да се върви при всички условия, даже най-трудните и невъзможни, значи да се върви независимо от всичко, значи да не се прекратява това движение при никакви обстоятелства. Даже на портокалова кора може да се подхлъзнеш. От боклук може „да заглъхне дори и най-звънката тръба“ и песъчинка може да спре огромната машина, и не песъчинки, но вече цели планини и огромни препятствия се трупат по пътя на възходящия дух. И все пак трябва да се върви, и да се върви без да се спираш. И това е възможно, ако се разбере, че пътят е в духа и че нищо не може да пресече пътя на духа, освен него самия, ако той допусне миражът на външните призрания да победи огнената действителност на духовния възход.

1969 г. 695. (Гуру). „В Тънкия Свят човек зависи от своя устрем“ – това е усвоено здраво. Но можете да се попитате: „А от какво зависи самия устрем, неговия характер и същност?“ Каквото и да бъде отговорът, несъмнено е едно - именно устремът привлича човека към едни или други слоеве на пространството и го въвлеча и притегля в тях. Значи на характера на устрема е необходимо да се обърне особено внимание, като се знае, че той на свой ред се обуславя от мисълта, а мисълта - от желанието. Следователно всички тези елементи на устрема изискват контрол и проверка. При това е полезно да се помисли и за това, че един или друг слой на Тънкия Свят, в който човек е въвлечен със силата на своя устрем, се намира в пълно съответствие с този последния. Затова по характера и природата на своите влечения и желания, пулсиращи с живот в съзнанието, всеки може безпогрешно да определи тази сфера, в която ще се окаже когато се освободи се от тялото. Особено опасни са неизживените, а само подтиснати желания, които бързо ще надигнат своите глави при първа възможност. Отсечените глави на чудовището израстват отново и заплашват човека. Всички неизживени влечения, несъвместими с достигнатото стъпало на духа, трябва да бъдат изтръгнати с корена. Подтискането на никое от тях няма да даде желаните следствия, ако то не е изживяно.

1969 г. 696. (29 декември). Удивително е колко неохотно незрелите хора се разплащат за старите дългове! На пръв поглед простото съображение за Закона за причинността трябва да насочи към мисълта, че нищо не може да бъде без причина. Това положение се приема леко, когато се отнася до другите. Но когато въпросът засяга собствената личност, разбирането изчезва. Лесно е да кажеш на другия човек, даже на приятеля, че това е неговата карма. Но когато се наложи да слушаш за това по свой адрес, то лекотата на разбиране се заменя с недоволство и даже възмущение от жестокостта на говорещия. Добре е да се научите в подобни случаи да гледате на самия себе си сякаш

отстрани, като че това се отнася за някое друго, което е много полезно и поучително.

1969 г. 697. Миналото се мени, но бъдещето е в съзнанието. Върху миналото няма да се устремиш към бъдещето. Несъвършенствата на настоящето, творими заради бъдещето, не задържат напредъка, ако тяхната цел е бъдещето. Ако Земята с всичките ѝ несъвършенства все пак се носи в пространството напред, това значи, че нищо не може да спре нейния полет към бъдещето. И във времето планетата също се движи към бъдещето, без никога да се връща назад. Движението е устремено спирално. Затова нищо не се повтаря. Новата завивка на спиралата, разполагайки се над предишната, е аналогична на нея, но не е тъждествена. Всяка нова пролет също е аналогична на предишната, но не е тъждествена с нея. Опитите да се върне миналото са противни на еволюцията. И Югите, и циклите, и Манвантарите вървят в бъдещето спирално, никога не повтаряйки се една друга в своя поход по стълбата на живота, макар и да се завръщат, но винаги в ново изражение.

1969 г. 698. Колкото по-висок е полетът, толкова по-силно и по-дълбоко е възможното падение. Падналият ангел служи като пример за това. Това означава, че всеки човек, притежаващ каквото и да било качество, носи в себе си в потенциал и другия негов полюс и възможността за неговата проява. Всяко качество на човека е биполарно. Процесът на трансмутация се заключава в това да се извика за утвърждаване именно противоположния полюс на желаното качество. Човекът, нямащ никакви качества, не може да предизвика към активност нищо. Такива индивиди не са пригодни за еволюцията, тъй като не са нито студени, нито горещи. Затова такива лоши хора като разбойника и блудницата се посочват като примери за възможна трансмутация на техните отрицателни качества в положителни. Примерът на Савел в това отношение е необичайно ярък. Трансмутацията на качества е възможна, ако има какво да се видоизмени. Само под лежащия камък на психическата инертност не тече живата вода на живота. Не си струва да се смущавате от недостатъците на характера, тъй като всеки от тях може да се преобрази в противоположния. Интересно е да се отбележи, че при приближаване към Учителя в ученика ярко пламват всички негови дремещи отрицателни качества, за да може той да ги разпознае и трансмутира в положителни. Силата на отрицателните качества служи като гаранция за възможността те да бъдат преобразени в положителни, ако, разбира се, устремът към Светлина е достатъчно динамичен. Двуполусно е и всяко явление в света, като хората утвърждават или единия, или другия негов полюс. Колко прекрасни идеи и постановки се дават сега на хората и може да се види как се изопачават най-добрите начинания и противоположният полюс застава на мястото на положителния. Мисълта расте във времето и се усилва, както отрицателната, така и положителната. Посевът на мисли ще даде кълнове. Ползвайки се от това, в своето съзнание може да се посеят зърната на всяко желано качество или способност. Затова може да се каже, че всяка способност е достижима, ако към това е приложено нужното усилие. И ясновиждането и ясновуването също са достижими и ще бъдат постигнати, ако във времето устремът към тях не погасне. Във времето всичко е достижимо, тъй като духът е вечен. За облекчение ще Кажa, че при контакт на чистото сърце с Учителя много може да се реши. Дерзайте!

1969 г. 699. (М. А. Й.). Мъдрият се радва когато му се предоставя възможност да се разплати за старите дългове, глупавият се радва на всяко получаване и иска да получи още повече, колкото може повече, забравяйки за това, че даром нищо не се дава. Така хората се делят на вземащи и желаещи да отдават, разбиращи, че колкото повече се отдава, толкова повече е и получаването.

1969 г. 700. (Гуру). Висшето даване е в духа. Можем да се порадваме за тези, които могат да дават. Но за да даваш, трябва да имаш. А за да имаш, трябва първо да получиш.

Следователно първата грижа е за това, как да се получат даровете на духа, които би могло да се раздават на хората. Най-лесно е да се съберат, ако се събират не за себе си, а за тези, които ще дойдат за получаване и трябва неизбежно да дойдат, тъй като законите на магнитното притегляне на духа са извън човешкото разбиране, и получилият трябва да раздаде.

1969 г. 701. Ние ще Призовем да работят с Нас най-добрите от най-добрите. Сега е по-лесно да се съберат те, отколкото по-рано. Пригответе Сме на всички им облекло, за да има в какво да ни посрещнат. Очакващи, благо на вас! Ние Придаваме особено значение на всяко искрено желание да се сътрудничи с Нас. Отбелязани са всички. Радостта ще заеме мястото на скръбта след равностметката за старото. Не е ли твърде висока цената на старото? Когато се отворят очите, ще можете да знаете точно и да се убедите в безпогрешността на Закона. Собствените страдания се издържат по-лесно, отколкото да се гледат страданията на другите. Затова Великите Духове Приемат върху Себе Си чуждите страдания. Любовта движи.

1969 г. 702. (30 декември). И сега е същото, както е било някога: който приема Моите посланици, Моите близки, Моите ученици, приема Мен, но който отхвърля и върви против, той, даже без да разбира и осъзнава това, отхвърля Мен и сам се предава на тъмнината. Моето отхвърляне се извършва и по други пътища и преди всичко по пътя на следване пътеката на злото, ненавистта, човеконенавистничеството, насилието и кръвта. В Новия Свят няма да има място за злите. Тяхното място не е тук, не е на Земята. Тук ще настъпи край на тяхното царство. И всеки вървящ срещу Мен и срещу Моите доверени нека да знае в сърцето си, че сам се осъжда и се откъсва от Мен. Драматизмът на последното велико разделение още не се осъзнава от хората, но някои вече усещат. Скоро ще усети това и основната маса хора. Настъпват последните велики срокове!

1969 г. 703. (М. А. Й.). Преди велики събития хората стават особено глухи и слепи. Сякаш тъмнината ги обгръща и не позволява на светлината на разбирането да докосне съзнанията. Така е било и по-рано. Разликата е в това, че сега изборът става окончателен. Човек винаги е имал свобода на избора. Има я и сега. Двата полюса със своите енергии въздействат мощно на хората и последният избор се заключава в това към кой да се устремят. Хората не постъпват просто така, избирайки пътя на доброто или злото, а под въздействието на полюсите и по съзвучие със силата на техните притегляния. Оттук и неизбежността на избора и решаването на своята участ за цялото бъдещо време.

1969 г. 704. (Гуру). Наред с всичко останало, устремите към Призовалия духове имат особено поръчение, често неосъзнавано от тях, а именно - да служат като лакмусова хартия за определяне и изява на същността на обкръжаващите ги хора. При това всеки, изявил своята същност, определя с това своето място по отношение на Фокуса на Светлината. Всеки от устремите към Владиката духове носи в себе си сякаш разделящ меч, силата на който съответства на степента на духа. Големите и малките служители на Светлината, макар и в различна степен, но всички притежават способността за изява на скритата същност на човека.

1969 г. 705. Нека радостта да пребъде с любовта. Ние ще Разделим всички хора на приемащи и отхвърлящи Майтрейя. За приелите е Новият Свят, за отхвърлилите - Сатурн. Новият Свят ще преустрои Земята. Сроковете се приближават непосредствено. Процесът ще бъде стремителен. Няма да има неотговарящи. Раздирането на завесата е от горе до долу. И отделянето на овците от козлите. Съдът е страшен, но съдия е всеки сам. Всеки ще осъди сам себе си с приемането или отхвърлянето на Светлината. Великото Разделение вече се осъществява в дълбините на съзнанието на множествата. Така и гледайте на всекиго - като приел или отхвърлил. Среда няма да има. Притеглянето към полюсите на тъмнината или

Светлината е силно. Мълнията на духа като разсичащ меч ще отдели мощно синовете на Светлината от осъдилите себе си на тъмнина. Не мир Донесох на Земята, а меч, Аз, Пастирът на Единното Стадо.

1969 г. 706. (31 декември.). Ходът на времето върви по своя ред, без да се съобразява с човешките правила. Нито един миг не може нито да се задържи, нито да се продължи. Всичко е обречено да си отиде в миналото. Но когато Ние Хвърляме далечните котви, сякаш се прехвърля мост през времето и бъдещето застава пред съзнанието извън бързотечното време. Бъдещето стои пред Нас, превръщайки се сякаш в минало и в същото време запазвайки устойчивост и не потапяйки се в безвъзвратното. Както лъчът на маяка води корабите сред бурите и тъмнината, макар самият маяк да остава на място, така и бъдещето води човека напред, без да се поглъща от миналото. Великият План на Еволюцията на човечеството е Определен от Нас за такова огромно бъдеще, че бързотечната преходност на настоящото не го заплашва с унищожение. Колко милиони години още ще изтекат преди седмата раса да завърши своя земен цикъл. Но седмата раса още далеч не е край, след нея идва следващият кръг и отново седем раси, а след тях отново нов кръг. Няма край. Великият План набелязва бъдещето, което няма край. И вашата планета с всичките ѝ кръгове е единствено само временно стъпало в безкрайната верига от светове, съществуваща в Безпределността.

1969 г. 707. (М. А. Й.). Часовниците вървят, отмервайки секундите и времето лети, но духът пребивава вовеки, извън времето, извън преходността на плътните и тънките явления. Непреходно сред преходното - така се утвърждава същността на вечността на духа. Тя не е от Земята, но на духа е преуказано на Земята, сред нейните преходни и постоянно променящи се условия, да събира и натрупва елементи на непреходното, нужни за неговото съзнателно съществуване в Безпределността, където се отнася и където съществува всичко. Вечният дух натрупва елементи на безсмъртието във временното, земното. В това е смисълът и значението на преходното. Безмълвният Свидетел вътре, пред погледа на който са изтекли и ще изтекат още толкова хилядолетия и ще бъде зафиксирано (фиксирано) всичко не от временното, а от вечното. В Него е тайната на безсмъртието на духа.

1969 г. 708. (Гуру). Огромното значение на изкуството се заключава в това, че то може със силата на творческата мощ на духа да създава забележителни произведения, надживяващи вековете, докато в същото време земното тяло на твореца отдавна е умряло и се е превърнало в прах. Непреходността и продължителността на творчеството на човешките ръце се утвърждава явно и видимо над временността и преходността на плътта. В тази непреходна същност на изкуството се заключават свойствата на творческите искри или на огъня на духа, който е извън времето и смъртта. На изкуството може да се гледа като на стремеж на духа да вложи своята вечна същност, непреходна във вековете, във временни форми на Земята, насищайки и изпълвайки ги до предела на плътните възможности с елементи на непреходното. В това е особената заслуга на изкуството пред човечеството. Хората, съзърцавайки великите произведения на изкуството, не могат да не мислят за това, че много от тези бисери вече са съществували когато гледащите на тях още не са били родени на Земята и ще продължават да съществуват когато тях вече няма да ги има. Сякаш сияйните нишки на непреходното се протягат с помощта на тези велики произведения през временното и бързо мяркащо се ежедневие на краткия човешки живот. Някой каза, че изкуството е безсмъртно и изрази в тези кратки думи неговата най-дълбока извънвременна същност.

